

GABRIELE KUBY
A NEMEK
FORRADALMA

GABRIELE KUBY

A NEMEK FORRADALMA

A GENDER FORRADALMA

~

A NEVELÉS ÁLLAMOSÍTÁSA

KAIROSZ KIADÓ, 2008

© Dr. Roska Péter, 2008

© Kairosz Kiadó, 2008

Borítóterv:
Zsengellér Zsolt

Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 662 207 7

A kiadásért felel: Bedő György,
a Kairosz Kiadó ügyvezetője
kairosz@hu.inter.net
www.kairosz.hu

Nyomdai előkészítés: Tordas és Társa Kft.
Nyomás és kötészet: Text-Print Nyomda, Győr
Felelős vezető: Csehi Zoltán

Ajánlások

Szenvedélyes hangú, de mégis mély igazságokat, valóságot feltáró könyvet tart kezében az olvasó. Személyesen is találkozva a szerzővel, hallgatva előadását, olvasva írását, XVI. Benedek pápa sokat ismételt tanítását juttatta eszembe. Ha a szabadság és a tolerancia leválnak az igazságról, zűrzavar keletkezik mind az egyesekben, mind a társadalom egészében. Mennél mélyebben megismeri az ember az igazságot, annál jobbra formálódik. Aki ugyanis aláveti életét az igazságnak, átadja magát az igazságnak, az a jót teszi.

Amikor köszönetet mondok mindazoknak, akik a könyv megjelenéséért fáradtak, örömmel ajánlom azt szülőknak és pedagógusoknak, a tisztaságra törekvő fiataloknak, s mindenkinek, akik szeretnék életüket alávetni az igazságnak.

Bíró László
családreferens püspök

Gabriele Kuby könyve mindazoknak szól – keresztényeknek és nem keresztényeknek egyaránt –, akiket komolyan foglalkoztatnak korunk társadalmi változásai. A második világháború vége és a szovjet típusú (más formáiban ugyanis még létező) kommunizmus összeomlása után azt gondolhattuk, hogy a gonosz hatalmi rendszereivel együtt ezeknek a szörnyű időknek a tévedései és hazugságai is végérvényesen elbuktak. De hiába fogadkoztunk, hogy soha többé nem engedünk teret ezeknek a folyamatoknak, a „hazugság atyja” (ahogyan Jézus az ördögöt nevezi), a hazugság és a tévelygés szelleme újra munkába lendült új ígéretekkel, új tévtanokkal és hazugságokkal. A trükkje azonban a régi, így érvel most is: Isten nem létezik, nincs igazság, de mi, a többség, ismerjük az utat, jövőt adunk nektek, segítségünkkel boldogok lesztek. Az új hazugságokat azok szajkózása hitelesíti – ahogyan azt korábbról már jól ismerjük.

Ma már csak csodálkozunk azon, hogy a megvalósításukért oly nagy véráldozatot követelő „felsőbbrendű faj” és az „osztály nélküli társadalom” jelszavairól nem látta be azonnal mindenki, hogy hazugságok. Hogy ezek egykor oly sikeresek voltak, alapot szolgáltat az aggodalomra, hogy ma is sikeresek lehetnek új, vakmerő formájukban, és sok-sok szenvedést okozhatnak az emberiségnek. De miféle hazugságról is van szó? Arról, hogy a Teremtő nem férfit és nőt alkotott, hanem pusztán „embert”, akinek lehetősége van nemének megvá-

lasztására és meghatározására, és ez egyben kötelessége is.

Ez a gondolat olyannyira merész, hogy nehezen tartjuk egyáltalán lehetségesnek. A fejlemények azonban megtanítanak minket, hogy mindez igenis lehetséges: a hazugság már széles körben elterjedt, és gyökeret vert számos politikus és véleményformáló fejében. Ki tartotta volna nem is olyan régen lehetségesnek, hogy egy ilyen eszelős ötletet bárki is komolyan vehet, sőt, hogy az a politika, a törvényhozás célkitűzésévé válhat?

Nagy érdeme Gabriele Kubynak, hogy prófétai erővel és nagy szakértelemmel kutatja a gender mainstreaming ideológiáját, megmutatva annak abszurditását. Sürgetően szükségünk van elemzéseire, hogy (képletesen szólva) beolthassuk magunkat egy újabb pestisjárvány ellen!

A történelmi tapasztalat mindenestre azt mutatja, hogy a többség sohasem hallgatott a kritikus, figyelmeztető hangokra. Azokat mint zavaró tényezőket elvetette, az új tévedéseket pedig megszépítette. Azt azért remélhetjük, hogy egy tisztán látó kisebbség, a jövő várományosa, odafigyel majd, és ellenállást tanúsít. Mert „az igazság elsüllyedhet, de meg nem fullad”!

Andreas Laun
osztrák családreferens püspök

A gender forradalma

Akcióban a relativizmus

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Die Gender Revolution
Relativismus in Aktion
fe-medienverlag, Kisslegg 2007 (2. Auflage)

Fordította:
Dr. Bruncsák István

Lektorálta:
Dr. Roska Péter

Amikor abszolutizálják, ami nem abszolút, hanem relatív, ezt úgy hívják: totalitarizmus. Ez nem felszabadítja az embert, hanem megfosztja méltóságától, és rabszolgává teszi. Nem az ideológiák mentik meg a világot, hanem egyedül az, ha az élő Isten felé fordulunk, aki teremtőnk, szabadságunk kezese, az igazán jó és igaz záloga. Az igazi forradalom egyedül a gyökeres Istenhez-fordulásban áll, aki mértéke annak, hogy mi a helyes, és egyben maga az örök szeretet. S mi más menthetne meg minket, ha nem a szeretet?

*XVI. Benedek pápa beszéde
2005. augusztus 20-án,
az Ifjúsági Világtalálkozó előestéjén*

Előszó

Kedves Olvasó!

Olyan könyvet tart a kezében, melynek címe talán rejtély Ön előtt. Alig van, aki tudja, mit jelent a „gender”, az Európai Unió nyomására a „gender mainstreaming” mégis a politika „vezérelve” és „mindent átfogó feladata” lett. A férfi és nő közti nemi megkülönböztetésre használt régi „sex” szót az ENSZ-ben és az Európai Unióban felváltotta a „gender” fogalma. Ez a fogalom azt sugallja, hogy minden szexuális orientáció – heteroszexuális, meleg, lesbikus, biszexuális és transzszexuális – egyenértékű, és a társadalomnak ezt el kell fogadnia. Célja a „kényszer-heteroszexualitás” meghaladása és egy új ember megalkotása, akinek szabadságában áll szexuális azonosságát megválasztani és kiélni – biológiai nemétől függetlenül. A „gender mainstreaming”-nek való ellenszegülés diszkriminációnak minősül, és ezért diszkriminációellenes törvények segítségével büntetőjogilag üldözhető.

A gender-ideológia a nyilvánosság háta mögött férkőzött be az állami intézményekbe, az egyetemekre, az iskolákba, sőt az óvodákba is. A *political correctness* lényegi magjához tartozik ezen ideológia

elsajátítása, vagy legalább elterjesztésének előmozdítása az elhallgatás segítségével. Az ellene szót emelőknak kirekesztéssel, munkahelyvesztéssel és – közéleti szerepüknek megfelelően – kemény támadásokkal kell számolniuk a média részéről. Rocco Buttiglione kijelölt EU-biztos megbuktatásával 2004-ben az Európai Parlament példát statuált. Az ideológia képviselői miközben a szabadság, a tolerancia, az antidiszkrimináció értékeivel operálnak, azon vannak, hogy eltöröljék a véleményszabadságot, kiiktassák a másként gondolkodókat, és programjukat totalitárius módon keresztülvigyük. Az Európai Parlament B6-0025/2006 számú állásfoglalása, amelyet a függelékben közreadunk, kozmetikázatlan dokumentuma e totalitárius szellemnek. A keresztény társadalmi befolyás lehetősége egyre szűkül, veszályban van a keresztény értékek továbbadása a következő nemzedéknek, mivel az állam és a média egyre jobban hatalmába keríti a gyermekeket és az ifjúságot, a szülők nevelési feladatát pedig kiüresíti. A kereszténység elleni harc a tulajdonképpeni cél, mert a keresztények hisznek abban, hogy Isten az embert „saját képmására, férfinak és nőnek” (vö. Ter 1,27) teremtette, önmaga szerető odaajándékozására és termékenységre hívta meg, és arra tette képessé.

E kis könyv három fejezetében arról olvashatnak, hogy mennyire előrehaladott már ez a folyamat, és milyen beláthatatlan következményei vannak. Az első rész: *A relativizmus diktatúrája*, megkísérel bemutatni a keresztény kultúra összeomlásá-

nak okait. Ha egy kultúra arra a megállapításra jut, hogy nem lehetséges a jót és az igazságot megismerni, melyhez tagjai cselekvésüket szabhatnák, akkor tagjai végső soron arról sem alkothatnak ítéletet, hogy mi szolgálja a közjót, és mi károsítja azt. A kultúra hanyatlása, amelynek tanúi vagyunk, elkerülhetetlen. E folyamat középpontjában a szexuális normák feloldódása áll. J. D. Unwin, angol antropológus *Sex and Culture* című nagy tanulmányában megállapította: minél nagyobb a szexuális korlátozás, annál magasabb a kulturális színvonal; és megfordítva: minél kisebb fokú az első, annál alacsonyabb színvonalú a második. Tanúi vagyunk e törvényszerűség újbóli megerősítésének.

A gender forradalma – akcióban a relativizmus című fejezet bemutatja, hogy a szexuális forradalom a család, a jövő alapjait ingatja meg.

A harmadik fejezet, *A szeretet kitörése – szexuális ellenforradalomra van szükségünk*, broszúraként már 2005-ben megjelent. Néhány átfedés ellenére ezt is felvettük, mert bemutatja a '68-as nemzedék által meghirdetett szexuális forradalom összefüggéseit egészen napjainkig.

Gondoljuk meg, mibe kerül nekünk az, hogy a szexualitást megfosztották tulajdonképpen értelmétől, a férfi és nő szerető egyesülésétől és az élet továbbadásától: családok összeomlása, magzatelhajtás, az ifjúság egy részének elzüllése, AIDS, demográfiai fordulat. Igazán megmutathatnák a genderforradalom ügynökei, hogy miféle társadalmi jó

származik abból (különösen a fiatal nemzedék számára), ha az ösztönkielégítés minden korlátját átszakítják.

1968-ban VI. Pál a *Humanae Vitae* kezdetű prófétai dokumentummal megpróbált felvilágosítással szolgálni a *helyes születésszabályozásról*. Az emberek nem akarták meghallgatni. (Lásd a Königsteini Nyilatkozattal kapcsolatos kérelmet a függelékben.) II. János Pál kidolgozta a *test teológiáját*, hogy megmutassa: Isten az embert – látszólag szigorú törvényei által – a szeretet magasztos útjára hívja. XVI. Benedek első enciklikájában (*Deus caritas est*) emlékeztet minket arra, hogy Isten a szeretet, és hogy az erősnek agapévá kell érlelődnie, hogy a szeretet utáni vágyunk beteljesüljön. Korunk kegyelme, hogy a férfi és nő közötti szeretet útja jobban meg van világítva, mint ezelőtt bármikor.

*Az igazság elmerül, de nem fullad meg.
Ósi kínai közmondás*

A relativizmus diktatúrája

Mit tapasztalunk, amikor valakit imádkozni látunk – saját édesapánkat, édesanyánkat, egy gyereket, a plébánost, a professzort, egy nagy hatalmú embert? Térdel, kezei összegyűjtik a szétszórtat, lecsukott szemhéja éber lelket takar, feje enyhén a szívére hajlik.

A nagy hatalmú ember esetében talán kételkedünk, hogy testbeszéde igaz-e. Ám, ha egyáltalán előfordulna ilyen, és az édesapa, édesanya, gyermek, plébános, professzor, államvezető esetében igaz lenne – nem hatna ránk megnyugtatóan? Tudnánk, hogy ez az ember nem teszi magát Istenné; tudja, hogy véges; tudja, hogy van fölötte egy abszolút hatalom, amellyel kapcsolatba léphet, akitől útmutatást és segítséget várhat, aki előtt számot kell adnia. Ha aztán a mindennapokban ez a személy minden ember felé jóságot sugároz, azok felé is, akik nem osztják a meggyőződését, nem tisztelné-e akkor még egy ateista is, és nem egy kiteljesült embert látna benne, aki összhangban van a valósággal? Talán nem. Mert a jóságos ember léte tükröt állít, amelybe csak az néz szívesen, aki maga

is a jóra törekszik. Ha nem ezt teszi, akkor a tükröt lehetőleg száműzni fogja látóköréből, talán még össze is akarja törni.

Ez történik a jelen történelmi pillanatban: körülünk gondolkodása tagadja az igazság objektív létét, a jó megismerhetőségét, az ember azon lehetőségét és kötelességét, hogy törekedjen az igazság megismerésére és a jó megvalósítására.

Ratzinger bíboros 2005. április 18-án, a konklávé megnyitó prédikációjában ezt mondta: „Kialakulóban van a *relativizmus diktatúrája*, amelyben semmit sem ismernek el végérvényesnek, és csak a saját ént, illetve annak kívánságait fogadják el végső mérceként.”

Joseph Ratzinger bíborosként és pápaként írásaiban és prédikációiban újból és újból nagy nyomtatékkal figyelmeztet erre a veszélyre. Nem kellene odafigyelnünk rá?

„A relativizmus diktatúrája” – mit jelent ez? A relativizmus filozófiai fogalom, és azt a látásmódot jelöli, amely Protagorással vette kezdetét. A görög filozófus jó négyszáz évvel Krisztus előtt megfogalmazta: „Az ember minden dolog mértéke” – s ez a felfogás ma, két és fél évezreddel később úgy vetődik fel, mintha kizárólagos érvényességgel bírna. A *relativizmus* szó nem idéz fel bennünk semmilyen képet. A relativizmus nem visel csizmát, és nem lenget zászlót. Még csak logója sincs, mint amilyen a horogkereszt vagy a sarló és a kalapács. De annak a forradalomnak a gyökere, amely az

emberi életet a relativizmus által megváltoztatta, talán mélyebbre nyúlik, mint bármely eddigi forradalomé.

Ha ezt a szót halljuk, hogy „diktatúra”, össze-rezzenünk, mert belső szemeink elé vetülnek az elmúlt évszázad nemzetiszocialista és kommunista diktatúráinak hullahegyei. Nem temette el őket a bűnbánat és a bűnhődés, amellyel tisztára moshatták volna magukat azok a népek, akik részesei voltak. Csak egyvalami biztos: nem akarjuk, hogy ilyesmi még egyszer megtörténjen, hogy emberek milliói egyetlen ember hatalmának essenek áldozatul, akit csak a halála fékez meg. Nem akarjuk, hogy ez másokkal megessen, és nem akarjuk azt sem, hogy újra megtörténjen velünk.

Fennáll-e a veszély, hogy a relativizmus diktatúrájából politikai diktatúra lesz, egy olyan rendszer, amelyben az emberek újból kevesek hatalmi érdekeinek eszközeivé válnak? Diktatúrák nem az égből pottyannak, s a földi pokol sem egyik napról a másikra jön létre. Először jön a szellemi előkészítés, melynek gyökerei csak akkor válnak nyilvánvalóvá, mikor az emberek szenvedése leleplezi, hogy a nagy ígéret pusztán csábítás volt. Ekkor rejtélyesnek tűnik, hogy miért nem ismerték föl a farkast akkor, amikor még báránybőrt viselt. Az utókor ítéletet hoz, megállapítja, hogy az elődök közül ki volt tettes, ki volt együttműködő, ki volt áldozat, és ki volt ellenálló.

Mi a relativizmus?

A német nyelv nagyszótára (Duden) így magyarázza a relativizmus szót: „Nézet, mely szerint minden megismerés (a megismerő álláspontjának korlátozottsága miatt) csak relatíve helyes, de soha nem általános érvényűen igaz.” Az *Egyházi és teológiai lexikon*-ban ez olvasható: „A relativizmus ismeretelméleti álláspontja minden filozófiai diszciplínában következetesen az abszolút érvényű elvek tagadásához vezet: az etikában elutasítja az általános érvényű erkölcsi rendet, a jogfilozófiában a természetes törvényt, a vallásfilozófiában pedig a vallás érvényességi igényét.”

Ez azt jelenti: a relativizmus követője nem ismer abszolút érvényű értékeket. Ha tehát egy korszak a relativizmusnak kötelezi el magát, akkor az erkölcs, a jog és a vallás területén megszűnnek az abszolút érvényű mércék.

A relativizmussal szemben az igaz és a jó megismerése áll. E megismerésért az állandóan változó világban folytatott küzdelem Szókratész óta a filozófia tárgya. A relativizmussal szemben áthidalhatatlan ellentétben áll az az ismeret, hogy a változó, relatív világ egy változatlan, abszolút forrásból ered, ez tartja fenn, és ehhez tér vissza.

Ez a forrás a vallásos ember számára Isten. Az Isten-vonatkozás abszolút mércét jelent a jó és a rossz megkülönböztetésében, ezt az ember képes megismerni, és hozzá akar igazodni, ha szereti Is-

tent (Jn 14,15 és 15,10). Az Ószövetség az istenfélelemre fekteti a hangsúlyt, s ezt nevezi a bölcsesség kezdetének. Az Újszövetség Isten szeretetét helyezi középpontba. Az ember drámája abban áll, hogyan bánik objektív szabadságával: ezen abszolút mércéhez igazodik (keresztény szóhasználat: Isten akaratát teljesíti), vagy saját magát teszi meg úrnak jó és rossz fölött.

Az ember világban való létezésének e két módja harcban áll egymással Ádám és Éva óta. Úgy tűnik, globalizált világunkban ez a harc sokkal jobban kiéleződik, mint eddig valaha is.

Az erkölcs, a jog és a vallás alapját *értékekről* hozott döntések adják. Döntések arról, hogy mi kívánatos. Milyen hatásai lehetnek, hogyha nincs többé konszenzus arról, hogy a jónak kell a kívánatosnak lennie, sőt ha maga az is rossznak minősül, hogy a jót az igazság alapozza meg? Ha nincs sarkcsillag, milyen irányba tart az egyes ember életének és a társadalomnak az útja a viharos óceánon át?

Az időre és térre vonatkozóan kötelező érvényű mércékben állapodtunk meg. A greenwichi idő, amely a csillagok változatlan járásához igazodik, biztosítja, hogy tényleg találkozunk, ha úgy akarjuk. Az arany ősméterrúd Párizsban emberi viszonyok között abszolút mérce, gondoskodik róla, hogy magasság, hosszúság és szélesség tekintetében megbízhatóan meg tudjuk érteni egymást. A technikai civilizáció nem tudna létezni ezek nélkül a kötelező érvényű mércék nélkül. Az emberi

kultúra vajon képes-e kötelező érvényű erkölcsi mércék nélkül létezni?

Ki az ember?

Az ember, az állattól eltérően, rendelkezik értelemmel és szabadsággal. A fejlődéelmélet azon fáradozik, hogy az ember és az állat közti lényegi különbséget lényegtelennek tüntesse fel, hisz génjeink csak minimálisan térnek el a majométól. Akik ezt a nézetet kizárólagos érvényűvé akarják tenni, egy értékítéletet hoztak meg. *Akarják*, hogy a különbség elhanyagolható legyen. És nem akarják, hogy az ezen előzetesen meghozott döntés melletti érvek az ész világossága elé kerüljenek. Miért ez a buzgalom, hogy az embert az állathoz hasonlítsák?

Senki sem tekinti az embert nagyobbnak, mint a keresztények Istene: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá” olvasható a Biblia első lapján, pár sorral alatta pedig ez áll: „Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,26–27). Az embernek tulajdonképpen ujjongania kellene azon, hogy ilyen nagyságot állítanak róla. Ám sokan semmit nem akarnak tudni erről a szerető Istenről, mert az megköveteli az embertől, hogy tanuljon meg szeretni.

Akik a személy istenképiségét és egyedülállóságát elfogadják, azok lényeginek ítélik meg a különbségeket. Például ezeket:

Az ember tudatában van önmagának.

Tudja, hogy meg fog halni.

Képes rákérdezni arra, hogy honnan jött, és hogy hová tart.

Képes uralni az ösztöneit.

Megvan a szabadsága arra, hogy a jó vagy a rossz mellett döntsön.

Képes rá, hogy életét adja barátaiért.

Képes ünnepelni.

Képes nagyszerű műalkotásokat létrehozni.

Képes Istent áldani és dicsérni.

Aki a különbségeket az állattal szemben lényeginek találja, az védi az embert a méltósága elleni támadásoktól. Védi a sok gyengét a kevés erőssel szemben.

Míg az állat viselkedését a közvetlen szükségletkielégítésre űző ösztön szabályozza, addig az embernek valódi szabadság adatik: döntéseket kell hoznia, és akar is. Az embertől senki sem veheti el végső szabadságát, mert *képes* feláldozni az életét azért, hogy a jóhoz hű maradjon. Az állat nem. Hogyan ismeri fel, mi jó és helyes, mi rossz és téves, amit tehát tennie *kell*? Hogyan szánja el magát, és lesz képes megtenni azt, amit jónak és helyesnek ismert meg?

Erre válaszol a vallás, a teológia és a filozófia.

Az ember érzékeivel a láthatatlan korlátaiba botlik, s ez olyan kérdésköltségvetésre ösztönzi, melyet az érzékek nem képesek megválaszolni. Ennek a korlátnak az elkerülhetetlen megtapasztalása félel-

met kelt, úgyhogy az emberek minden kultúrában és minden korban elképzeléseket alkottak maguknak a láthatatlan világról és a vele való kommunikációs formákról, hogy a sejtelmes világfölötti hatalmakat kedvezően befolyásolják.

A magas fejlettségű vallások kinyilatkoztatják az embernek, hogy ki ő, és hová tart. Az abszolút igazság igényével tanítják, mit *kell* tennie ahhoz, hogy a vallás által leírt kozmoszban a megfelelő helyet foglalja el. Minden vallás elvárja az embertől, hogy jó legyen. A kereszténység rendkívül radikális módon teszi ezt, egész az ellenségszeretetig menően. Két évezreden át vértanúk milliói haltak meg, mintsem hogy elárulják azt, amit igaznak és helyesnek tartottak, vagy hogy másokat megöljenek azért, hogy saját igazukat érvényre juttassák.

Nos, különböző vallások vannak, amelyek mindegyike az abszolút igazság igényével lép fel. Emiatt háborúkat vívtak és vívnak. Nem létezik tehát abszolút igazság? El kell vetni az igazságra való igényt, mert voltak és vannak emberek, akik saját igazukat erőszakkal kényszerítik másokra? Vagy azok az emberek, akik ezt teszik, megtagadták valásuk tulajdonképpeni felszólítását? Jézus Krisztus ellenségszeretetre szólítja fel az embereket. Ezzel szemben az iszlám a szent háborút hirdeti.

Az igazság különböző megismerésének tényéből arra következtetni, hogy nincs abszolút igazság, rövidre zárt relativista következtetés. $A\ 2 + 2 = 4$

azért még nem lesz téves, mert mások, még ha oly sokan vannak is, azt állítják, hogy 5.

A filozófia nem az isteni kinyilatkoztatásából indul ki, hanem az ész igazságmegismerő képességéből. Előfeltétele, csakúgy, mint a vallásnál, hogy az igazság a valóságot érzékelő szubjektumtól függetlenül létezik.

A vallás és filozófia ezen előfeltételét ingatja meg a relativizmus. Mivel az igazság tekintetében nem létezhet konszenzus, ezért az igazságra irányuló kérdés csupán jelentéktelen magánügy, sőt mi több: az igazságra tartott igény a demokrácia és a béke veszélyes ellensége.

Ez a szellemi áramlat korunkat olyannyira hatalmába kerítette, hogy Joseph Ratzinger ezen látásmód *diktatúrájáról* beszél. A diktatúra azt jelenti: azoknak, akik ezt képviselik, olyan nagy hatalmuk van, hogy nézőpontjukat rá tudják másokra kényszeríteni, és semmi mást nem hagynak érvényre jutni. Ez a folyamat a gondolkodók céhében játszódik le. Részesei a filozófusok, a teológusok, a jogtudósok, a szociológusok, a pszichológusok, sőt még a természettudósok is, jöllehet az ő munkamódszerük látszólag értéksemleges.

Az eszme azonban, hogy többé nem létezhetnek kötelező érvényű értékek, és hogy nem is szabad, hogy legyenek, már rég elhagyta a magas befolyású gondolkodók műhelyét, és korunk uralkodó ideológiájává lett. A fiatal nemzedék nagy része számára, akik Istennek még a nevét is alig ismerik,

a kötelező érvényű értékektől vett búcsú a szabadság biztosítékának tűnik.

Hogyan éljen, és hogyan maradhat fenn egy kultúra, ha nem tud többé megegyezni abban, hogy a jó megismerhető, és hogy a jóra kell törekednie az egyes embernek, a csoportoknak és az államnak is? Mindenhol „értékek” után kiáltanak, ugyanakkor annak vagyunk tanúi, hogy szétrombolják az értékek alapjait.

Nézzük meg közelebbről, mire gondol Joseph Ratzinger, amikor a *relativizmus diktatúrájáról* beszél.

A totalitárius ideológiák

A relativizmus mai ideológiája egy történelmi kontextusban keletkezett. Előtte jár a nemzetiszocialista és a kommunista rendszerek zátonyra futott ideológiáinak traumája. Utópiák voltak ezek a „felsőbbrendű emberről”, illetve az „új emberről”, akinek a paradicsomot kellett volna a Földön megteremtene. Az eredmény: halottak milliói, a lelkek, a kultúra, a természet pusztulása.

Joseph Ratzinger kifejti: „Forradalom és utópia – egy tökéletes világra való irányultság – együvé tartoznak: ezek az új, politikai és világi messianizmus konkrét alakzatai.”¹ Mivel nem létezhet földi meg-

¹ Joseph Ratzinger, *Werte in Zeiten des Umbruchs* [röviden: *Werte*], Freiburg 2005, 59. o.

váltás, az igazságnak ez a perverziója a legnagyobb szerencsétlenséghez vezet. Ratzinger így fogalmazza ezt meg: „a jövő bálványa felfalja a jelent.”²

Amikor XVI. Benedek pápaként 2006. május 28-án, Auschwitzban imádkozott, ezt mondta: „Izrael elpusztításával utolsóként azt az alapot is megakarták semmisíteni, amelyen a keresztény hit nyugszik, és azt végérvényesen az ember, az erősek uralmába vetett új, önmaguk alkotta hitével szándékozták helyettesíteni.”

Mindkét totalitárius ideológia Isten ellen harcolt. Miután a nácik felfoghatatlan gatzette, a választott nép kiirtása a világ előtt nyilvánvalóvá lett, a kommunisták megsemmisítési dühe főleg a keresztények ellen irányult. És mindez az „igazság” és „tudományosság” igényével történt.

Olyan korban, amikor a pozitív tudomány jelentette és jelenti az igazság elérésének egyetlen megbízható módját, az igazságot pedig mennyiségben kifejezhető jellemzőire korlátozzák, az ideológiának szüksége volt erre a jelzőre. A „tudományosság” még mindig az a köpeny, amelyet az ideológiáknak ma is föl kell öltetniük, hogy propagandistáik hatalmi törekvéseit elrejtsek.

Mi történt, amikor az emberi szenvedés mélyén feltárult a hazugság? Az emberek felismerték: hazudtak nekünk! Hagytuk, hogy hazudjanak nekünk – a nácik, a kommunisták. Nem, az nem az

² *Werte*, 18. o.

igazság volt, hanem az igazság borzasztó perverzioja. A gonoszt gyermekkorunktól kezdve jóként adták el nekünk, hogy igazolják és fenntartsák a diktatórikus hatalmi klikket. A diktátorok tudják: a gonoszt jónak kell nevezniük, mert az ember a jóért akar élni.

De hát mi az igazság? – kellett volna hangzania az égető kérdésnek. *Én* magam hol hagytam, hogy elcsábítsanak, mikor hallgattattam el bensőmben az igazság hangját, a *lelkiismeretet*, amely egyszer csak felhagyott azzal, hogy saját bűneimet jelezze? Mikor hagytam fel azzal, hogy az Istennel szemben ellenséges környezetben kitartsak Isten mellett? Mikor vonítottam együtt a farkasokkal, mert hősnek kellett volna lennem, ha azt kiáltom: itt gonoszság folyik!? És végül: mikor üztem magam is az elnyomók mocskos üzelmeit, mert az előnyös volt számomra? Megbánásra, megtérésre, engesztelésre, vezeklésre lett volna szükség ahhoz, hogy a gonoszról le lehessen rántani a báránybőrét. Ha ez nem történik meg, akkor a gonosz egy szempillantás alatt új alakban jelenik meg.

Nem történt meg. Sem a nemzetiszocializmus, sem a kommunizmus bukása után. Ehelyett feladtuk az igazságért folytatott harcot, amely pedig a társadalom létezésének alapja. Ezt adjuk válaszul a megtört ember szabadság utáni kiáltására.

Igazság helyett demokrácia

A totalitárius rezsimeket felváltotta a demokrácia politikai akaratformálásának folyamata. A demokrácia ma a társadalmi formák lehető legjobbjának tűnik, mert azt hisszük, hogy megvéd az önkénytől, az elnyomástól, és a leginkább képes mindenki számára biztosítani az igazságosságot és a szabadságot. Relativista felfogás szerint az állam feladata többé nem a *summum bonum*, a közjó megvalósítása – mert e tekintetben nem lehet megegyezésre jutni –, hanem a többség akaratának szolgálata.

A három forrást, amelyből a nyugati kultúra mindmáig a közjó és a kötelező érvényű jog mércéjét mérítette, gyanúba keverték és betemették, illetve ezt teszik most is. A görög filozófia által az ész segítségével megalapozott természetjogot visszautasítják, mint sajátosan katolikus tant. A metafizika – az ész belátása az univerzális valóságba és az ember lényegébe – többé nem a kötelező érvényű igazság megközelítésének az útja. A keresztény hit, amely a nyugati kultúrát létrehívta, elveszítette az emberek nagy többségének szívében és cselekvésében való meggyökerezettségét.

Joseph Ratzinger kifejti: „Nem azt akarjuk, hogy az állam a jónak egy meghatározott eszméjét kényszerítse ránk. Még világosabbá válik a probléma, ha a jó fogalmát az igazság fogalmán keresztül tesszük érthetővé. Manapság úgy tűnik számunkra, hogy az egyén szabadságának tisztelete lényegében teljes

egészében abban áll, hogy az igazság kérdését nem az állam dönti el: az igazságot, tehát annak igazságát is, hogy mi a jó, úgy tűnik, hogy a közösség, mint közösség nem tudja felismerni [...] Az igazság fogalma az intolerancia és a demokráciaellenesség zónájába került. Már nem közjó, hanem csupán egy privát jó, illetve csoportok java. A demokrácia modern fogalma, úgy tűnik, elszakíthatatlanul kötődik a relativizmushoz.”³

Az amerikai jogfilozófus és relativista gondolkodó, Richard Rorty számára az ideál „egy liberális társadalom, amelyben nem lesznek többé abszolút értékek és mércék; a kellemes közérzet lesz az egyetlen dolog, amire érdemes törekedni”. „A demokrácia veleje a szabadság, nem pedig a jó, amely újfent olybá tűnik, mint ami a szabadságot veszélyezteti.” „Csak a polgárok többségi meggyőződésői lehetnek jogforrások.”⁴

Rorty is tudja, hogy Hitler többségi határozat révén jutott hatalomra. Miért nem nyilvánvaló akkor számára, hogy „nem vitatható, hogy a többség is tévedhet”⁵? A tévedések „nem csak periférikus dolgokra vonatkozhatnak, hanem alapvető javakat is megkérdőjelezhetnek, és így az emberi méltóság és az emberi jogok többé nincsenek biztosítva, tehát a szabadság értelmét veszíti. Az ugyanis, hogy

³ *Werte*, 52. k. o

⁴ *Werte*, 45-59. o.

⁵ *Werte*, 59. o.

miben állnak az emberi jogok és az emberi méltóság, semmiképpen sem világos mindig a többség számára. Évszázadunk történelme drámaian bizonyította, hogy a többség félrevezethető és manipulálható, s hogy a szabadságot éppen a szabadság nevében rombolhatják le.”⁶

Nem kell a múltba tekintenünk ahhoz, hogy belássuk, törekenyek azok az emberi jogok, amelyek nem az abszolút értékekben gyökereznek. Senki sem vonja kétségbe, hogy az élethez való jog a legerősebb emberi jog, következésképp az állam első feladata polgárai életének megvédése, azoké és épp azoké, akik nem tudják magukat megvédeni. A többségi akarat azonban úgy határozott, hogy a még meg nem született gyermekeket meg szabad ölni. Bár a német igazságszolgáltatás ezt jogtalanának mondja ki, mentesíti e jogtalanág elkövetőjét a büntetéstől. A nép képviselői ezzel *nem* a népakarat feje fölött döntöttek, hanem teljesítették a többség akaratát, akik megválasztották őket, és akiktől újraválasztásukat remélik. Sőt, az Európai Unióban és az ENSZ-ben már tapasztalhatók olyan törekvések, hogy az abortuszt nyilvánítsák emberi joggá. Még a bebörtönzöttek érdekében tevékenykedő segélyszervezet, az Amnesty International is azon van, hogy ezt a szövetség céljául tűzze ki.

Ha az emberi jogok nem egy abszolút értékben gyökereznek, tudniillik az élet sérthetetlenségében,

⁶ *Werte*, 59. o.

akkor tárgyalási anyaggá válnak. A szabadság üres terét a szemünk láttára töltik meg abortált gyermekek holttesteivel.

Miután egy embercsoport élethez való jogát legális, demokratikus döntés útján feladják, átszakad a gát. Kiszolgáltatottá válik más csoportok élethez való joga is. Fogyatékosokat szabad közvetlenül a születés előtt megölni, szomszédos országainkban öregeket és betegeket, még beteg gyerekeket is halálba lehet segíteni, ha ők maguk – vagy a gyermekek esetében a szülők – akarják.

Nyilvánvaló: ha a többségi döntésnek a jóra kell vezetnie, akkor a többségnek a jót kell akarnia, és képesnek kell lennie a jót megtenni. Semmi sem mutat arra, hogy az egyéni egoizmusok összességéből olyan döntések születnek, melyek erősítik, és jövőképesse teszik a társadalom életének alapjait. Mindenki tudja: a jót tenni nehéz, a rosszat tenni könnyű. A félrevezetés abban áll, hogy elaltatják a jó és rossz megítélésének képességét, vagy akár jóként adják el a rosszat. A jóra való nevelés nélkül mindig készek vagyunk mások rovására saját érdekeinket érvényesíteni. Félrevezethetők vagyunk. Manipulálhatók vagyunk. A félrevezetés és a manipulálás lehetőségei manapság rémisztően kiszélesedtek. A demokrácia tehát a többségi döntéseket hozó emberek erkölcsi állapotán áll vagy bukik. Ezért beszél Ratzinger „a szabadságszerető állam politika-előtti erkölcsi alapjairól” és egyetértésre talál a filozófus Jürgen Habermasnál, aki egykor a

Frankfurti Iskola tagjaként az egyetemista mozgalom ösztönzője volt. A véres múlt és a véres jelen minden kétséget kizárva mutatja: léteznie kell „a demokrácia egy nem relativista magjának”.

Tolerancia – a relativizmus harci fogalma

Ryszard Legutko lengyel filozófus rámutatott, hogyan ment és megy végbe a relativizmus hatalomra jutása.⁷ Kulcsfontosságú szerepet játszik ebben a tolerancia fogalma. A tolerancia alacsonyabb rendű erénye harci fogalommá vált a relativizmus diktatúrájának kiépítésében.

A tolerancia a korszellem értékskáláján egész magasan helyezkedik el. Korábban a tolerancia kívánatos erény volt a társadalmi béke megőrzésének érdekében, mert az intolerancia erőszakhoz és üldözésekhez vezetett. A toleranciának különösen a valósi és lelkiismereti szabadságot kellett biztosítania. Voltaire *Traité sur la tolerance* c. művében a toleranciát az erkölcs csúcsaként védelmezi, ám – napjaink relativistáitól eltérően – az igazságot mint olyat nem tartotta annak alárendelt fogalomnak. Azt a toleranciát, amelynek semmi más célja nincs, mint különböző meggyőződésű emberek békés együttélése, Legutko „negatív toleranciának” nevezi.

⁷ Ryszard Legutko, *The Trouble with Toleration*, Partisan Review, Bd. 61, Nr. 4, 1994.

De a folyamat nem maradt ennyiben. A tolerancia fogalmának bizonyos látásmódokat előnyben kellett részesítenie, másokat pedig semlegesítenie. A toleranciából társadalmi program lett, amely az igazságigénnyel fellépő filozófiák, vallások, társadalmi normák kiiktatására irányult. Többé már nem az volt a cél, hogy *megszűnjön* valami (tudniillik a másként gondolkodók elnyomása), hanem hogy valami *megvalósuljon* – a harc a szabadság ügyéért. Ezt nevezi Legutko „pozitív toleranciának”. Ezt írja a posztmodern filozófusokról:

Úgy gondolják, „hogyan képesek vagyunk kiirtani, és ki is kell irtanunk az intolerancia intellektuális alapjait, s ezt már el is kezdtük [...] Az igazság maga a felelős – függetlenül az arrogancia vagy az alázat fokától, amellyel kimondják – az intoleranciáért.” Minden igazság kizár más igazságokat. „Ha az ember például kiáll heteroszexualitása mellett, akkor gyanús lehet: nem állítja-e ezzel egyben azt is, hogy a homoszexualitás objektíve helytelen? Ez pedig azt a szemrehányást vonhatja maga után, hogy csorbítja a homoszexuálisok méltóságát, és így a velük szembeni diszkriminációra uszít. Következésképpen az igazságtól egyenes út vezet az üldözéshez.”⁸

Ezek a filozófusok azt követelik, hogy fel kell adni a metafizikát és minden olyan megismerési módot, amely az igazságból vezethető le.

„Ez a felszabadítási program a filozófia felszá-

⁸ Ebd. 170. o.

molását jelenti, abban az értelemben, ahogyan az két és fél ezer év óta létezett.”⁹ Az igazság fogalmával együtt más fogalmakat is elvetnek, mint például: lényeg, természet, a szubjektum és az objektum kettőssége, ész, jó és rossz. Richard Rorty ezt így fejezi ki: „a demokráciának prioritása van a filozófiával szemben”.¹⁰

A pozitív tolerancia koncepciója mindenkinek engedélyezi a saját álláspontját, megkívánja azonban, hogy minden más álláspontot egyenjogúnak fogadjon el. Nem szabad negatív ítéletet hozni más álláspontokról, mert ez diszkrimináló lenne, és azt is respektálnia kell, amit saját álláspontjával ellentétesnek talál.

Ezáltal a saját állásponttal való erős azonosulás tilossá válik. Mindennel szemben jóakarátúan nyitottnak kell lenni. Valahogy így: „Igen, keresztény vagyok, de jóakarátúan nyitott vagyok arra is, ha egy művész levizeli a feszületet.”¹¹

„A cél a *homo liberalis*, aki a nyilvánosság előtt és magánéletében is elsősorban a pluralitás rendjéhez hú, nem pedig egy adott hitvalláshoz. A *homo liberalis* az emberség egyetlen megtestesítője, aki teljesíti a tolerancia által támasztott követelményeket és annak feltételeit. A tolerancia érdeme eredetileg az volt, hogy egy protestánst nem kényszer-

⁹ Ebd. 171. o.

¹⁰ Ebd. 171. o.

¹¹ Ebd. 175. o.

rítettek protestantizmusa megtagadására, a zsidót pedig nem kényszerítették zsidósága megtagadására. Most úgy tűnik, csak akkor részesülhetünk abban a megtiszteltetésben, hogy toleránsnak számítsunk, ha mindannyian *homines liberales* leszünk, és világlátásunkat ennek megfelelően megváltoztatjuk. Nem azért, mert korábbi világlátásunk tévesnek bizonyult, hanem mert azt szociálisan és politikailag botrányosnak tartják. Röviden: a tolerancia egy mélyreható társadalmi átnevelés programja.”¹²

Az, hogy a relativista elmélet milyen következményekhez vezet, kiviláglik Hans Kelsen osztrák jogtudós álláspontjából, aki Ratzinger szerint a szigorú relativista álláspont kiemelkedő képviselője.

Kelsen elemzi Pilátus magatartását Jézus elítélésekor. Benne látja a példaértékű demokratát.

Emlékeztetőül: Pilátus nem találja Jézust vétkesnek. Azt kérdezi: „Tehát király vagy?” Jézus így válaszolt: „Te mondod, hogy király vagyok. Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.” „Mi az igazság?” – kérdezi Pilátus, de a válasz már nem érdekli. Újra kimegy a zsidókhoz, egyezkedni szeretne velük: Jézus helyett Barabást, megfeszítés helyett megostorozást. Ám az ordítózó tömeg nem éri be ennyivel. „Keresztre vele! Keresztre vele!” Amikor Pilátus észreveszi, hogy elveszítheti hitelét a császár előtt, ha nem ítéli halálra a

¹² Ebd. 176. o.

„zsidók királyát”, kiszolgáltja Jézust övéinek, „hogyan keresztre feszítsék”, és mossa kezeit az ártatlan vérben (Jn 18,37–19,16a).

Ezzel kapcsolatban azt mondja Ratzinger: „Kelsen azon a véleményen van, hogy Pilátus itt tökéletes demokrataként cselekedett. Mivel nem tudja, mi a helyes, ráhagyja a többségre, hogy döntsön róla. Pilátus így – az osztrák tudós értelmezésében – a relativista és szkeptikus demokrácia emblematikus alakja lesz, aki nem értékekre és az igazságra, hanem eljárásokra támaszkodik. Hogy Jézus esetében egy ártatlan igazat ítélnék el, úgy tűnik, nem zavarja Kelsent. Éppen erről van szó: nincs más igazság, mint a többségé.”¹³

Különös, hogy egy nagyra értékelt jogtudós betetőződik a relativizmus e következményébe, tudniillik egy bírói gyilkosság demokratikus törvényesítésébe, és nyíltan kiáll mellette. Az pedig, hogy éppen az ártatlan Jézus Krisztus az, akit a bálvánnyá tett demokrácia oltárán feláldoznak, a keresztények számára „kéz, amely írni kezd a falon”.

A szó hat

Rávilágítottunk annak a kornak a gondolkodásmódjára, amelyben élünk. A relativizmus központi állítása ez: nem vagyunk képesek a jó és az igaz

¹³ *Werte*, 55. o.

megismerésére. Ezért a jó és az igaz nem lehet szabad együttélésünk kötelező érvényű alapja. Aki igényt formál arra, hogy tudja, mi jó, és mi igaz, az intoleránsnak minősül, és ezért harcolni kell ellene.

Milyen társadalmat eredményez a relativista gondolkodás? Létezik-e egyáltalán ilyen ok-okozati viszony, mely szerint a gondolkodás társadalmi realitást teremt? Ha egy történelmi korszakot vizsgálunk, akkor azokkal az eszmékkel foglalkozunk, amelyek abban a korban az emberek gondolkodását áthatották. Mindig találunk egyfajta összefüggést a filozófiai gondolkodás és a társadalmi valóság között. Heinrich Heine mondta Németország jövőjére vonatkozó komor, prófétai meglátásában: „A gondolat megelőzi a tettet, mint a villám a mennydörgést.”¹⁴

Az összefüggés titokzatos. Hogyan lehetséges, hogy amit olyanok, mint Hegel, Marx vagy Sigmund Freud az íróasztalnál kigondolnak, és amit csak tanult emberek elit csoportja képes megérteni, az előbb vagy utóbb népek életének valóságát hatja át? Hogyan szívárogoz be a tömegek agyába és szívébe, és hogyan határozza meg cselekedeteiket?

Fel kell ismernünk: a SZÓ – jobbra vagy rosszabbra forduló – valóságot teremt. Izajás ezt mondja Isten szaváról: „Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és el-

¹⁴ Heinrich Heine, *Zur Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland*, Drittes Buch, 1834.

éri, amiért küldtem” (Iz 55,11). De nem csak Isten szava teremt valóságot. A gonosz szó is létrehozza, amit akar. A kettő között áll az ember a maga szabadságával.

Mivel a szó valóságot teremt, a társadalmi változás mindig a nyelv megváltozásával jár együtt. Azok a szavak, melyek a keresztény kultúra számára évszázadokon át a jó és a rossz közti különbségtételre szolgáltak, gyanússá lettek, és nyilvános vitában nem használhatók többé. Aki használja ezeket, azt nevetségessé teszik, fundamentalistának bélyegzik, és elhallgattatják. Mindenekelőtt azokról a szavakról van szó, amelyek az ember cselekvését pozitív vagy negatív értékítélettel kötik össze, és így irányt szabnak a kultúrának. A kimustrált szavakhoz tartoznak például a következők: erény, szüzesség, tisztaság, bűn, véték, paráznság.

Van egy új szó is, amely arra szolgál, hogy a szexualitást kioldozza a férfi-nő polaritásból, és az individuum szabad rendelkezésére bocsássa, ez pedig a *gender*. Ezen a „társadalmi”, a tetszés szerint választható nemet értik, ellentétben a *sex* szóval, amely a férfi és nő közti nemi megkülönböztetést jelöli. A nép körében a „gender” fogalma alig ismert, és mégis ez a relativista hatalomátvétel legfontosabb verbális fegyvere. (Lásd erre vonatkozóan a következő fejezetet: „A gender forradalma”.)

Az idők jelei

Korunkban csak olyan szavak az elfogadottak, melyekkel a jót és rosszat nem lehet megkülönböztetni. Milyen hatásokkal jár ez?

Mindenki látja, hogy kultúránk mély válságban van. Alig van olyan ember, akinek ez a krízis ne érintené az életét. A születések számának csökkenése, családok összeomlása, munkanélküliség, államok mértéktelen eladósodása, a képzés hanyatlása, növekvő bűnözés, korrupció, emberkereskedelem, terrorizmus – mindez a klímaváltozás és az egyre gyakoribb természeti katasztrófák mellett. Korunk újdonsága az, hogy a problémák globálisak, ugyanis nem egy körülhatárolt kultúra indult hanyatlásnak, amelynek egy másik feltörekvő, életerős kultúra venné át a helyét. Kína és az iszlám révén hatalmi eltolódások tűnnek fel a láthatáron, de ez bizonyosan nem kecsegtet a probléma valódi megoldásával.

Milyen állapotban vannak az emberek? Milliók élnek széttört családokban. Millióknak nincs munkája. Milliók depressziósak, milliók szenvednek krónikus félelemtől, milliók váltak függővé: alkoholisták, drogosok, anorexiások, a pornográfia rabjai. Egyre több ember betegszik meg egyre gyakrabban. Egyre több ember válik bűnözővé. Férfiak milliói járnak prostituáltakhoz, és nők millióit hurcolják és adják el, hogy e férfiak rendelkezésére álljanak. Egyre több gyermekkel követnek el szexuális

visszaélést. Nők milliói ölték meg saját, meg nem született gyermeküket. Milliók vannak, akik nem akarnak többé gyereket vállalni.

A fiatal nemzedék tagjainak pedig a szórakozás lett az istene, mert senki sem tárt eléjük semmit Istentől, és nem mondott nekik semmit róla, a felelőtlen média- és fogyasztóipar pedig a busás hasznót hajtó szórakozást tárja eléjük élettartalomként. Velük mi a helyzet?

A gyerekek és fiatalok egészségére vonatkozóan a Robert Koch Intézet tett közzé egy tanulmányt 2006 szeptemberében, amely ezt mutatja: a gyerekek 21,3 százaléka túlsúlyos, a 10–17 évesek között ez az arány 25,5 százalék. 21,9 százalékuknak evési zavarai vannak, a 17 éves lányoknál 30 százalék ez az arány. És annál inkább, minél alacsonyabb a társadalmi-gazdasági státus. 22 százalék pszichikailag sérült. Szociális magatartási zavarai, félelmeik vannak, depressziósak. A kedvezőtlen családi háttér és az alacsony társadalmi-gazdasági státus négyszeresére emeli a rizikót.

A kölni székhelyű Német Gazdasági Intézet (IW) szakvéleménye szerint a végzős iskolai évfolyamok diákjainak majd az egynegyede nem rendelkezik a sikeres szakképzéshez szükséges képességekkel.¹⁵

Sokan már az óvodába és az általános iskolába krónikus pszichés zavarokkal érkeznek.¹⁶ Nem cso-

¹⁵ *Die Tagespost*, 2006. június 27.

da, hogy egyre több gyermek és fiatal csak pszichogyógyszerekkel bírja ki az iskolai napot.¹⁷

A tanári pálya idomár-feladattá vált. Alkalmadtán erőszakkitörésekben robban fel a puszkaporos hordó. A szülőknak és a tanároknak nincs többé tekintélyük, mert a fiatalok legkésőbb a pubertáskortól kezdve a velük egykorúakhoz igazodnak, akik éppolyan éretlenek, elveszettek és manipulálhatók, mint ők maguk.¹⁸

Sok magára hagyott fiatalnak égnek áll a haja, dugókat tesznek a fülükbe, hogy szervezetüket ritmikus áram alá helyezték, drogokkal egy látszatvilágba menekülnek, amelyből egyre keményebben csapódnak vissza a valóságba. Amit zenének hívnak, az inkább repülőgépzúgáshoz hasonlít, a szövegek pedig gyakran leplezetlenül mutatják az utat a pokolba. Nemileg alig éretten szexuális kapcsolatokba vetik magukat, amire kilencéves koruktól az iskolában a szexuális ismeretek oktatása keretében részletesen felkészítik őket. Megtanulják, hogy a homoszexualitással csak az a probléma, hogy a társadalom még nem fogadja el teljesen. A *mindent*

¹⁶ A gyerekek 13–17 százaléka komoly nehézségeket mutat már az iskolás kor előtt. *Soziale Kompetenz für Kinder und Familien – die Erlangen-Nürnberg-Studie*, Erlangen 2004.

¹⁷ A 12–17 évesek 45 százaléka tartósan szed fejfájás-csillapító és élenkítő szereket. *Die Tagespost*, 2001. szeptember 29.

¹⁸ Neufeld, Gordon és Máté, Gábor, *Unsere Kinder brauchen uns*, Genius Verlag, 2006. Fontos könyv az „egykorúakhoz való igazodásról”.

szabad elvét adják el nekik szabadságként, holott ez a legrövidebb útja annak, hogy az ész és az akarat a vágyak foglyává legyen.

A média mint „nevelő”

Minden társadalom csak annyira jó, amennyire a tagjai azok, bármilyen alkotmánya is legyen. Ezért beszél Joseph Ratzinger a „szabadságszerető állam politika-előtti erkölcsi alapjairól”. Ezeket az alapokat – szolidaritás, lemondás, szeretet, hűség, megbízhatóság, kötelességteljesítés, hit, szokások, hagyomány – emberemlékezet óta a családban adták tovább. Az egyházi tanítás minden nemzedéket emlékeztetett arra, hogy az ember honnan jön és hová tart, és a parancsokra, melyeket az Istent szerető ember meg akar tartani. Erre az alapra épülhetett föl a demokrácia. Alexis de Tocqueville az 1830-ban tett amerikai útjáról szóló filozófiai beszámolójában hatásosan írja le, hogy Amerikában a megélt hit és annak továbbadása a nevelésben, a szabadságszerető demokrácia előfeltétele.¹⁹

Ám ki neveli manapság a fiatalokat? Ki az, aki még biztos abban, hogy mire kell nevelni őket? Ma a fiatalokat lényegében teljesen a média alakítja. Mindenkinek, aki értékeket akar közvetíteni – le-

¹⁹ Alexis de Tocqueville, *Über die Demokratie in Amerika*, első kiadás: Párizs 1835 és 1840.

gyen az szülő, plébános vagy tanító – legtöbbször hiábavaló harcot kell folytatnia a média befolyása ellen. A szülők nagy része feladta ezt a harcot, és már kisiskolás gyermekének tévét helyez a szobájába. Ehhez jön még a PlayStation, a mobiltelefon, a videó és az Internet, a mozi és a magazinok.

Az erőszak, a pornográfia és a blaszfémia – mely a műsorok állandó részét képezi – egyre durvábban lépi át kijelölt határait, és néhány gombnyomással bármikor elérhető. Amikor egy újabb fiatal válik ámokfutóvá, vagy amikor a bűnügyi statisztika azt mutatja, hogy a kiskorú szexuális bűnelkövetők száma az utóbbi tíz évben a duplájára nőtt (azokról a fiatalokról van szó, akik más fiatalokat megerősokolnak!), akkor az újságírók átmenetileg összeráncolják homlokukat. Ám az a társadalom, amely rossznak tartja a jóról való megállapodást, alkalmatlan arra, hogy gátat szabjon ezeknek a folyamatoknak.

Ha fiatal és öreg naponta több órán át olyan filmeket néz, amelyekben a legkülönbözőbb bűnöket a normális élet velejáróiként mutatják be, akkor összeomlik a „szabadságszerető állam politika-előtti alapjainak” legfontosabb fóruma: a lelkiismeret. Az élet utazásán kikapcsolják a hajó radarkészülékét.

Sötéten látnánk a valóságot? Hisz oly sok jó is van! Igen, sok jó létezik. Vannak ép családok, vannak milliók, fiatalok és öregek, akik jók akarnak lenni, és a jót teszik. Fiatalok milliói utaznak az ifjúsági világtalálkozókra vagy tevékenykednek ke-

resztény csoportokban. Fogják-e tudni más irányba terelni a *mainstreamet*? Merre tart a trend?

A politika tehetetlen

A politikusok minden második szava a *reform*. De van-e, aki úgy érzi, hogy a reformok, legyenek akár jobb- vagy baloldaliak, megoldják a krízist? Racionális, felvilágosult társadalomnak tartjuk magunkat. Végső soron kultúránkban a világ tudományos szemléletének van a legmagasabb rangja. Racionalitással mégsem jutunk el a problémák gyökeréhez, nem tudjuk korrigálni a folyamatot. Magyarázatra szorul például, hogy az a társadalom, amelyet a születések számának csökkenése fenyeget, miért részesíti állami támogatásban a terhességmegszakítást, és miért propagálja a homoszexualitást.

A reformoknál elsősorban a pénz újraelosztásáról van szó, mintha minden probléma gyökere a pénzhiány, illetve a pénz rossz elosztása lenne. De valóban ez az ok? Ha az állam mindenki számára kényelmes jövedelmet biztosítana, megoldódna a válság? Akkor nem lenne szükség arra, hogy meggyezzünk abban, mi a jó, és hogy a jóra érdemes-e törekedni? Akkor fölösleges lenne jóra nevelni a gyerekeket?

A krízis egyik oka éppenséggel az, hogy az elmúlt néhány évtizedben a korábbinál összehasonlíthatatlanul nagyobb jólétben élünk, amelyben az

az illúzió keletkezhetett, hogy valóban az állam a biztosítéka anyagi egzisztenciánknak. Csak ilyen anyagi előfeltételekkel jöhetett létre a „szórakozó társadalom”. És mindenki érzi: ez a formáció a végét járja.

Mi lesz demokratikus társadalmunkból, ha az erkölcsi szükség mellé anyagi szükség társul? A fent említett problémák fényében miért ne kerülhetne erre sor? A beszélgetős műsorok közhelye, hogy a szociális rendszerek nem tarthatók fenn, ha egyre többen veszik igénybe, viszont egyre kevesebben finanszírozzák azokat. Hogyan fog a szórakozó társadalomban felnőtt nemzedék a vészhelyzettel és a káosszal megbirkózni?

Az emberek manipulálhatósága és félrevezethetősége annál nagyobb, minél kevesebb a kötődésük. Egy diktatúrának atomizált egyénekre van szüksége. Akinek nincsenek kötődései, az könnyen megköthető. Totális támadást tapasztalunk minden ellen, ami az embernek tartást ad: a haza, a család, a kötelező érvényű értékek, az Egyház, az Isten ellen. Mire fogja használni a következő nemzedék a többségi választójogot, ha a jó tartóoszlopait kitépi a relativizmus?

Amikor Hitler átvette a hatalmat, a családok még erősek voltak, és a templomok még megteltek. Minden faluban volt plébános. A polgári elit hitt a humanista értékekben. Istenről és igazságról legalább még vitatkoztak. És mégis: 1933-ban a náciakat a nép 43,9 százalékkal választotta meg – annál

kisebb arányban, minél több katolikus lakott egy adott vidéken. Milyen „emberanyagot” talál a következő Führer, vagy – ami valószínűbb – egy névtelen, mindent követelő állam, amely a modern pszichológia eszközeivel és modern megfigyelési technikákkal mindenkit és mindent saját hatalma és ellenőrzése alá von.

„Pogány forradalom”

A válság, amelyben élünk, nem gazdasági, hanem erkölcsi jellegű. Aki maga is bele van gabalyodva, az nem képes, és nem is akarja ezt felismerni. Sokkal inkább érdeke az, hogy mindenki így éljen, és összetörjön a jó és rossz mércéje. Úgy tűnik, mintha ez a korszellemet létrehozó értelmiségiek és művészek majdhogynem teljes céhe számára nyereséges üzlet volna. „Posztmodernnek” nevezik magukat, és büszke győzelmi bizonyossággal „fundamentalistaként” gyaláznak mindenkit, aki vonakodik velük egy ütemre menetelni. Mivel Isten halott számukra, nem létezik bűn sem. Erkölcsi ismereteik összegzéseként így szólnak az emberhez: „Tedd, amihez kedved van!” Mennyire kapóra jönnek az agykutatók azon kísérletei, melyekkel kimutatni vélik, hogy nem létezik szabad akarat, következésképp bűn sem. A halál küszöbén azonban, úgy tűnik, teljesen másképp fest a helyzet. Egy haldoklót segítő és hospice-munkát oktató hölgy a szerzőhöz intézett

személyes levelében ezt írja: „[A haldoklók] életüknek ebben a nagy pillanatában már nem hagyják bűneiket kimagyarázni, azokra mentségeket találni. Sokkal inkább hagyatkoznak vonakodás nélkül azon ígéretemre, hogy Isten mindig csak erre a pillanatra várt, és tárt karokkal fogadja őket.”

Jeffrey Satinover zsidó író, az egyesült államokbeli Temenos Intézet orvosi vezetője úgy látja, egy „pogány forradalom”²⁰ kellős közepén vagyunk. „A szexualitáshoz való hozzáállásunk változásai csak tünetei a szellemi síkon zajló sokkal jelentősebb változásoknak, amelyek életünk minden területét érintik. [...] Egy ideig úgy látszott, mintha a materialista világlátás győzedelmeskedne.” A lelki szárazságot „új és heves spiritualitás utáni szomj” követte. [...] „Az ebből feltörő korszellem pedig egy mindig is jelen levő vallásos szellemisség, amely azonban a keresztény és ortodox zsidó hit etikai monoteizmusával homlokegyenest szemben áll. [...] A pogányság újraéledéséről van szó, melynek tanítását gnoszticizmusnak nevezik.”

Az etikai monoteizmust Közel-Keleten az ősi pogány kultúrák között élő kis zsidó nép vezette be. Az Ószövetség beszámol az egyetlen Istentől való elpártolás és a hozzá történő újbóli odafordu-

²⁰ Jeffrey Satinover, *Homosexuality and the Politics of Truth*, Grand Rapids 1996. Az utolsó fejezet németül is olvasható: Bulletin Nr. 10, 2005 Herbst, Nachrichten aus dem Deutschen Institut für Jugend und Gesellschaft. Minden idézet és utalás ebből a cikkből való.

lás ismétlődéséről. Minden ember egyetlen Isteneként nyilatkoztatta ki önmagát Isten a prófétáknak. Abszolút etikát hirdetett meg, a bűnök kerülésére és a jóra (az életszentségre) való törekvésre kötelezte őket. „Az etikai monoteizmus erkölcsi rendet állított fel, és ez egészen a reneszánszig uralkodó volt.” Gondolkodók és költők azóta kiüresítették ezt a rendet, és most a szemünk láttára esik szét.

Satinover a pogányság hat ismervét sorolja fel, amelyek társadalmunkban már érvényre jutottak, vagy amelyek érvényesítéséért még harc folyik:

1. A pogányság *politeista*. Mindenkinek megvan a maga istene, és annak mércéi szerint él.
2. Ebből értékpluralizmus következik. „Egyetlen isten, s ennél fogva egyetlen érték sem magasabb rendű a másiknál, ezért erőszakkal kell érvényre juttatni.”
3. „A pogányság által meghatározott társadalmak *nem egalitárius* tendenciát mutatnak [...] Idővel a hatalom akarása válik az egyetlen szabállyá. Az uralkodó határozza meg, hogy mi a helyes. A hatalom határozza meg a törvényt, és annak helyére lép.”
4. A pogányság által meghatározott társadalmak *panteisták*. „A természet az istenség része, és ezért isteniként imádják. Nincs valódi megkülönböztetés Teremtő és teremtmény között. Ez oda vezet, hogy az ember nem csak a 'kinti' természetet tiszteli, hanem saját 'belső' természetét is, azaz saját termé-

szetes ösztöneit, mint amilyen az éhség, a szexualitás, az agresszió vagy általában az élvezet. Más szóval: az ember önmagát imádja.”

5. „Mivel a természetes hajlamokat és ösztönöket spiritualizálják, a pogány 'istentisztelet' természeténél fogva hajlik az erőszakosságra, a hedonizmusra és az orgiára [...] Az ösztönök kielégítése által érik el a lehető legnagyobb élvezetet, és ezzel a lehető legmagasabb extázist (drogmámor, templomi prostitúció, az ellenség rituális megölése, öncsonkítás, sőt még gyermekáldozat is).”
6. „Mindezekből az derül ki, hogy a pogányság valójában nem istentisztelet, hanem bálványkultusz. A pogány érzelmű ember azt teszi meg a jó mércéjűl, amit emberi természetében fellel. Saját emberi természetét teszi istenné, persze hamis istenné. Az ember minden dolog mértéke.”

A pogány spiritualitással és társadalommal el-lentétben a zsidók és a keresztények csak Istent imádják, mégpedig az egyetlen Istent. Egységes és abszolút értékrendszerük van; egalitaristák, mert rangra és címre való tekintet nélkül mindenkit Isten gyermekének tartanak; szerintük az ember test és lélek egysége, aki saját természetes ösztönei, különösen szexualitása megszentelésére hivatott.

A pogányság tanítása a *gnoszticizmus*. A gnosztikus titkos tudásban hisz, és e tudás révén akarja

megváltani önmagát. Tagadja Isten megtestesülésének történelmi eseményét. A jó és a rossz egyenértékű princípiumnak minősül számára, melyek egy magasabb egységben összekapcsolódnak. A magatartás szintjén ez arra vezet, hogy „viszonylagossá válik a jó és rossz, s ezzel erősödik a rossz választására irányuló hajlamunk. A rosszat tartjuk jónak, mert gyakran olyan jónak érezzük.”

„A zsidó–keresztény monoteizmus és a pogányság közti konfliktus sem nem új, sem nem egyszerűen csak természetes: ez nem más, mint az ember lelkéért folytatott ősrégi, mindig visszatérő harc.” Eddig Satinover cikkének összefoglalása.

A pogány világlátás elemei a New Age révén kultúránk részévé lettek. Mindenhol találkozunk vele, ahol szükségét szenvedő emberek formálódásáról vagy csupán gondozásáról van szó: a pszichoterápiában, az orvosnál, a természetgyógyásznál, az iskolában és az óvodában, a világi és egyházi felnőttképzésben, a sérülteket ellátó és nyugdíjasotthonokban. Homlokegyenest ellenkeznek a zsidó–keresztény etikai monoteizmussal, amelynek szabadságszerető kultúránkat köszönhetjük.

A szeretet személyes Istene

A posztmodern márnak ebből a kábulatából próbálja XVI. Benedek pápa a világot felébreszteni. Már-már úgy tűnt, hogy a relativizmus eltemette a

jó és rossz mércéjét, amikor azt hirtelen a magasba emelték, hogy világítson.

Első enciklikájában²¹ XVI. Benedek pápa ismét szemünk elé állította a szerető Istent. Miért tiltakozunk mi emberek annyira az ellen, hogy univerzumunk legmélyebb valósága a szeretet? El szabad hinnünk, és lehetséges is megtapasztalnunk, hogy ez a szerető Isten ismer bennünket. „Ki az ember, hogy gondod van rá?” – olvassuk a zsoltárban. A Föld az univerzumban akkora, mint egy homokszem a Szaharában. Egy-egy személy vagyunk ezen a Földön a sok milliárd közül. És mégis mind-egyikünk eleven kapcsolatba léphet az élő Istennel.

Szeretve lenni és szeretni – ez a mi legnagyobb vágyunk. Olyan Istenünk van, akinek lényege a szeretet, aki megtanít minket szeretni, és megadja nekünk a kegyelmet, hogy képesek is legyünk rá. XVI. Benedek pápában olyan lelki vezetőnk van, aki vezet minket, hogy a megszentelődésnek ezt az útját Krisztussal járjuk. Miénk a testté lett Ige igéje, amely nem múlik el akkor sem, ha ég és föld elmúlnak. Ennek az igének a fedezete pedig annak az élete, szenvedése, halála és feltámadása, aki ki-mondja azt.

„Aki szeret engem – mondja Jézus –, megtartja parancsaimat. Ha teljesítitek parancsaimat, megma-

²¹ XVI. Benedek Pápa, *DEUS CARITAS EST*, Pápai Megnyilatkozások 42, Szent István Társulat, Budapest 2006 (ford. Dr. Diós István).

radtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében” (Jn 15,10).

Túlhaladott-e a tízparancsolat?

A tízparancsolat az az alap, amelyen állva a keresztény kultúra mással össze nem hasonlítható magasságba fejlődhetett. Mózes a keményfejű nép iránti haragjában már a kezdetek kezdetén összetörte a táblákat, amelyekre Isten felírta a parancsokat, de Isten másodszorra is felírta rájuk. Egykor, ahogyan ma is, lázadoztak az emberek az ellen, hogy a jónak ára van, és ez azt jelenti, hogy a jelenben le kell mondani a kicsiről, hogy később a nagyot megnyerhessük. Amikor egy kultúra egészen kivonja magát ez alól a követelmény alól, és az élvezet-kielégítést teszi meg a cselekvés törvényének, a saját sírját ássa meg.

Milyen *ésszerű* érvek szólnak az ellen, hogy betartsuk a tízparancsolatot, valamint a nevelés és az állam kötelező érvényű követendő alapjává tegyük? Hát nem a szabadság elvesztésével jár, 1. ha az ember Istenné teszi magát; 2. ha Istent kigúnyolják; 3. ha a vasárnapot a szórakozásnak és a gazdaságnak szentelik; 4. ha az apát és az anyát vádolják és elfelejtik; 5. ha a még meg nem születetteket megölik; 6. ha házasságot törnek; 7. ha mindenki megszerzi magának, amit megkaparinthat; 8. ha a média em-

berek becsületébe gázol; 9. ha férfi és nő a vágyak szabad prédája lesz; 10. és ha a profitmaximálás törvénye uralkodik?

Hogyan nézne ki társadalmunk, népünk, 1. ha Istent Teremtőnek ismerné el; 2. ha megadná neki a tiszteletet; 3. ha a hét egy napján megünnepelné, hogy Isten gyermekei és barátai vagyunk; 4. ha tisztelné az apákat és anyákat; 5. ha az élet a kezdetétől a végéig szent lenne; 6. ha a házastársak hűségesek lennének egymáshoz; 7. ha az emberek a megélhetéshez szükséges pénzt becsületesen keresnék meg; 8. ha a média az igazság iránt elkötelezett lenne; 9. ha az élvezet a szeretet szolgálólánya lenne; 10. ha a gazdaság középpontjában az igazságosság állna?

Nem azért vetik az ócskaságok közé a tízparancsolatot, mert ez *ésszerű*, hanem mert az ész önmagától nem ad erőt az embernek annak betartására. Ezért van az észnek szüksége Istenre – és Istennek az észre.

A keresztény hit az, amely lehetővé tette annak a csodálatos kultúrának a kialakulását, amelynek maradványai között élünk, amelynek építészeti remekeit még megcsodáljuk, és amelynek a szabadságot, a toleranciát és az irgalmas szeretetet köszönhetjük. A hit szüntelen hirdetése teremtette meg azokat az erkölcsi alapokat, amelyen ez a kultúra kivirágozhatott. Becsületes elődeink döntéseinek tartozunk érte köszönettel, hogy életük során

újból és újból a jót választották, a rosszat pedig kerültek.

Akik a kereszténységet tönkre akarják tenni, kerülnek az értelmes vitát. Az Egyház bűneit sorakoztatják fel, hogy kitöröljék a világból az Egyháznak a bűnből való megtérésre szóló figyelmeztetését. Szidják a kettős erkölcsöt, mert az erkölcsöt magát nem viselik el. Toleránsnak és pluralistának tüntetik fel magukat, hogy elhallgattassák az igazságra való felszólítást.

Korunk el akarja velünk hitetni, hogy túlságosan nehéz lenne, nem lenne emberhez méltó megtartani ezeket a parancsokat. Ez része a relativizmus nagy hazugságának. Igen, valóban elveszítjük az útirányt és visszatalálunk, elesünk, és újból fölkelünk. Ám mi van akkor, ha föladjuk az útirányt, ha egyénileg és társadalmi szinten is felhagyunk azzal, hogy a jóra törekedjünk, és ezt még jónak is nevezzük? Olyan örvénybe kerülünk, amely Istentől egyre távolabb sodor, és így olyan igát veszünk a nyakunkba, amely összenyom, ahelyett, hogy a parancsokat tartanánk meg, amelyek felemelnek. A gúzsba kötöttség meglátszik felvilágosult, állítólag racionális társadalmunknak az útirány megváltoztatására való képtelenségén.

Korunk tragédiája az, hogy a kultúra hatalma a parancsok be nem tartására kényszerít minket, és elnyomja a lelkiismeret hangját, amely tudja, mi igaz és jó. Nem azok a szabadság lerombolói, akik megtartják a parancsokat, és másokat is erre taníta-

nak, hanem azok, akik a szabadság és a tolerancia köpönyegébe bújva ellopják az emberektől a jóra való irányulást. Aki nem használja az eszét, hogy akaratát a helyes célra irányítsa, hanem ösztönei uralma alatt áll, az, ha vezéregyéniség, másokat fog saját hatalmának alávetni.

Nem igaz, hogy a relativizmus szabadságot biztosít. Inkább megfosztja az embert a jó és a rossz mércéjétől, és kiszolgáltatja azon erőknél, akik egy „szép új világba” akarják elvezetni, amelyben Isten trónfosztottá válik, és olyan emberek állítják magukat az Ő helyébe, akiknek semmi sem szent többé. Az a demokrácia, amely lerombolja saját erkölcsi alapjait, úton van a diktatúra felé.

A szikla

Hajlíthatatlan, világszerte hallható ellenállást az egész földkerekségen csak egyetlen intézmény tanúsít: a katolikus Egyház. A teljes igazság igényével lép fel, és ezt az igazságot hirdeti, legmagasabb rangú vezetője szájával az egész világon. Számára az igazság a Jézus Krisztusban testté lett Ige, aki azt mondja magáról: „Én vagyok, az út, az igazság és az élet.” Nincs hadserege, az Igét hirdeti.

A mediatisált társadalomnak meg kell hallania a szavát, nem azért, mert több mint egymilliárd ember katolikus – ez önmagában nem ad nekik hangot a közvéleményben –, hanem mert fiatalok

százezrei, sőt milliói gyűlnek össze egy helyen, ha a pápa beszél – vagy meghal. Ilyen nagyságrendű események nem hagyhatók figyelmen kívül.

A katolikus Egyházat jobban támadják, mint a világ bármelyik más intézményét. Az Egyház múltbéli bűnei, az inkvizíció és a boszorkányégetés az előszeretettel használt muníciók. Ezt a harcot egyszerűek vezetik, akik a másik szemükkel nem hajlandók a szentek és mártírok áradatára tekinteni, amely az Egyház születésétől fogva egészen napjainkig megszakítás nélküli. A vértanúk száma a XX. században több, mint az összes évszázadban együttvéve, és számuk szemünk láttára napról napra nő, főleg az iszlám országokban, Kínában és Észak-Koreában.

A pápa Krisztus földi helytartója, Péter utódja. Jézus azt mondta Péternek: „Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt” (Mt 16,18).

Ezt a sziklát rohamozzák meg a kereszténység, Jézus Krisztus ellenségei. Ő az, aki ellen a relativisták irracionális dühe irányul, mert ő a mérce, amelyet le akarnak rombolni.

Csak így érthető, miért szövetkeznek a szekularisták az iszlámistákkal, jöllehet semmi másról nem kellene jobban félniük, mint egy iszlám teokrácia lehetőségétől. Vagy talán azoknak, akik fel akarják számolni a családot, csak nagyon rövid távú jövőképük van? Ez az öngyilkos szövetség nyilvánvalóvá válik abból, ahogyan XVI. Benedek

pápa 2006. szeptember 12-én, a Regensburgi Egyetemen tartott beszédére reagáltak. Az iszlám világ a pápa elleni halálos fenyegetéssel, keresztényüldözéssel és templomok lerombolásával válaszolt, míg a nyugati világ a pápa bocsánatkérésének szükségességéről vitázott. A nyugati világ nem képes felémelt fejvel megvédeni magát, mert azon van, hogy elpusztítsa azt a kincset, melynek kultúráját köszönheti.

Korunk szorongatásai közepette csak egyet tehetünk: egyre szorosabban kell kapcsolódnunk Jézus Krisztushoz, mert tudjuk: a keresztén győzött a sátán, feltámadásában pedig a halál fölött, most pedig győz minden szívben, mely megnyílik előtte, és győzni fog, amikor újra eljön. Benedek pápa olyan lelki tanító, aki visszavezeti az emberiséget Istenhez: „A világnak szüksége van Istenre. Nekünk szükségünk van Istenre” – kiáltja oda az embereknek, és megmutatja nekik, hogyan találhatják meg Istent Jézus Krisztusban. Jézus Krisztus abszolút mércéket állít fel, „és minden ezeken a mércéken múlik: ezek a mércék ugyanis nem csupán teóriák, hanem megvilágítják a szívet, s így az értelmet és a cselekvést a helyes útra vezérlik”.²²

²² 2006. szeptember 10-én Münchenben a szabadtéri misén elhangzott prédikáció.

Semmilyen teremtett dolog nem marad előtte rejtve; minden föl van fedve és nyitva van az előtt, akinek számadással tartozunk.

(Zsid 4,13)

A gender forradalma

Akcióban a relativizmus

A New York-i Batavia Gimnázium egyik, már nyolc éve az iskolában tanító tanára 2006 nyarán ráébred, hogy nem megfelelő neme van. Orvosi kezelésnek veti alá magát, és női ruhában jelenik meg a munkahelyén. A szülőket tájékoztatják, hogy a régi tanárt/az új tanárnőt két héten belül „Mrs.”-ként kell szólítani, mert a „Mr.”-nek való további megszólítás megengedhetetlen diszkrimináció lenne. Néhány szülő másik osztályba akarja áthelyeztetni serdülőkorú gyermekét. Ezt nem engedélyezik.²³

Az iskola a honlapján²⁴ tájékoztat arról, hogy a Gender Identity Disorder (GID) fogyatékoság, New York állam emberjogi törvénye és az iskola házirendje pedig tiltja a fogyatékoság alapján történő diszkriminációt. A másik osztályba való áthelyezési kérelmet diszkriminációként értékelik.

Mit tanulnak a gyerekek, akiknek a tanára hirtelen tanárnőként jelenik meg, és akinek a nemi átváltozását el kell ismerniük, magatartásukban pe-

²³ LifeSiteNews, 2006. szeptember 9.

²⁴ www.bataviacsdsd/highschool.cfm

dig alkalmazkodniuk kell hozzá? A tanár példáján meg tapasztalják, hogy a nem önkényesen megválasztható. Aki bármilyen okból kifolyólag nem érzi jól magát a saját bőrében – a pubertásban ez nem ritkaság a gyerekeknél –, nos, abban felmerülhet a kérdés: talán nem megfelelő nemű vagyok? A keresztény tanulóknak pedig, akik azt hallották: „Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,27), most pedig azt kell tanulniuk és tapasztalniuk, hogy a saját nem megváltoztatása „emberi jog”. Választ keresnek arra a kérdésre, hogy a Biblia az ember ellensége-e.

Ezen a fronton feszül egymásnak a két, egymással kibékíthetetlen álláspont, mely ősidők óta harcban áll. Létezik-e objektív valóság, amelyből abszolút mércék vezethetők le a tekintetben, hogy mi helyes és téves, jó és rossz, vagy pedig a realitás csak az ember megismerésében létezik, és ezért tettség szerint megalkotható és dekonstruálható? A relativista világnézet szerint nem létezik igazság, mert a valóság csak a szubjektív érzékelés révén jön létre. A klasszikus filozófia ezzel szemben azt az álláspontot képviseli, hogy vannak abszolút mércék és végső elvek, amelyekből egy első okra, Istenre lehet következtetni. A keresztények számára az igazságnak arca és neve van: Jézus Krisztus.

Ha nem lehetséges az igazságot megismerni, és abból jóra és rosszra vonatkozó ítéletet levezetni, akkor csak érték hanyatlás következhet be. Az érté-

keknek ezt a hanyatlását pedig – bár ez általánosan panasz tárgya – az állam és a média épp ilyen általánosan elő is mozdítja. Nyilvánvaló, és az empirikus társadalomkutatás minden mutatója által bizonyítható az, hogy kultúránk mély válságba jutott. Ez sok ember számára keserves tapasztalat. Azt az összefüggést azonban módszeresen elhallgatják, hogy ennek legmélyebb oka az értékalap lerombolása.

A relativizmus legfontosabb csatateré a szexualitás. Az állatoknál a szexuális viselkedést az ösztön irányítja, amely nem tesz lehetővé szabadságot, s ezért nem kíván meg értékítéleten alapuló döntést. Az állattól eltérően az ember választhat, hogy uralja-e a szexuális ösztönt, a szeretet és az élet szolgálatába állítva azt, vagy pedig hagyja, hogy az uralja őt, és csak élvezetei kielégítésére törekedve elsiklik a szeretet és az élet mellett.

Minden kultúrának vannak a szexualitással kapcsolatos normái, és ezeket törvényekkel, hagyományokkal, szokásokkal védi. Egy szilárd kultúrában megkérdőjelezhetetlen bizonyossággént gyökerezik az emberek szívében, hogy mi jó és mi rossz a szexualitás területén. A normáknak itt van a fogódzópontjuk, és irgalmatlanul meg is követelik őket mindenkitől. Aki ettől eltér, azt megbélyegzik és ki-rekesztik. (Két nemzedékkel korábban a házasság előtti nemi kapcsolatot még „vadházasságnak” nevezték, és ha házasságon kívül gyermek született, annak súlyos következményei voltak.)

Saját kultúránkban azt állapíthatjuk meg: leépültek azok a társadalmi és jogi normák, melyek a szexualitást valamikor a férfi és nő közötti házasságra korlátozták, férfira és nőre, egymással rokonságban nem álló felnőttekre, az intimitás védett terére. A „szexuális felszabadulás” olyan szabadsághoz vezet, amely nem ismeri az ifjúság és a jövő iránti felelősséget. A kulturális hanyatlás jelei túlságosan is egyértelműek, a szexuális forradalom mégis még mindig egyre több határt rombol le.

Férfi és nő – társadalmi konstrukció?

Korunkban a relativizmus legszélsőségesebb vadhajtásait éljük meg: tagadják azt, ami minden ember számára belátható és megtapasztalható, és az emberiség kezdete óta olyan magától értetődő, mint az éjjel és a nappal váltakozása: hogy az ember két nemben, férfiként és nőként létezik.

Aki még nem találkozott ezzel a gondolkodásmóddal, az beteges hübrisznek tarthatja, amivel nem szükséges foglalkozni. Ez a látásmód azonban (szép csendben) az utóbbi tíz évben az ENSZ²⁵, az

²⁵ Az ENSZ leköszönő főtájkára, Kofi Annan, a „gender-egyenlőséget” az ENSZ-re vonatkozó reformjavaslatának középontjába állította. Minden ENSZ-tevékenységnél ezt kell középpontba állítani mind a tagállamokban, mind a fejlesztési költségvetés kialakításánál. Forrás: www.c-fam.org, Friday Fax 2006. november 16., 48. szám, 9. évf.

EU és nemzeti kormányok politikájának vezérfonala lett, és társadalmi forradalomhoz vezet, amely az emberlét alapjait ingatja meg.

A férfi és a nő nemi különbözőségét társadalmi konstrukciónak tartják, melyet a „heteroszexuális patriarchátus” talált ki. Szerintük így nemcsak egy kisebbséget helyeznek elnyomás alá és diszkriminálnak, hanem általánosságban jogtalanul korlátozzák az ember szabadságát. „Kényszer-heteroszexualitás” áll fenn, amit meg kell haladni, amennyiben az ember maga határozhatja meg – „biológiai nemétől” függetlenül – saját „társadalmi nemét”. A harcot a *gender* mesterséges fogalmával vívják. A *gender* eredetileg egy szó nyelvtani nemének a megkülönböztetésére használt kifejezés volt. 1994-ben Kairóban a világnépesedési konferencián, és 1995-ben Pekingben a nők világkonferenciáján a feministák manipulatív módon a *sex* fogalmát fölcserélték a *gender*ével, hogy a férfi és nő közti nemi megkülönböztetést kiszolgáltassák a szubjektív döntés kenyének. S ez az ENSZ és az EU határozatai révén az egyes államok politikai stratégiájává lett. Mindenkinél – már az iskolás gyerekeknek is – lehetőséget kell adni, hogy szabadon *válasszon*, hogy férfi vagy nő szeretne-e lenni, és identitását melegként, lesbikusként, biszexuálisként, transzszexuálisként vagy valami más egyébként akarja-e meghatározni.

Judith Buthler filozófus, a gender-forradalom fő ideológusa, így ír erről:

„A ,biológiai nem’ egy elméleti konstrukció, ami

idővel *kényszerűen* materializálódik. A ‚biológiai nem’ nem egy egyszerű tény, vagy a test statikus állapota, hanem *folyamat*, amelynek során szabályozó normák materializálják a ‚biológiai nemet’. Ez a materializálás a célja e normák állandó *kierőszakolt* ismétlésének.” [A szerző kiemelései]²⁶

Vagyis csak azért vagyok férfi vagy nő, mert ezt erőszakkal bebeszélték nekem. Az ilyen kijelentések sajtóságos módon akkor kapnak súlyt és hatóerőt, ha őket a filozófiai műnyelv segítségével a felismerhetetlenségig elrejtik.

A már messze nem diszkriminált, hanem inkább diszkrimináló homo-, bi- és transzszexuálisok kisebbsége arra törekszik, hogy értékeit egy történelmileg példátlan társadalmi-forradalmi folyamattal a többségre kényszerítse. A népesség nagy többségének a leghalványabb sejtelve sincs arról, hogy ez a folyamat már mennyire előrehaladott. Ennek egyik oka az lehet, hogy alig van olyan ember, aki lehetségesnek tartja, hogy a politika, az igazságszolgáltatás és a média hatalmi elitje ezt a „gender-perspektívát” már magáévá tette. Annak, aki családi keretek között él (amint jelenleg még a legtöbb ember), ez annyira valószínűtlennek és valószínűtlennek tűnik, mintha lenne egy párt, amely az éjszakák és nappalok váltakozását akarná megszüntetni.

²⁶ Judith Butler, *Gender Trouble*, Németül: *Das Unbehagen der Geschlechter*, Suhrkamp Verlag, Frankfurt 1991.

A „gender-perspektíva”²⁷

Átlag újságolvasók között aligha akad olyan, aki ismerné a „gender” fogalmat, az mégis a politika vezérfonalává, és szinte minden egyetemen tananyagává lett. Arra szolgál, hogy a szexuális forradalmat feltűnés és nyilvános vita nélkül beillesse a társadalom finomszerkezetébe. A német szövetségi kormány kitűzte „1999-ben általános irányelvként és mindent átfogó feladatként az egyenlőségpolitika megvalósítását a gender mainstreaming politikai stratégiájának segítségével”. (www.bmbf.de/de/532.php)

A gender-aktivisták célja „a nemek egyértelműségének megszüntetése” [sic!] és egy „képlékeny identitás” kialakítása. A „transzgenderek” „a kétneműség merev normáját” támadják.²⁸ Azt akarják, hogy jogilag ne a biológiai, hanem az önkényesen választott nem legyen érvényben, és ezt jegyezzék be a hivatalos iratokba.

Bár a transzszexualitás témája csak egy parányi kisebbséget érint, mégis mindig része a gender-

²⁷ Lásd ezzel kapcsolatban David Lee Mundy cikkét: *Die Auflösung von Geschlecht und die Dekonstruktion von Weiblichkeit und Männlichkeit*, in: Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft, No. 4, Herbst 2002. Ennek a félévente megjelenő folyóiratnak az olvasása mindenki számára ajánlatos, aki a vitát tudományos alapokon kívánja folytatni. www.dijg.de

²⁸ Vö. Heidel, U. et al., *Jenseits der Geschlechtergrenzen*, Hamburg 2001. A könyv cikkei a Hamburgi Egyetem egy tanulmányosorozatára épülnek. Jól példázza a „gender-perspektívát” az, ahogy minderről a német egyetemeken szólnak.

propagandának és a nemzetközi szervezetek anti-diszkriminációval kapcsolatos hivatalos dokumentumainak. Ennek oka a következő: amennyiben feladják, hogy a kétneműség az emberi egzisztencia ontológiai adottsága, akkor a heteroszexualitástól való *minden* szexuális eltérés normálisnak és megengedettnek nyilvánítható. Eddig kifejezetten melegkről, leszbikusokról, bi- és transzszexuálisokról beszéltek, de már javában zajlik a pedofíliaért és a poligámiáért folytatott harc is.

A gender-perspektíva nem ismer el semmiféle lényegi vagy veleszületett különbséget férfi és nő között. A gender-ideológusok nem veszik tudomásul, és a szőnyeg alá söprik az agy kutatás, az orvostudomány és a pszichológia kutatási eredményeit, amelyek az agy szerkezetében, a hormonháztartásban és a pszichológiai struktúrában kimutatták a férfi és nő különböző identitását.

Amilyen harciasan a gender-aktivisták a férfi és nő heteroszexuális nemi szerepének feloldásáért küzdenek, azt állítván, hogy az tetszés szerint megváltoztatható, épp annyira ellenkeznek azzal, hogy a transzszexualitás, a homoszexualitás és a nemi identitás egyéb zavarai megváltoztathatóak. Évtizedekig állították, hogy a homoszexualitás az emberrel veleszületett tulajdonság. Martin Dannecker, a homoszexuális lobbi egyik vezéralakja, akit a német kormány egy „homoszexualitásra vonatkozó szexuál-tudományos szakértői vélemény” elkészítésével bízott meg, ezt írja: „Meghiúsultnak kell mon-

danunk minden múltbeli próbálkozást, mely a homoszexualitás biológiai eredetét szándékozott megállapítani.”²⁹ Ezért ma már csak a szabad választás jogával érvelnek. Nyilvánvaló azonban, hogy ez a választás annyira azért nem szabad, mert a homoszexuálisok sem tudnak elszakadni a férfi-nő két-neműség szerepeinek meghatározottságától, és eszerint cselekszenek: egyikük a férfi, másikuk pedig a nő szerepét veszi magára.

Azt, hogy valaki férfi-e vagy nő, saját magának kell meghatároznia, a homoszexuális és transzszexuális hajlamokat viszont az államnak és a társadalomnak kell emberi identitásként elismernie. A gender-ideológusok elhallgatják, hogy az ilyen zavarok terápiával kezelhetők, és mindenki ellen, aki ilyet állít, vagy ilyen terápiát kínál, „mobbing”-gal, a médiában való módszeres lejáratással és minden lehetséges diszkriminációval harcolnak.

Mindebből látható, hogy a gender-aktivisták célja semmiképp sem a szabadság és a tolerancia, hanem egy társadalmi forradalom.

Lee Mundy írja: „A gender-perspektíva mint világnézet igyekszik megtéríteni a máshitűeket, a hitetleneket pedig üldözi. A cél: az elnyomó struktúrák felfedésével felvilágosítani a tapasztalatlano-

²⁹ Martin Dannecker, *Sexualwissenschaftliches Gutachten zur Homosexualität*, in: *Die Rechtsstellung gleichgeschlechtlicher Lebensgemeinschaften*, hrsg. von Jürgen Basedow et al., Tübingen 2000, 339. o.

kat, és mindenkit bevonni az uralkodó hetero-patriarchátus elleni harcba. A támadást ontológiailag alapozzák meg. A heteroszexuális (férfi) elnyomók uralma elleni harcot meghirdették. A társadalmi intézmények fölötti ellenőrzés elnyerése a tét. Az igazság meghatározásának hatalmáért folyik a harc. A gender-perspektíva különösen az egyetemi világban sikeres. Így tett szert arra a hatalomra, hogy mindenkit, aki ideológiáját ellenzi, homofóbnak vagy irracionálisnak jellemezzen. Ezt a tabut, ti. hogy a gender-perspektívát az egyetemi világban nem szabad kritikával illetni, 'progresszív hegemoniának' nevezik."³⁰

Köszönet illeti a *Frankfurter Allgemeine Zeitung*-ot, hogy közölte Volker Zastrow két cikkét, amelyek fényt vetnek erre a titkos és nyugtalanító forradalomra.³¹ Volker Zastrow a *Politische Geschlechtsumwandlung* [Politikai nemváltás] című cikkében részletesen leírja, hogyan vált a „gender mainstreaming” a politika átfogó feladatává. Von der Leyen kereszténydemokrata családjügyi miniszter a szociáldemokrata-zöld kormánytól átvéve, megszakítás nélkül viszi tovább ezt a politikát. A Családjügyi Minisztérium honlapján értesülünk arról, hogy a „gender” fogalma mind „társadalmilag, mind szociálisan és kulturálisan átítatott nemi szerepeket” je-

³⁰ Lee Mundy, i. h., 21. o.

³¹ Volker Zastrow, *Politische Geschlechtsumwandlung*, FAZ, 2006. június 20. és *Der kleine Unterschied*, in FAZ 2006. szeptember 7.

löl, amelyek „megváltoztathatóknak” minősülnek. Alice Schwarzer örül, hogy „a konzervatív családügyi miniszter a vörös-zöld családpolitikát nem csak folytatja, hanem tovább is fejleszti”.

Így Volker Zastrow: „Célratörés az egyik oldalon, tudatlanság a másik oldalon – ezek egy titkos cselekvési terv alkotóelemei. De melyek a célok és a módszerek? A cél magasra törő: nem kevesebbet akar, mint az új embert megteremteni, éspedig a 'hagyományos nemi szerepek'³² lerombolása révén. Már ebből az okból kifolyólag is helyettesíteni kell a kényszerfogalomként elutasított 'nem'-fogalmát a 'gender'-rel. És lehetőleg már a bölcsődei nevelésben el kell kezdeni a gondolkodás szintjén a nemi identitás átformálását.”

Mindez a kommunistáknál jól bevált káderelv módszerével történik. „A káderpolitika felülről lefelé, az állami és társadalmi élet összes szintjén minden döntést saját maximáinak akar alávetni. Az intézményeket megtöltik elvhű káderekkel [...] A gender mainstreaminget bármely szervezetben a legfelsőbb pontról indulva ún. 'top-down'-elvként viszik keresztül. [...] A gender mainstreaming ügynői irodái mintegy hivatalnokokat képeznek ki a gender-perspektíva alkalmazására. 'Ezáltal' – ahogy dr. Barbara Stiegler, a Friedrich Ebert Alapítvány munkatársa kifejti –, 'nincs olyan szervezet, ahol ne kellene mindenkinek ezen elv iránt elkötelezve

³² Lásd a *Der neue Mensch* c. cikket is in: *Der Spiegel*, 2007/1.

éreznie magát.' Ilyen szervezet például a szövetségi kormány."³³

Második cikkében, amely a FAZ 2006. szeptember 7-ei számában *Der kleine Unterschied* [Az apró különbség] címmel jelent meg, Zastrow rávilágít a „gender mainstreaming” tudományos alapjára. John Money, a Baltimore-i Johns Hopkins Kórház pszichiátere alapította „Gender Identity Clinic” néven a hatvanas években az első klinikát műtéti nemmegváltoztatás céljára, és ő lett a gender-elmélet legbefolyásosabb tudományos úttörője. Sikerét egy egyetemi ikreken végzett kísérletre alapozta. Az ikrek egyike, Bruce Reimer, két éves korában pénisz-bemetszéskor súlyosan megsérült, nemi szervét elvesztette. A szülők úgy gondolták, fordíthatnak fiuk nehéz sorsán, ha átoperáltatják, majd kislánynak bántak vele, és dr. Money-nál több mint tíz éven át kezeltették.

A fiú kezdettől fogva lázadott ez ellen, és a kezelést kínzásnak találta. „Tizenegy éves kora óta – Money ebben az időben ünnepelte diadalát a 'Sexual Signatures'-ben – öngyilkossági gondolatok kínozták.” Amikor 13 évesen megtudta, mi történt vele, azonnal elhatározta, hogy fiúként fog élni. „Egy mély szégyenérzet mégsem hagyta el soha.”

Money a kísérletre ezután nem hivatkozott többet publikációiban, de nem is korrigálta, úgyhogy azt a gender-elmélet „tudományos bizonyítékaként”

³³ Zastrow, *Politische Geschlechtsumwandlung*.

továbbra is használni lehetett. „Alice Schwarzer még 2004 szeptemberében újra kiadott, számos nyelvre lefordított könyvében [*Der kleine Unterschied*, első kiadása 2000-ben] is ellentmondást nem tűrő stílusban hozza ezt az esetet a gender-elmélet mellett szóló élő példaként.”

Bruce Reimer mindenesetre ekkorra már halott volt. 26 évet David néven újból fiúként és férfiként élt. 2004 tavaszán egy sörétes puskával lelőtte magát. Az ikerkísérlet tudományos kontrollcsoportja, testvére Brian, egy évvel azelőtt tablettákkal vetett véget az életének.³⁴

Ahogy Alfred Kinsey, aki Németországban az 50-es évek elején megjelentetett Kinsey-riporttal lényegében előidézte a szexuális forradalmat, tudományos csalóként és gyermek-megrontóként lepleződött le (lásd erre vonatkozóan Judith Reismann könyveit, www.drjudithreismann.org), úgy Money is: „föllépett a csoportos szex és a biszexualitás mellett, propagálta gyermekek úgynevezett 'fucking games'-jét, és az extrém szexuális perverziókat (még a kéjgyilkosságot is) pusztán 'parafíliaként', az átlagostól eltérő vonzódásként írta le.” Eddig Zastrow a FAZ-ban.³⁵

Aki benyomást akar szerezni arról, mennyire szilárdan megtelepedett ez a gondolkodás az egye-

³⁴ Zastrow, *Der kleine Unterschied*.

³⁵ Idézetek Volker Zastrow, *Der kleine Unterschied* c. cikkéből, in: FAZ 07. 09. 2006.

temeken és a politikai intézményekben, keressen rá az Interneten a „gender” és a „gender studies” kifejezésekre. A legtöbb egyetemen lehet gender-tanulmányokat végezni, részben főszak végzettséggel. Milyen befolyással lesznek ezek az egyetemisták a társadalomra, ha ezeket a valóban forradalmi „ismereteiket” alkalmazzák? „Az, hogy holnap hogyan élnek az utcákon és a tereken, attól függ, ahogyan ma az egyetemeken gondolkodnak” – mondja a filozófus José Ortega Y Gasset.

A gender-forradalom nyilvános, látható frontja a melegek (gay), leszbikusok, biszexuálisok és transzszexuálisok (GLBT) elismeréséért, egyenrangúságáért, propagálásáért folytatott harc, amelyet az EU és az ENSZ ösztönzésére az egész földön vívnak. Egyetlen nyugati ország, parlament, bíróság, egyetem, egyház, iskola, egyetlen szent hely sincs, még Jeruzsálem, Fatima és Altötting sem kivételek, ahová ne vinnék be ezt a harcot. A gender-forradalom repesztí és gyengíti a nyugati civilizációt. Megengedhetjük ezt magunknak? Valóban nincsenek más problémáink?

Az Európai Unió mint a gender-forradalom élharcosa

Miután sikerült Rocco Buttiglione kijelölt EU-biztost megbuktatni, az Európai Parlament gender-imperializmusa nem ismer többé határokat. 2006

januárjában meghozta a B6-0025/2006. számú határozatot a „homofóbia” elleni harcról, tekintettel az „emberjogi törvényekben rögzített kötelezettségekre”.³⁶ Ebben az Európai Parlament a homofóbiát, vagyis „a homoszexualitás, valamint a meleg, leszbikus, biszexuális és transzszexuális (GLBT) emberek iránti averziót” egy szintre helyezi a „rasszizmussal, idegengyűlölettel, antiszemitizmussal”.

A „homofóbia a magán- és a közsférában” „gyűlöletbeszédben és diszkriminációra ... való felhívásban” nyilvánul meg, amit „vallási szabadságra hivatkozva lepleznek”.

Több uniós tagállamban „aggodalomra okot adó eseményekre került sor”, mint például „melegparádék vagy egyenlőségjogi felvonulások betiltására”, vagy olyan alkotmányváltoztatásokra, melyek megakadályozzák „az azonos neműek közötti házasságot vagy házassághoz hasonló kapcsolatokat”.

„Mind uniós, mind tagállami szinten további intézkedésre van szükség a homofóbia polgárok köréből való kiirtása érdekében, valamint a szabadság, a tolerancia és az egyenlőség kultúrájának megfelelő jogi keretek előmozdításáért”.

Ezen okok miatt az Európai Parlament felszólítja a tagállamokat, hogy

1. „a homofóbia elleni harcot vagy nevelési jellegű intézkedésekkel – mint pl. információs kampány az iskolákban, egyetemeken és a

³⁶ A teljes dokumentumot lásd a függelékben.

médiában a homofóbia ellen – vagy jogi és közigazgatási előírások, valamint törvényhozói eszközök által erősítsék;

2. biztosítsák a homofóbiával átitatott gyűlöletbeszéd vagy diszkriminációra való uszítás rendkívül hatékony szankcionálását;
3. biztosítsák a szexuális irányultságon alapuló mindennemű diszkrimináció betiltását minden területen az antidiszkriminációs cikkely-csomag kiegészítése által [...], hogy így a diszkrimináció minden fajtáját minden területen lefedje;
4. a 2007. évre szóló eszközök kiutalásánál legyenek figyelemmel a homofóbia elleni harcra [...] és szigorúan felügyeljék ezt a folyamatot, és jelentsék az Európai Parlamentnek a tagállam minden mulasztását ezen intézkedések megvalósítására vonatkozóan;
5. hozzanak meg minden további intézkedést, melyet alkalmasnak látnak a homofóbia és a szexuális irányultság alapján történő diszkrimináció elleni harcra, és amelyek az egyenlőség alapelveinek társadalmi és jogrendi megvalósítását célozzák.”

És mi van akkor, tisztelt képviselő hölgyek és urak, ha a „homofóbiát” nem lehet „kiírtani”, mert vannak keresztények, muzulmánok, zsidók és más értelmes emberek, akik tiltakoznak az ellen, hogy gyerekeiket az iskolában kényszerrel a gender-elméletre és -gyakorlatra oktassák? Miben fog állni vétségük „rendkívül hatékony szankcionálása”?

A tanmenetbe való átültetés

Vallásoktatás dolgában a berlini szenátus politikája a gender-forradalom iskolapéldája. 2005 óta a berlini iskolákban az etika oktatása kötelező, és nem szabad a vallásoktatással helyettesíteni. Wowereit polgármester, aki bevallottan meleg és homoaktivista, a 2005-ös SPD-pártnapon szenvedélyesen tanúbizonyosságot tett a berlini külön-út mellett. Vajon miért? „Értékeket mindenkinek” – hangzik a jelszó. De milyen értékeket? Nem vitás: a fent idézett EU-határozat értelmében való egységesítés a cél.

Az akkori Bundestag elnöke, Wolfgang Thierse figyelmeztetett: „Alkotmányunk tiltja, hogy az állam értékgyámságot tulajdonítson magának.” Ám ez éppoly kevésbé zavarja Berlin kormányzóit, mint az a tény, hogy a berliniek 72 százaléka az etikaoktatás lecserélésének lehetősége mellett van, amint azt 2006 nyarán egy Emnid-közvéleménykutatás kimutatta.

Ez idő alatt az Iszlám Föderáció Berlinben a mohamedán vallásoktatást a 2004/2005. tanévben összesen 37 iskolára tudta kiterjeszteni. A részt vevő tanulók száma folyamatosan növekszik. A münsteri és az erlangeni egyetemen tanárokat képeznek muzulmán vallásoktatásra.

Azokat a szülőket, akik a berlini közigazgatási bíróságnál lányaik etikaoktatás alóli felmentése ügyében panaszt nyújtottak be, elutasították. Sok hasonló döntés született német bírák részéről, például olyan szülők ellen, akik gyerekeiket a szexuális is-

meretek oktatásától akarták mentesíteni. Némely indoklásban az szerepel, hogy meg kell akadályozni „párhuzamos társadalmak” képződését. Ez világosan szólva annyit jelent: meg kell akadályozni, hogy a keresztények alapelveik szerint éljenek, és gyerekeiket ezen alapelvekre nevelhessék. Tulajdonképpen miért? Kinek ártanak a keresztények, ha arra tanítják gyermekeiket, hogy szűzen kössenek házasságot?

Ami Berlinben történik, az példa arra, ahogyan a keresztények demokratikus szabadságjogait világszerte korlátozzák.

Keresztények diszkriminációja világszerte

Naponta számolnak be éber keresztény hírszolgáltatók keresztények diszkriminációjáról, amely „keresztény” országokban a gender-forradalom folyamánaként történik. Álljon itt néhány példa 2006 nyaráról:

- Spanyolországban a vallásoktatást, kötelező tantárgyi minőségéből, szabadon választható tantárggyá fokozták le. A „polgári nevelést” vezették be helyette, mint minősítés szempontjából releváns, kötelező tantárgyat. Ennek során a különböző családmodelleket egyenértékűként kell bemutatni. (*Die Tagespost*, 2006. július 22.)

- Kanada British Columbia tartományában megbíztak két homo-aktivistát, hogy szabják a tanmenetet az óvodától a 12. osztályig a genderhez. Lehetetlen kibújni a gender-oktatás alól. (LifeSiteNews, 2006. szeptember 8.)
- Egy brit iskolában megtiltották egy lánynak, hogy úgynevezett tisztasági gyűrűt viseljen, ami arra utal, hogy a házasságig önmegtartóztatóan akar élni. (kath.net, 2006. június 22.)
- David Mullan történésznek félhavi fizetésének megfelelő pénzbírságot kell fizetnie egy kanadai egyetemen, amiért egy anglikán püspökhöz intézett levelében a homoszexualitást „nem természetesnek” minősítette. (kath.net 2006. augusztus 1.)
- A jezsuiták vezette híres washingtoni Georgetown Egyetem területéről indoklás nélkül kizártak konzervatív keresztény szervezeteket. (LSN, 2006. szeptember 6.)
- Az angol *Gay Police Association* (meleg rendőrök egyesülete) hirdetést tett közzé az *Independent* újságban, melyen a Biblia látható egy vértócsa mellett, alatta a következő felirattal: „Az Atya nevében”. Habár 50 000 panasz érkezett, az ügyészség megtagadta az eljárást a keresztényekkel szembeni diszkrimináció ügyében. (LSN, 2006. szeptember 26.)
- Kalifornia kormányzója, Arnold Schwarzenegger, 2006-ban aláírta azt a törvényt, mely szerint már csak olyan iskolák és egyéb intézmé-

nyek kapnak állami támogatást, amelyek elkötelezettek a homoszexualitás mellett. (LSN, 2006. augusztus 30.)

- Németországban börtönbüntetésre ítélik azokat a szülőket, akik otthon tanítják gyermekeiket. 2006 szeptemberében rendőrök hatoltak be a Plett család lakásába, és letartóztatták az anyát. Az apa a gyerekekkel Ausztriába menekült. (LSN, 2006. szeptember 14.)
- Több német szülő panaszt nyújtott be az Európai Emberjogi Bírósághoz az állami iskolakényszer ellen, mert az veszélyezteti a keresztény nevelést – különösen a szexuális ismeretek oktatása miatt. Panaszukat 2006 szeptemberében elutasították.³⁷

A néhány példából belátható, hogy a genderforradalmárok célja semmiképp sem csak a szexuálisan eltérő magatartás diszkriminációjának a megszüntetése. Ez már megtörtént, anélkül, hogy a legkevésbé is kielégítette volna a mozgalmat. Ha meggondoljuk, hogy néhány évtizede a homoszexualitás még büntetendő volt, akkor a sikerek elképesztők: melegfelvonulások a nagyvárosokban, homoszexuális párkapcsolatok törvényesítése (a házassággal azonos szinten), örökbefogadási jog homoszexuális pároknak, homoszexuálisok a legmagasabb politikai tisztségekben, politikusok nyilván-

³⁷ Az ítélet szövege itt olvasható: www.alliancealert.org/2006/20060926pdf

nos fellépése azonos nemű partnerükkel, a homoszexualitás egyre gyakoribb pozitív bemutatása a médiában és a reklámokban, minden szexuális orientáció szabad opcióként való bemutatása az iskolák tanrendjében, a homoszexuális életstílus homoszexuálisok általi reklámozása az iskolákban. Amennyiben egyes pontok még nem valósultak meg, akkor harcolnak érte – az Európai Parlament legmagasabb szintű felhatalmazásával.

Aki valamelyest normális viszonyok közepette él, lehetséges, hogy ezeket kirívó eseteknek tartja, melyek őt és gyermekeit nem érintik. Ha a szexuális téren történő egyre újabb határáthágások tempóját és „emberi jogként” való globális elfogadtatásáért folytatott rendkívül sikeres harcot megfigyeljük a törvényekben és az oktatási intézmények tanrendjében minden korosztály szintjén, akkor azt látjuk, hogy ezek az emberiség társadalmi rendje ellen irányuló globális támadás jelei, amely rend minden korban, minden kultúrában és minden vallásban a férfi és a nő különbözőségén és a szexuális aktusban az élet továbbadása céljából való egyesülésén nyugodott.

A meleg, leszbikus, biszexuális és transzszexuális kisebbség harca, akiknek az identitása olyan szexuális viselkedésmódokhoz kapcsolódik, amelyeket egyetlen életképes kultúra és egyetlen vallás sem hagyott jóvá, és nem ajánl élettervként a következő nemzedéknek, egy példátlan imperialista győzelmi menet.

A szexuális forradalmat a 68-as nemzedék indította el, amely a házasságot mint a szexualitás társadalmi terét szétrobbantotta, és a promiszkuitást, a gyerekek szexualizálását, a magzatelhajtást és a homoszexualitást tűzte zászlajára. Újabb fordulat következett be az American Psychiatric Association (APA) 1973-as döntésével, amely törölte a homoszexualitást a pszichikai megbetegedések diagnózis-listájáról. Az APA engedett az agresszíven ténykedő homoszexuális egyesületek nyomásának, amelyeknek még az APA keretein belül is voltak aktivistái. *Politikai döntés született, nem tudományos!* Immár megteremtődött annak a háborúnak az operációs bázisa, mely kultúránk értékalapjait rombolja le.

Stratégia és taktika

(Az alábbi felsorolás nem az előrenyomulás pontos időrendjét írja le, hanem az egymásba kapcsolódó és egymást kölcsönösen erősítő lépéseket.)

- A népesség (különösen az ifjúság) általános szexualizálása
- A nyilvánosság érzéketlenné tétele a homoszexualitás pozitív bemutatása által a médiában, különösen képi úton (reklámok, filmek)
- Lobbizás és hálózati munka a törvényi változtatások keresztülvitele érdekében
- Propaganda-hadjárat a szabadság, tolerancia, antidiszkrimináció, emberi jogok fogalmainak

felhasználásával a heteroszexualitástól való mindennemű szexuális eltérés legalizálására

- Tudományos tények elhallgatása, a tudomány ideologizálása³⁸
- Melegfelvonulások szervezése nagyvárosokban, különösen a keresztények számára szent helyeken
- A homoszexuális élettársi viszony törvényesítése (a házasság szintjére helyezése)
- Gyerekek örökbefogadási jogáért vívott harc
- Törvény az antidiszkriminációról: a homoszexuálisok kiváltságainak további jogi bővítése
- A tanárképzés és a tanrend átalakítása
- Az ellenzók „heteroszexistaként” és „homofóbként” való megbélyegzése
- Az ellenállás megtörése az ellenállók zaklatása és jó híruk média általi sárba tiprása által
- Agresszív akciók a homoszexualitás ellen tiltakozókkal szemben: rendezvényeik megzavarása, gyűlölködő elektronikus levelek
- A változtatások totalitárius végrehajtása az oktatási intézmények tanmenetében
- Állami javak elosztásának gender-egységesítéshez való kötése

³⁸ A *Destructive Trends in Mental Health* (New York 2005) c. könyvben Rogers H. Wright és Nicholas A. Cummings elemzik a pszichológia tudományának ideologizálását. Mindketten az American Psychological Association liberális szellemű vezető tagjai; kimutatják e tudomány igazság iránti elkötelezettségének feladását.

A média, amelynek a demokráciában valamiféle védelmi funkciót kellene betöltenie, élharcosa és fő kivitelezője ennek a forradalomnak. Büntetlenül képes tönkretenni az ellenállók társadalmi egzisztenciáját. Becsületsértés miatt ugyanis még senki sem került börtönbe. Aki lejárató kampányt folytat a médiában, annak nem kell félnie munkahelye elvesztésétől, annak azonban nagyon is van félnivalója, aki szembeszáll a GLBT-mozgalommal.

Ellenállás?

Elszigetelten létezik még ellenállás, például Litvánia részéről, amely még ellenszegül az EU nyomásának, vagy Ghána részéről, amely még nem engedett az ENSZ kényszerítésének.

A ghánai kormányzat 2006. szeptember 5-én betiltott egy homoszexuális konferenciát azzal az indoklással, hogy ez aláásná az ország kultúráját és erkölcsét, és a homoszexualitásra bátorítana.

„A ghánai egy egyedülálló nép, melynek kultúrája, erkölce és hagyománya megveti a homoszexuális és lesbikus gyakorlatot, és a nem természetes szexuális aktusok minden más formáját”, mondta Kwamena Bartels információs miniszter. (LSN, 2006. szeptember 5.)

Majdnem minden nyugati országban, Németországban is, kultúrharc nélkül megy végbe a gender-forradalom. Míg az élethez való jog kérdéseiben

létezik egy, bár gyenge, ám mégiscsak megkerülhetetlen ellenállási mozgalom, és bioetikai kérdésekben mégiscsak van nyilvános vita, a gender-forradalom esetében nem ez a helyzet.

Az egyházak küldetése és kötelessége lenne a hívek felvilágosítása arról, mi forog kockán az egyén, a társadalom, a kereszténység jövője szempontjából, és ellenállást kellene tanúsítaniuk. Néha akad egy-egy püspöki megnyilatkozás ezzel kapcsolatban, ám a szexuális erkölcs témájáról katolikus templomokban is alig prédikálnak már, az ifjúság tiszta életre való vezetéséről már nem is beszélve.³⁹

A homoszexualitás (GLBT) elfogadásának kérdése minden egyházat megosztott. Az evangélikus és az anglikán egyházat szakadással fenyegeti. Még a *The United Synagogue of Conservative Judaism* is azon gondolkodik, hogy engedélyezi homoszexuális rabbik működését, és ezzel hívei megosztását kockáztatja.

A katolikus Egyház tanítóhivatala viszont kártart. Kap is érte a médiától. A katolikus Egyház ősellensége a gender-forradalmároknak, a gender-ügy minden élharcosának, haszonélvezőjének és együttműködőjének. Az ENSZ-en belül a gender-aktivisták újra és újra megkísérlik a Vatikánt kizáratni az ENSZ-ből, hogy elhallgattassák ezt a hangot. Mind-egyeddig nem sikerült.

³⁹ E fejlődés okaira vonatkozóan lásd a függelékben közölt kérelmet a *Königsteini Nyilatkozat* revíziójáért.

Ugyanakkor az International Lesbian and Gay Association (ILGA – Leszbikusok és Melegek Nemzetközi Szövetsége, a hozzátartozó dán és német szervezetekkel) évek óta harcol az ENSZ-ben „nem kormányzati szerv”-ként (Non-Governmental Organization, NGO) való hivatalos elismertetéséért. 1994-ben megtagadták tőlük ezt a státust, és 2006-ban sem engedélyezték, mert azok nem akarnak elhatárolódni pedofíl csoportoktól. Ez félreérthetetlenül mutatja, hogy a pedofíliát (felnőttek gyerekekkel való szexuális kapcsolatát) csak azért nem propagálják még nyilvánosan, mert ez a kriminális perverzió egyelőre még tiltott.

A Szentszék képviselője így kommentálta az eseményt: „Amit az ILGA és szószólói követelnek, nem azonos jogok, hanem kiváltságok; kiváltságok, amelyek mások számára teret adnak arra, hogy viselkedésük megválasztásánál erkölcsi megkülönböztetéseket elnyomjanak, melyeknek igen nagy jelentőségük van a nemzetközi közösség és a nemzetközi rend szempontjából. A melegjogok és a kiváltságok iránt támasztott igény minden népre rákényszerítik a szexuális erkölcs egy bizonyos látásmódját – a szexuális relativizmust –, és olyan csoportokra erőszakolják rá ezeket, amelyeknek teljesen más meggyőződései és törvényei vannak.” (LSN, 2006. augusztus 4.)

Miért nincs szinte semmiféle ellenállás? Ennek három oka sorolható föl:

1. Az a hit, hogy az embernek szabadságában

áll saját erkölcsi mércéje szerint élni, e mottó szerint: „Mások tegyenek, amit akarnak. Engem nem kényszerít senki, hogy meleg legyek.”

2. Ha valaki maga is rendetlen szexuális kapcsolatban él. A mai fiatal szülők a szexuális forradalmat elindító 68-as nemzedék gyermekei. A pornográfia áradata benyomul a tévén és Interneten keresztül minden lakásba (és a legtöbb gyerekszobába is). Aki pornográfia-fogyasztó vagy heteroszexuális promiszkuitásban él, maga is együttműködik a szexuális forradalommal, és semmi sem motiválja arra, hogy a szexuális határáthágások más formáival szemben ellenállást tanúsítson.
3. Félelem. A hallgatás spirálja működik – félrevert harang egy demokráciában! A hallgatás a diktatúra vihar előtti csendje. Prof. Noelle-Neumann így írja le a folyamatot: „Az embereknek izolációs félelmeik vannak! Mindenki tudja, milyen szép a jó oldalon állni. Ezzel szemben valami egészen más kirekesztettnek lenni. A kirekesztettség az ember félelmetes tapasztalata. Társas természete olyannyira szenved tőle, hogy hihetetlen éberséggel figyel: mit gondolnak mások? És ha látja, hogy másként gondolkodnak, akkor hallgatni fog. Hallgataggá válik, ha úgy gondolja, hogy nézetei miatt izolálni fog-

ják... Mígnem egyesek láthatatlanná lesznek, mások pedig egészen magasan telepednek meg, ahol állandóan ők a hangadók. Ez a folyamat minden csoportban észlelhető. Nem az igazsághoz van köze, hanem a hatalomhoz.”⁴⁰

Azok a szülők, akik gyermekeiket keresztény módon akarják nevelni, a szülői értekezleteken már nem merik kinyitni a szájukat. Hogyan is mernének ellentmondani, ha még valláspedagógusok, Caritas-képviselők, Donum Vitae-referensek is a gender-indoktrináció mellett lépnek fel? Ők maguk sem akarnak különcökké válni, és azt hiszik, a gyerekeiknek tesznek szolgálatot, ha nem csinálnak belőlük különcöt. Azt gondolják, amíg a gyerekek még kicsik, otthon az ő kezükben van a gyepőlő. Gyakran csak akkor ébrednek fel fájdalmasan ebből az illúzióból, amikor már túl késő.

Azok a szülők, akik bírósághoz fordulnak azért, hogy gyerekeiket fölmentessék a szexuális oktatás alól, mert ott erkölcsi értékeiket támadják, hiába reménykednek abban, hogy az igazságszolgáltatás segítségükre lesz alkotmányosan biztosított nevelői felelősségük (Alkotmány 6,2) gyakorlásában. Általában elveszítik ezeket a pereket.

Még egy lépés ebben az irányban, és megtörténhet a következő: szülői értekezleten tiltakozik

⁴⁰ E. Noelle-Neumann irodalomjegyzéke a hallgatás spiráljára vonatkozóan: www.schweigespiale.net

egy apa homoszexuális pároknak a harmadik osztályba való meghívása ellen (ők ugyanis ott a homoszexuális életstílus mellett kampányolnak, és oktatási anyagot osztanak ki ezzel kapcsolatban – müncheni iskolákban ez már valóság). Kérdőre vonják a gyereket, aki azt mondja: „Nem szeretem a melegeket. A papám azt mondja, ez bűn.” Az apát megvádolják homofóbiával, és felfüggesztett büntetésre ítélik. Utasítják, hogy tartsa tiszteltben az emberi jogokat, és gyerekeit ennek megfelelően nevelje. Röviddel ezután a tizenkét éves fiú ökölrel arcul üt egy tizennégy éves meleget, mert az tapizta és megsértette. Az apát ismét előállítják. Kifejezi a meggyőződését, hogy gyermekeit keresztény értékek szerint neveli. „Tehát homofóbiára hergeli a gyerekeit!” Börtönbüntetés. A gyerekek otthonba kerülnek.

Legyünk vele tisztában: a nemzetközi szervezetek, az állam, az oktatási intézmények, az igazságszolgáltatás és a média összpontosított támadása a fiatal nemzedékre irányul. Az idősebbeket külsőleg el lehet hallgattatni, de belső érzéküket – hogy ti. a férfi és nő egymás számára teremtett, kiegészítik egymást, és arra hivatottak, hogy szülők legyenek – nem lehet kiirtani. Az emberiség egész története adja meg ennek a látásmódnak a tekintélyét. A gender-aktivisták reménye és szándéka abban áll, hogy a gyermekek érzékét át tudják alakítani, ha az óvodától kezdődően megfelelően nevelik őket. Nem fog sikerülni tömegesen elidegeníteni őket a heterosze-

xualitástól, de sikerülhet a fiatal nemzedék szexualitáshoz való viszonyát úgy megváltoztatni, hogy eltorlaszolja a hitvesi szeretethez és általa a gyermekeket vállaló családhoz vezető utat.

Honnan a dinamika?

Akik felfedezik, hogy problémáik vannak nemi identitásukkal, és eltérnek a normális heteroszexuális vonzódástól, szenvednek emiatt. Szexuális vágyaik nem felelnek meg testük értelmes tervének. Akik egy terápiás folyamat során eljutnak problémáik gyökeréig, hiányosságokra lelnek, az azonos nemű szülővel kapcsolatos mélyre nyúló nélkülözésekre és sérülésekre, néha visszaélésekre, elcsábításra bukkannak. Gyakran önző szükségletekhez használták fel, vagy egyedül hagyták őket. Ha ezt a lelki szükségletet a homoszexualitás gyakorlatával kompenzálják, mindenképp egy új szenvedési fázison mennek át, mert lelkiismereti konfliktusba keverednek, elidegenednek saját családjuktól, a társadalomban különcökké válnak, és ezért eltitkolják eltérő szexuális viselkedésüket. A szenvedés csökken, ha integrálódnak a homoszexuális (GLBT) világba, ahol már nemcsak hogy nem különcök többé, hanem olyan szellemi terepre lépnek, ahol nincs, és nem is szabad lennie ellentmondásnak az uralkodó ideológiával szemben. Ez az ideológia kijelenti, hogy teljesen normális dolog, sőt emberi jog a

nemiség és a szexuális orientáció szabad megválasztása, és a szenvedésüknek csak az az oka, hogy az elmaradott, „homofób” társadalom ezt még nem fogadta el. Minden energiát abba fektetni, hogy a társadalom elfogadja, a gyötrelmes bújócskát maguk mögött hagyva felvonulásokat szervezni a városok főutcáin, győzelemről győzelemre előrehaladni – ez elnyomja a szenvedést, ezért érdemes élni.

Csakhogy belülről egészen másképp néz ki a helyzet. Az eredeti szenvedést, amely abból a családi kapcsolatkötelékből ered, ahonnan az illető származik, teljesen elnyomják, és így sohasem gyógyítható meg. A családhoz való viszony legtöbbször sérült, s ez alapvető magányosságot teremt. Ez nem azért van, mert a szülők „homofóbok”-e, hanem azért, mert a homoszexualitás természete szerint családdellenes. Egy családtag homoszexualitása a családi kapcsolatok súlyos megterhelését jelenti. Nincs olyan apa és anya, aki örülne, ha gyermeke homoszexuális lesz, és egy szép napon Jancsit talán menyükként, vagy Juliskát vejükként mutatja be. Ha egy család egyedüli gyereke a homoszexualitás mellett dönt, akkor ez a család végét jelenti. Melyik család büszke homoszexuális családtagjaira? Hogyan fognak emlékezni rá?

Egy férfi, aki húsz éven át a „színpadon” élt, egyik tabut döntötte a másik után, végül elszánta magát az öngyilkosságra – a tabletták már a kezében voltak. Akkor Jézus Krisztushoz fohászzkodott, és erőt kapott, hogy megtérjen. Ő mondta nekem:

„Ha lenne olyan tablettá, amely megszabadít a homoszexualitástól, mindenki bevinné.”

Húsz éven át bebeszélték neki: ha egyszer homoszexuális, mindig is az marad. Sohasem hallott a terápiás segítségről, amit azoknak nyújtanak, akik kínzóan érzik a homoszexualitást, és ki akarnak szállni. Szomorúan beszélt azokról a barátokról, akik már nem éltek. Neki szerencséje volt, hogy még él. Ezért alapította most meg az „Ex-Gay-Ministry”-t⁴¹ (Ex-melegek szolgálata) azok számára, akik meg akarnak változni.⁴²

Cui bono?

A római bírósági eljárás során megkérdezték: kinek használ ez? A kultúra hanyatlása láttán tegyük fel a kérdést: kinek használ a gender-forradalom? Az érintetteknek? A fiataloknak? A társadalomnak? Életképes jövőhöz vezet?

Hasznára van-e a gender-forradalom az érintetteknek?

Égészen biztosan előrelépés az, ha eltérő szexuális viselkedésű emberek már nem kerülnek börtönbe, és nem diszkriminálják őket. Az államnak semmi köze ahhoz, hogy valaki hogyan éli szexuális életét.

⁴¹ www.freewebs.com/jason-online

⁴² Segítséget kínálnak még e téren: Deutsches Institut für Jugend und Gesellschaft, Wüstenstrom, Narth és mások.

Ha azonban az állami irányító hatalom minden esz-
közével azon van, hogy az egész országot ideológiai
szőnyeggel terítse le, amely elfedi a nyilvánosság
elől a homoszexualitás következményeit, akkor ez
objektíve korlátozza az érintettek szabadságát.

Ha a szexualitás elválik a szeretettől, és élvezet-
kielégítésként önállósul, akkor az egyik ember
használja a másikat, és megfosztja őt méltóságától.
Szakadék nyílik a szívek között, amit a testi kielé-
gülés nem képes áthidalni. Az ember így keresésre
indul, amely szenvedéllyé válik, és mindig újabb
határokat hág át. Semmi sem alacsonyítja le az em-
bert annyira, mint az, ha szexuális tárgyként visz-
szaélnek vele. Az undor a társa az ágyban, pedig a
boldogság is lehetne. A kiélt homoszexualitás okai-
val, valóságával és következményeivel kapcsolat-
ban végzett tudományos kutatás eredményei szin-
te kivétel nélkül riasztóak.⁴³

- Az új AIDS-betegek 72 százaléka 2003 és 2004 között homo- vagy biszexuális férfi volt (Robert Koch Intézet). Minden negyedik homo-
szexuális férfi valószínűleg megfertőződik az
AIDS-szel (Zürich Men's Study).
- Homoszexuális életformában élő férfiaknak
életük során átlagosan több száz szexpartner-
rük van.
- A szorongás, a súlyos depresszió, az alkohollal és droggal való visszaélés a homoszexuális-
an élő férfiaknál egyértelműen gyakoribb.

⁴³ Tudományos tanulmányok a www.dijg.de címen.

- Férfiak és nők homoszexuális partnerkapcsolataiban az otthoni erőszak sokszorosan gyakoribb, mint heteroszexuális házaspárok esetében.
- Az öngyilkossági hajlam a homoszexuálisan élő fiataloknál jelentősen magasabb, mint a fiataloknál általában.
- A homo- és biszexuálisan élő férfiak várható élettartama nyolc-húsz évvel rövidebb, mint az átlagé.

Ezek az egyértelmű eredmények senkit sem riasztanak el, mert rendszeresen elhallgatják őket. Az érintettek szabadságjogainak megsértése az, ha semmit sem tudhatnak meg életstílusuk kockázatáról és a terápiás lehetőségekről.

Hasznára van-e a gender-forradalom a fiataloknak?

Ezen eredmények ismeretében vétek a következő generáció ellen, ha az iskolák hivatalos tanmenetében pozitív választási lehetőségként kínálják fel a homoszexualitást, a biszexualitást és a transzszexualitást. Sok fiatal serdülőkorban szexuális érzéseit illetőleg bizonytalansági szakaszon megy át. Ilyenkor nemi identitásuk erősítésére van szükség, és nem arra, hogy homoszexualitásra neveljék őket. Vizsgálatok már kimutatják – amint az várható volt – a homoszexuális gyakorlat jelentős növekedését a fiatalok körében.⁴⁴

⁴⁴ Amy C. Butler, *Trends in Same-Gender Sexual Partnering*, 1988–1998, in: *Journal of Sex Research* 37/2000, 333–43.

Homo- és biszexuális módon élő fiataloknál egyértelműen magasabb az öngyilkossági ráta. Nem tartható az állítás, mely szerint ez a társadalom negatív beállítottságán múlik. Garofalo⁴⁵ és Remafedi⁴⁶ tanulmányai kimutatják, hogy e fiatalok magasabb öngyilkossági aránya számos más problémás viselkedésmóddal is összefügg: drog- és alkoholfogyasztás, korai szexuális kapcsolatok, szexuális visszaélések. Mindezen problémáknak oka van, melyet egyáltalán nem lehet azonos neműekkel folytatott szex segítségével megszüntetni.

Ha a gyermekek egy olyan társadalomban, amelyben törekenynek tapasztalják a hagyományos családmódot, az egész kultúrától azt az üzenetet kapják: teljesen rendben van, ha homoszexuális vagy, és már a templomban sem hallják ennek cáfolatát, akkor védtelenül ki vannak szolgáltatva a csábításnak. Bármikor belecsúszhat a fiatal fiú vagy lány olyan helyzetekbe, mint az alábbiak:

- Szükséghelyzetében egy vele egykorú vagy nála idősebb homoszexuális aktusra csábítja.
- Elkezdi azt hinni, hogy homoszexuálisnak született.
- Magára hagyva és kíváncsian felfedezi a homoszexuális pornográfiát az Interneten, sze-

⁴⁵ Garofalo R. et al., *Youth Risk Behaviour Survey*, in: *Pediatrics* Vol 101, 1968.

⁴⁶ Remafedi, G. et al., *Risk Factors for Attempted Suicide in Gay and Bisexual Youth*, in: *Pediatrics* Vol 87, 1991.

xuálisan felizgul, és homoszexuálisnak tartja magát.

- Serdülőkorban elfordul a keresztény hittől, mert „megtanulta”, hogy a Biblia homoszexualitással kapcsolatos üzenete sérti a nemi orientáció szabad megválasztásának emberi jogát.
- Pubertáskori konfliktusaiban fölmerül benne, hogy a problémák megoldhatók a nem megváltoztatásával.

A gender-forradalmárok számára mindezek kívánatos célok.

A világméretű meleglobbi ki akarja kényszeríteni a homoszexuális párok örökbefogadási jogának törvényesítését, ami néhány országban már meg is történt. A mesterséges megtermékenyítés és a bérnyaság ennek új lehetőségeit nyitják meg. Németországban a törvényt a szociáldemokrata-zöld kormány leváltása miatt már éppen nem tudták megszavazni.

Megkérdőjelezni, hogy a gyermeknek apára és anyára van szüksége, merénylet az emberi egzisztencia alapadottságai ellen, és a pszichológiai ismeretek cinikus tagadása. Nincs szükség pszichológiára ahhoz, hogy tudjuk: a gyerekeknek szüksége van apára és anyára. Az azonban botrány, hogy a pszichológus-céh nem tiltakozik, jöllehet mindennapi kenyere az apa és anya hibás magatartásából adódó személyiségzavarok terápiás kezelése. Fejet hajtanak a *political correctness* előtt.⁴⁷

⁴⁷ Lásd a 11. jegyzetet: *Destructive Trends in Mental Health*.

Van-e egyetlen olyan ember is, aki azt kívánná, bárcsak lombikban fogant volna, és két férfi vagy két nő nevelte volna fel? Van olyan gyerek, aki ne szégyellné, ha szülői értekezleten két férfi vagy két nő jelenne meg szüleiként? Kit nem zaklatnának emiatt iskolatársai? A népesség hány százalékának kellene homoszexuálissá válnia, hogy ez megváltozzon? Egyharmadának, a felének, a többségnek?

Szemmel látható, hogy a következő nemzedék jólétét feláldozzák a kétszázalékos részarányú homoszexuális kisebbség érdekei miatt.

De a fiatal nemzedék gender-indoktrinációjában nem csak a homoszexualitásra való csábítás a probléma. Ha a szexualitást a gyerekeknek kiskoruktól fogva az élvezetkielégítés eszközeként mutatják be, akkor nagyon csekély az esélye, hogy önuralmat tanuljanak, megőrizzék méltóságukat, teljesítményekre legyenek képesek, érett, kötődésre képes személyiségekké váljanak, megtalálják a megfelelő élettársat, és felelős szülők lehessenek.

Hasznára van-e a gender-forradalom a társadalomnak?

Az Európai Unió országaiban 2030-ra a születéscsökkenés miatt húszmillió munkaerő fog hiányozni. Szakértők megegyeznek abban, hogy ezt a rést a bevándorlás nem tudja betömni. A (szociális) állam összeomlása felé tartó menetelést már nem lehet megállítani, ezt minden politikus és már minden újságolvasó polgár tudja.

A korunkat meghatározó elkerülhetetlen demográfiai krízis láttán felelőtlen és teljességgel észszerűtlen olyan politikát folytatni, amely homoszexualizálás és abortusz által megakadályozza gyerekek nemzését és születését.

A politika számára abszolút elsődlegesnek kellene lennie, hogy olyan viszonyokat teremtsen, melyeknek köszönhetően nők és férfiak gyerekeket akarnak és tudnak vállalni – már ha abból a régi-módi eszméből indulunk ki, hogy az állam elkötelezett a közjó iránt. Ha azonban nem tudjuk többé felismerni, mi jó, hogyan definiálhatnánk a közjót? Ha pedig nem tudjuk definiálni, mihez igazodhatna az állam, mihez igazodhatnának az egyes politikusok? Ha nem a közjóhoz, akkor érdekcsoportok jólétéhez igazodnak, végső soron pedig a saját magukéhoz.

A filozófus Immanuel Kant „kategorikus imperatívusza” így hangzik: „Cselekedj úgy, hogy akaratod maximája mindenkor egyszersmind általános törvényadás elveként érvényesülhessen”⁴⁸. Egyszerűen megfogalmazva: „képzeld el, hogy mindenki úgy akarna cselekedni, ahogyan te most. Elviselhetőek lennének-e a következmények?” Meleg aktivisták mindent megtesznek, hogy maximáik általános törvénné váljanak. De ki tudja megmutatni, hogy a következmények elviselhetők lesznek a társadalom, a következő nemzedék jövője számára?

⁴⁸ Immanuel Kant, *A gyakorlati ész kritikája* I, 1 § 7.

A gender-forradalom nem fogja megszüntetni a tényt, hogy az ember férfinak és nőnek van teremtve, akik szexuális egyesülés útján adják tovább az életet. Emberi egzisztenciánk ezen adottsága által adva van két lehetséges töréspont: a férfi és nő közötti és a nemzedékek közötti. Az ember és a társadalom normatív erkölcsi döntése tartja fenn és biztosítja a létfontosságú egységet – vagy gyengíti azt, egészen a civilizáció széthullásáig. Minél erősebb az egység, annál erősebb a kultúra. A homoszexualitás lerombolja a nemek közti egységet. Lerombolja a jövőt, és ezért csak egy kultúra bukási szakaszában lép ki a magánélet elkülönültségéből.

A társadalom (homo-)szexualizálása a nemek és nemzedékek közti egység szétbomlásához vezet.

Az olyan felnőttek, akiknél önállósult az ösztönszerű szexualitás, nem lehetnek jó apák és jó anyák, mert így nem tanulják meg az önuralmat, az egoizmus legyőzését, a lemondást és a szeretetteljes odaadást. Elveszítik tekintélyüket. *Minden* gyermek szerető, hűséges, gondoskodó szülőket szeretne, és ilyenekre van szüksége. Ha kívánsága nem teljesül, személyiségzavarok lépnek fel nála, amelyek terapeutáknak, pszichiátereknek, szociális munkásoknak és rendőröknek adnak munkalehetőséget.

Azok a gyerekek és fiatalok, akik hősies módon nem állnak ellen a korai szexualitás nyomásának, a legjobb keresztény családokban is kitörnek a szüleikkel való kapcsolatból, még mielőtt erre megérnének. A kapcsolati káosz, amelybe rendszerint

belekerülnek, elszívja energiájukat, amire személyiségük érésehez és életük felépítéséhez mindenképpen szükségük lenne. A szülők gyakran értetlenkedve állnak serdülőkorú gyermekeik ellenséges viselkedése előtt. Ennek oka az, hogy a gyerekek nem bírják ki, ha a családjukban más értékrendszer van érvényben, mint a velük egykorúak világában. A gyerekek már egyre inkább nem a szülőkhöz, hanem a velük egykorúakhoz igazodnak, és így elvesznek szüleik számára.⁴⁹

A szexualizálás odavezet, hogy megtörik a nemzedékek közötti egység, amelyen a kultúra nyugszik, mely nem más, mint az eddig megteremtett értékek áthagyományozása, és annak a következő nemzedék általi továbbfejlesztése.

A kultúra, melyben élünk, elszakítja a gyereket a szülőktől. Ez ellen már azok is alig képesek védekezni, akik feladatuknak tekintik, hogy az emberség alapértékeit továbbadják gyermekeiknek. Ezek az alapértékek, a férfi és nő közti szeretet, ill. a gyermekek iránti szeretet a kultúra alapját képezik. Alig van család, amelyet ne rázna meg a kultúra történelmileg egyedülálló széthullása.

Az állam az alábbi politikai intézkedések révén teszi rá a kezét a következő nemzedékre:

Az anyák munkavállalása anyagi kényszerből. 2006. szeptember 29-én a német parlament határo-

⁴⁹ Vö. Neufeld, Gordon és Máté, Gabor, *Unsere Kinder brauchen uns*, Genius Verlag 2006.

zatot hozott, miszerint a foglalkozástól független nevelési támogatást jövedelemfüggő szülői támogatás váltja fel.

- Az anyagi kényszer nyomására a gyermekeket 12–14 hónap szülői nevelés után bölcsődébe adni
- Kötelező óvodai év bevezetése (a vita folyamatban)
- A tanmenet gender-ideológiához való igazítása az óvodától az egyetemig. Törvényi tilalom a szexuális oktatástól való megszabadulásra
- Az otthoni tanítás büntetőjogi üldözése
- Egész napos iskola

Gender – határok nélkül

Megállapítottuk, hogy a gender-forradalom a maga ideológiai propagandájával megnyirbálja az érintettek változáshoz való szabadságát, gyengíti a családokat, árt az ifjúságnak, lerombolja a társadalom erkölcsi alapjait, súlyosbítja a demográfiai krízist, és a civilizáció bukásához vezet. Láthatatlan serege mégis keresztülmasírozik a kultúrákon és megtör minden ellenállást, amely vele szembeszegül. Egyedül az iszlám népek helyezkednek szembe ezzel a globális forradalommal, akik a Nyugat erkölcsi ziláltságában világuralmi igényük további igazolását látják.

Senki se nyugtatgassa magát azzal a gondolattal, hogy ez a forradalom majd magától elhal. Ugyanazt a harcot, amit a homoszexualitás elismeréséért vívtak, a pedofíliáért is meg fogják vívni. A pedofília gyermekmeggyalázást jelent. Hollandiában egy pedofil párt az engedélyeztetésért küzd. Így nevezik magukat: „testvéri szeretet, szabadság és különbözőség” (NVD). Céljuk a felnőttek gyerekekkel folytatott szexuális kapcsolatának legalizálása 12 éves kortól kezdődően, és végső soron a korhatár teljes eltörlése.⁵⁰

A gender-forradalom esetében nem szabadságról, toleranciáról és egy kisebbség elfogadásáról van szó. Ezt már mind elérték, sőt még kiváltságokat is kivívtak e kisebbség számára. Ha szabadságról és toleranciáról lenne szó, akkor erre a keresztények is jogosultak lennének. De egy mindinkább gyorsuló folyamatnak vagyunk tanúi, amely a keresztényeket elnyomott kisebbséggé teszi. Alig van olyan foglalkozás, amelyben a keresztények meggyőződésüket még kifejezésre juttathatják anélkül, hogy ne kellene személyes hátránnyal számolniuk. Keresztény értékkelépzéseiket rendszerint el kell rejteniük – és ezt meg is teszik.

A cél az, ami voltaképpen történik: a kereszténység lerombolása. Az európai alkotmány Istenre való hivatkozása ellen folyó harc is e forradalom kifejeződése.

⁵⁰ www.stern.de, 2006. május 30.

A hatalom észrevétlen megszerzése

Aki belsőleg addig alacsonyodik, hogy másokat ösztönei kielégítésére használ, vagy hagyja, hogy őt arra használják, az elveszíti az érzékét az ember sérthetetlen méltósága iránt. Nem ismeri fel, nem tapasztalja meg, nincs oka rá, hogy védelmezze azt, és ereje sincs hozzá. Más emberekhez való viszonya utilitaristává lesz, az fogja érdekelni: mi hasznom van a másikból? Hogyan érhetem el, hogy azt tegye, amit én akarok? Hogyan növelhetem az emberek fölötti hatalmamot?

Újból és újból megtörténik, különösen válságos időkben, hogy fellépnek olyan emberek, akiknek csillapíthatatlan hatalomvágyuk van, és akik készek ezért nemcsak a szeretetet, hanem az igazságosságot is feláldozni. Nem tartják tiszteletben még az élethez való jogot sem, és végül inkább mindent pusztulásba rántanak, mintsem hogy lemondjanak hatalmukról. Zsarnokoknak vagy diktátoroknak nevezzük őket.

A diktátoroknak ismerjük a nevét. Most azonban egy felülről lefelé irányuló anonim forradalmat élünk meg. Hogy hogyan néz ki, és mit tesz egy diktátor, azt végül is ismerjük. Az orra alatt bajuszt visel, a lábán csizmát. Hatvan év szabadság, béke és demokrácia után biztonságban érezzük magunkat a diktatúrától. „A gender mainstreaming, mint az állam általános irányelve és mindent átfogó feladata” olyannyira kevésbé hasonlít erre a képre,

olyannyira elérhetetlen a nyilvánosság számára, hogy a vészharangok némák maradnak.

Az egyes ember számára úgy tűnik, hogy mindez nem érinti a szabadságát. Még szabadságban élünk, a sariának még nem vagyunk alávetve. De a szemünk előtt rombolják le a szabadságot a szabadság nevében. Aki keresztény értékek szerint akar élni, és a keresztény kultúrát meg akarja őrizni, szorult helyzetbe kerül – két oldalról szorongatják: egyfelől a cinikus szekularizmus, másfelől az iszlám.

Egy diktatúrának atomizált egyedekre van szüksége. Akinek nincsenek kötődései, az könnyen megköthető. Tanúi vagyunk egy totális támadásnak mindaz ellen, ami kötődés révén az embernek tartást ad: támadják a hazát, a családot, a kötelező érvényű értékeket, az Egyházat, az Istent. Pótlékként vágyai kielégítését kínálják. Aki azonban ösztönei rabszolgájává vált, annak nincs semmije, amivel szembezállhatna egy diktatúrával, és rabszolgává válik.

E folyamat kibontakozásának bázisa a hatalmas anyagi jólét volt, amely a szórakozó társadalom rothadt gyümölcsét teremte. Ennek vége. A globális, a nemzeti és a társadalmi problémák anyagi problémát fognak jelenteni a nagy tömegek számára. Hogyan viselkednek a kötődés nélküli emberek egy demokráciában, ha az erkölcsi romláshoz anyagi szükség is társul? Ki fogja akkor kezébe venni a kormánybotot?

Hit helyett ráció – hangzott a felvilágosodás csa-

takiáltása. Ám az értelem erőtlennek bizonyult a diktatúrák elkerülésére. Most ismét bebizonyosodik, hogy nincs hatalma az embert észre téríteni, ha elszakad – akár az értelem, akár az ember – Istentől.

Deus caritas est

Első enciklikájában⁵¹ XVI. Benedek pápa emlékezteti az emberiséget arra, ki Isten és ki az ember, mert ezt sokan elfelejtették. „Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad” (1Jn 4,16). Ez a mondat az a mag, amelyből a pápa az ész és a szív szemei előtt felnöveszti a valóság fáját, melynek életnedve a szeretet. Ha korábban, a Hittani Kongregáció prefektusaként, azokat a sarokpilléreket védelmezte, melyeken a hit épülete nyugszik, akkor most kitárja ennek az épületnek a kapuit, hogy minden embernek megmutassa a benne rejlő szeretet fényét.

De mi a szeretet? Csupán annyit kell tennünk, hogy egy pillanat erejéig visszaemlékezünk, milyen volt, amikor úgy éreztük, hogy szeretnek minket – adja Isten, hogy ezt a kincset megtaláljuk emlékezetünkben –, akkor megismerjük a szeretet minőségét: valaki a belső öröm pillantásával tekintett

⁵¹ XVI. Benedek pápa, *Deus caritas est*, Pápai megnyilatkozások 42, Szent István Társulat, Budapest 2006 (ford. Dr. Diós István).

rám, önzetlenül odafordult hozzám, a kedvemért lemondott valamiről. Ilyen szeretet után vágyódnunk, s ha ez megsimogat bennünket, azt akarjuk, hogy így is maradjon.

De nem marad. Meg kell azt tanulnunk. Döntés előtt állunk: vagy megtanulunk szeretni, vagy elássuk a szeretet utáni vágyunkat az élvezet izolált kielégítése alá.

A pápa leírja az erősz útját „az ösztön elhatalmasodásától” (5)⁵² az agapéig, „mely valóban fölfedezte a másikat, és legyőzi az önzésnek korábban világosan uralkodó vonásait. Most már a szeretet törődés a másikkal és aggodás a másikért. A szeretet többé már nem önmagát – a boldogság részegségében való elmerülést –, hanem szerelmesének a javát akarja: lemondássá válik, áldozatkészséggé válik, sőt akarja ezeket.” (6)

Mivel az ember test és lélek, „akkor válik egészen önmagává, amikor a test és a lélek benső egységre talál.” (5) Ha szétszakítja ezt az egységet a nemi aktus legintimebb, legbensőbb, teremtő aktusában, akkor a „'szexre' lefokozott erősz áruvá” lesz, „puszta 'dologgá'; megvehető és eladható, s így maga az ember válik áruvá.” (5)

Isten azonban az embert *önmagáért* teremtette, csak alig kisebbé, mint amilyen ő maga. „Szenvedélyes szeretettel” (10) szereti az embert. Mivel szeretetből vagyunk teremtve, és szeretetre vagyunk

⁵² A számok a *Deus caritas est* enciklika szakaszait jelölik.

meghíva, szabadok vagyunk, hogy Isten szeretetére készséggel válaszoljunk – megtanulunk szeretni vagy elfordulunk tőle, mert az út túlságosan nehéz. Aki elfordul, azt fogja mondani, hogy Isten nem létezik, vagy hogy Isten gonosz, vagy hogy azok, akik hisznek Istenben, rosszat tesznek. Aki azonban hagyja, hogy a szívében lévő vágy vezérelje, az rálép arra az útra, ahol „tisztulásra és érlelődésre van szükség, melyek a lemondás útjára is rávezetnek. Ez az erőszak nem tagadása, nem ’megmérgezése’, hanem gyógyítása, hogy az lehessen, ami.” (5)

Mivel ez a világegyetem a szeretet körül forog, mivel az isteni személyek, az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyek a szeretetben és mégis önmaguk, elválaszthatatlanul és vegyítetlenül, ezért az ember férfinak és nőnek van teremtve, hogy eggyé legyenek a szeretetben, s mégis önmaguk maradjanak. Ez a szeretet paradoxona: a másoknak történő odaajándékozásban önmagamra találni.

„Ebben két fontos dolog van”, mondja a pápa: „Az első: az erősz lényegszerűen tartozik az emberhez; Ádám keres, és ’elhagyja atyját és anyját’, hogy megtalálja a feleséget; csak ketten együtt képviselik az emberlét egészét, együtt lesznek ’egy test’. Nem kevésbé fontos a második: az erősz a teremtésből eredően az embert a házasságra rendeli, egy olyan kapcsolatra, amelyhez hozzátartozik az egyetlenség és a véglegesség. Így és csak így teljesedik be benső rendeltetése. [...] A kizárólagos és

végleges szereteten nyugvó házasság képe lesz annak a kapcsolatnak, mely Istent a népéhez fűzi, és fordítva: a mód, ahogyan Isten szeret, az emberi szeretet mércéje lesz.” (11)

Ez az a magasság, amelyre *mindannyian* hivatottak vagyunk. Megbotlunk, elesünk, újból felállunk, és ismét elesünk. És ha a legutolsó lépés egy felállás, csak egy odafordulás, egy irgalmasságért folyamodó utolsó kérés, akkor, a keresztények hite szerint, a halál küszöbén át az örök békébe lépünk.

Szabad emberek vagytok, de nem arra való a szabadságotok, hogy a gonoszság takarójának használjátok.

(1Pt 2,16)

A szeretet kitörése

Szexuális ellenforradalomra van szükségünk

Az utóbbi négy évtizedben Németországban és minden nyugati társadalomban szexuális forradalom ment végbe, amely lerombolta a társadalom erkölcsi alapjait. A „Frankfurti Iskola” szocialista teoretikusai által gerjesztett szexuális forradalom zöld és vörös aktivistái a törvényhozást felhasználva megszüntették a szexualitás majdnem minden normatív korlátozását. A törvényeket célirányosan úgy változtatták meg, hogy ma olyan társadalomban élünk, amelyben a szeretet, a házasság és a család eszménye a szexuális perverzió mocska alá temetve, megszűnéssel fenyeget. Mindez annak ellenére történt meg, hogy országunkban 60% megkeresztelt keresztény élt, és még a legkisebb falvaknak is volt templomuk.

A szeretet szép, tiszta, erős, együttérző, önzetlen és áldozatkész. Ha azt akarjuk, hogy még otthonra leljen köztünk, ha azt akarjuk, hogy a család maradjon a szeretet elsődleges helye és iskolája, s ismét azzá váljon, akkor társadalmunkat ki kell szabadítani a szexualizálás posványából.

A harc nem könnyű. Aki a népnek, különösen

az ifjúságnak, az ösztönök mindennemű gátlástalan kielését kívánatossá teszi, és ezzel sok pénzt keres, az tiszteletreméltó férfiként és tiszteletreméltó nőként járhat-kelhet a világban. Aki óvva figyelmeztet, hogy a korlátozó szexuális normák majdnem teljes körű feladása tönkreteszi az egyént és a társadalmat, azt kinevetik, kirekesztik, elnémitják, megrágalmazzák, és eltiltják foglalkozásától.

Az ember úgy van megalkotva, hogy erős vonzódást érez a másik nem iránt, a szexuális egyesülés aktusa pedig élvezetet jelent számára. Ha nem így lenne, feltehetőleg nem lenne senki, aki itt és ma a szexualitással való helyes bánásmódról töprenghetne. Minket is a szexuális hormonok ösztönöznek, csakúgy, mint az állatokat, de – az állatoktól eltérően – minket nem determinálnak. Amit az állatnál az ösztön végbevisz, azt az embernél társadalmi normák szabályozzák, és végső soron szabad erkölcsi döntésére van bízva. Az állat nem képes sem szeretni, sem visszaélni a szeretettel, nem képes a szexuális kielégítést a továbbnemzéstől eloldani, következésképp az ellenkező neműségtől sem. Csak az embernek van lehetősége elválasztani a szexuális kielégülés utáni törekvést a továbbnemzési funkciótól, és így más embereket az ösztönkielégítés eszközévé alacsonyítani. Ez szabadságként tűnik fel előtte, valójában azonban a szexuális ösztön rabszolgájává teszi. Az embernek lehetősége van a szexuális ösztöne fölötti uralomra, és arra is, hogy az ezáltal nyert szabadság által szeretetben

ajándékozza oda önmagát valakinek, s a szexuális egyesülésben megtapasztalja e szeretet legteljesebb kifejeződését.

A szexuális egyesüléshez, amelyre a Biblia a csodálatos „megismerés” szót használja – a héberben ugyanez a szó jelöli az „eljegyzést” is –, e két emberen kívül nincs senkinek semmi köze. Megnyílnak egymás előtt lelkileg és testileg, együtt adják át magukat a szexuális történelemnek, és ezáltal mélységesen sebezhetővé válnak. A szexuális aktus kötődést teremt, akár akarják az abban résztvevők, akár nem. A szexualitás minden általunk ismert társadalomban, a történelem minden korszakában a férfi és nő intimitásának védett terébe tartozott. A szexuális aktus a központi, emberi esemény, mert ebben az aktusban jön létre az ember. Az, ahogyan valaki megéli szexualitását, amit tesz, vagy amit nem tesz meg, mélyreható kihatással van saját magára, Istennel való kapcsolatára, embertársaira, utódaira és a társadalom egészére. Ha a szexualitást kiszakítják Isten teremtő tervéből, a férfi és nő közti szeretetegységéből és az új emberélet iránti nyitottságból, akkor az emberélet rendjét legmélyebb pontján károsítják meg.

Társadalmunkban a szexualitást szórakozásként kezelik, mióta a tableta elválasztotta azt a továbbnemzéstől. Az ember egyre inkább saját szexuális ösztöne foglyává válik, az integritás és az emberi méltóság egyre újabb határait hágja át szenvedélye korcsosult vágyai kielégítéséért. Mivel ez a

szenvédély az elveszett ártatlanság tudattalan keresése is, a gyermekek válnak (egészen a csecsemőkig) a perverz ösztönmegszállottság kitüntetett tárgyává. Ártatlansággal rendelkezhet az ember, újra szert tehet rá, de nem tudja azt bekebelezni. Elrabolni valaki mástól, egy védtelentől az ártatlanságát, amit ő maga már rég elveszített – ezt éppen sséggel meg tudja tenni.

Abban az esetben, ha valaki a nemzeti avagy a globális politika színterének szereplője, megteremtheti a nemzeti törvényhozás, illetve az EU és az ENSZ nemzetközi szervezeteinek szintjén a korlátok nélküli ösztönkielégítés feltételeit. 2005. június 30-án (Hollandia és Belgium után Európában a harmadikként) Spanyolország is megteremtette a jogi előfeltételeit homoszexuális párok házasságkötésének és annak, hogy gyermekeket fogadhassanak örökbe.

Jó ez a gyerekeknek?

A melegfelvonulások résztvevői, akiknek államunk legmagasabb tisztségviselői mutatnak példát, feltehetőleg igennel felelnének: *Csak rajta, kergetésed csak bele az ifjúságot gyermekkortól kezdve a szexuális élvezetkielégítésbe, hogy olyanok legyenek, mint mi, és a jövőben ne kelljen magunkat többé különcknek érezni, hogy meg ne szólaljon a lelkiismeretünk hangja, főleg pedig el ne kezdjen furdalni minket.* Ezért harcol Berlin homoszexuális polgármestere, Klaus Wowereit. Nem szalasztja el a lehetőséget, hogy a homoszexuális szadomazochisták utcai ünnepségét sze-

mélyesen üdvözlje. Követniük kell-e őt az emberek perverziójának e mélységeibe?

Ilyen demonstrációk alkalmával feltűnően alulöltözött melegek, lesbikusok, bi- és transzszexuálisok „szexuális demokráciát” követelnek a szabadság, a tolerancia, az emberi jogok és az antidiszkrimináció magasztos értékeinek nevében. A legtöbb ember mégis úgy érezheti, hogy a szexualitásnak a szeretethez és a továbbnemzéshez van köze, és hogy a férfi és nő védett intim köréhez tartozik, mint ahogy az a történelem minden magasan fejlett kultúrájában így volt. Bűn mindig is létezett. De a bűn nyilvános ünneplése, a homoszexualitás propagálása az iskolákban és a médiában, a bűn törvényekben való írásos rögzítése – ez csak egy társadalom hanyatlási szakaszában lép fel. Nem tudunk olyanról, hogy előttünk egyetlen kultúra is annyira romlott lett volna, hogy egy homoszexuális kapcsolatot egyenrangúvá tegyen a férfi és nő közötti házassággal, és hogy az ilyen kapcsolatban élőknek gyermekeket adjon örökbe. Hát senki sem sajnálja ezeket a gyermekeket?

Ha kinyitjuk a szemünket, látjuk, hogy ez a fajta szórakozás a pusztulásba vezet. A halál kultúráját hozza létre. Gyümölcse a születések számának katasztrofális csökkenése, s ez megmutatja, milyen az a fa, amelyen terem. Peter Kreeft írja *Ökumenikus dzsihad* című könyvében: „A szexuális forradalom valószínűleg a történelem legrombolóbb forradalmának fog bizonyulni, sokkal inkább, mint bár-

mely politikai vagy katonai forradalom, mert nem kizárólag az életet, hanem az élet tulajdonképpeni forrásait érinti.”

Ha az élet kultúráját akarjuk felépíteni, akkor meg kell szabadulnunk a szexualizálás zsarnokságától. Amíg ez meg nem történik, nem fog sikerülni véget vetni a meg nem született gyermekek mindennapos tömeges megölésének, nem fog sikerülni a gyermek iránti természetes vágyat újra fölkelteni, s a házasságot és a családot egy életképes kultúra alapjaivá tenni. *A megtérés be fog következni.* A kérdés csak az, milyen nagy lesz a bukás, milyen erős a fájdalom, míg elégséges számú ember felébred és cselekszik. De már ma is megélheti minden egyes ember a szexualitását úgy, hogy beilleszti azt az élet törvényei közé. A világ egyetlen diktatúrája, még a média diktatúrája sem tarthat vissza minket saját szerelmi életünk oly módon való rendezésétől, hogy az az életet hordozza és megtartsa, és tartós boldogság forrása legyen.

A 68-as nemzedék szexuális forradalma

A mai fiatal nemzedéknek tudnia kell: azt az erkölcsi világot, melyben él, csak nemrég találta ki az a múlt évszázad közepe táján született generáció, amely 1968-ban kommunista, szexuális és feminista jelszavak furkósbotjával szétverte szülei értékhatárait, hogy utána „az intézményeken átveze-

tő hosszú meneteléssel” végül elfoglalja az állam, a média, az igazságszolgáltatás és a nevelési rendszer hatalmi pozícióit.

A szexuális forradalom kezdeténél eszmék állnak. A „Frankfurti Iskola”, Horkheimer, Adorno, Marcuse és Habermas propagálta őket. Propagandáról volt szó, mert bevallottan nem a valóság megismerése, hanem annak megváltoztatása volt a cél. Wilhelm Reich pszichoanalitikus, Sigmund Freud bukott tanítványa, a kommunista párt tagja és Marcuse harcostársa azt állította, hogy az embernek heti három orgazmusra van szüksége „neurotikus élvezet-félelmének” legyőzéséhez, ami a „tekintélyelvű jellem” oka, mely SS-csizmákban épp az imént tiporta el a népeket.

Az ilyesmi vonzó egy olyan nép körében, amely meg nem bánt bűneit még a csontjaiban érzi. Ebből lett aztán később a hippik éppoly ártatlan jelszava: *Szeretkezz, ne háborúzz!*

Ugyanebben az időben Jean-Paul Sartre élettársa, Simone de Beauvoir *A másik nem* c. világszerte bestsellerré vált könyvében új eszméket hirdetett: „Az ember nem nőként születik a világra, hanem azzá lesz.” A házasságot és az anyaságot „rabszolgaságként” mutatja be, amely elől meg kell szökni. Mivel „az embrió, amely bennük lakik, nem más, mint hús”, igen, „egy parazita, amely az ő kárukra él”, minden aggályoskodás nélkül meg lehet ölni, hogy a nő „úrnőként rendelkezessen saját teste fölött”. Simone de Beauvoir világában a gyermekek

gondozását a kollektívának kell vállalnia. „Ez nem kell, hogy azt jelentse, a gyermekeket *elveszik* a szüleitől, hanem azt, hogy nem szolgáltatják ki őket nekik.” Ez a világ a szemünk előtt válik valóra.

A tabletták révén vált lehetségessé életre váltani azt, amit nemzedékek stratégiai úttörői az agyukba és a szívekbe csepegtettek. A tabletták voltaképpen az egészség helyreállítását szolgálják, hogy az élet lüktethessen, minden tabletták tablettája azonban megakadályozza, hogy új emberélet támadhasson. A tablettát az egész világon lelkesedéssel üdvözölték: szabad sex – hangzott az ígélet.

Csak egyvalakinek voltak fenntartásai, VI. Pál pápának. Az ominózus 1968. évben az egész világ ellenállásával és a kúria többségi álláspontjával szemben kiadta a *Humanae Vitae* enciklikát, amelyben a pápator mintegy könyörögve magyarázza nyájának, hogy az embernek nem szabad a házassági aktus Isten által meghatározott értelmét – a szerető egyesülést és az élet továbbadását – önkényesen megváltoztatnia. A Szentatya által megfogalmazott minden prófétai figyelmeztetés az ő féltelménél messze súlyosabban valósult meg. A nyáj azonban azt mondta: nem akarunk a szűk úton járni, a széles úton akarunk menni a kövér legelőkre. A németek Königsteinben püspökeiktől megkapták hozzá a zöld jelzést: „Kövessétek saját lelkiismereteket.”

Ezzel megengedték a híveknek, hogy ők maguk határozzák meg, mi bűn, és mi nem az. Éket

verték a hívő nép és a Szentatya közé. Azóta az Egyház elveszítette erejét erkölcsi territóriumának megvédelmezésére.

A Bundestagban az egyik törvény a másik után ment át, mintha nem lennének keresztények az országban. E törvényeknek egyetlen célja van: a szexualitás minden normatív korlátozásának megszüntetése.

- 1971: a pornográfia szabaddá tétele
- A 175-ös paragrafus eltörlése, mely büntetéssel sújtotta a homoszexuális cselekedetet; a felnőttek gyerekekkel szembeni szexuális cselekedetei ellen irányuló védelmi korhatár 14 évre való csökkentése
- A válás lépésenkénti liberalizálása
- Az abortusz gyakorlatilag szabaddá tétele
- Élettársi törvény (népnyelven: „homo-házasság”) az ezredfordulón
- A prostitúció erkölccsel való ellenkezésének eltörlése és társadalombiztosítással járó foglalkozásként való elismerése
- Az antidiszkriminációs törvény megszavazása (az egyenlő bánásmód törvénye) 2006-ban

A katolikus Egyház persze emelt kifogásokat. Kultúrharcra azonban nem került sor.

Ne áltassuk magunkat: még nem értünk e folyamat végére. Elkezdődött a pedofília, tehát a gyermekmegrontás legalizálásáért folytatott harc, és ugyanazokkal a manipulatív fondorlatokkal vívják,

mint a társadalom homoszexualizálásáért folytatott harcot.

Még nem kerülünk börtönbe, ha azt mondjuk: „Itt a bűnt teszik törvénnyé”. Vannak azonban már országok, ahol úgynevezett „gyűlöletbeszéd-törvények” által korlátozzák a szabad véleménynyilvánítást. Az antidiszkriminációs törvény ennek első lépőcsőfoka.

A nyelv átalakítása

Ez a teljes mértékben legális, demokratikus, szexuális forradalom visszatükröződik a nyelvben, a tudatos nyelvi manipulációk pedig elősegítik kiteljesedését.

Bizonyos szavak kimentek a divatból. Aki ezeket mégis a szájára veszi, azt együgyűnek, javíthatatlan, elmaradott fundamentalistának nézik, akit legfőljebb együttérzőn megmosolyogni lehet, és akinek még keresztény körökben is aligha adnak mikrofont a kezébe. Ilyen szavak a következők: ördög, bűn, vétek, paráznaság, perverzitás, igazság, erény, szüzesség, tisztaság, becsület.

Tegyük fel, hogy az embernek halhatatlan lelke van, és hogy láthatatlan harc folyik ezért a lélekért Isten és a sátán között, amelynek kimenetelét az ember szabad elhatározása dönti el, akkor azt mondhatjuk, hogy ami itt történik, az a gonosz zseniális stratégiája. Miután Nietzsche kijelentette, hogy „Is-

ten meghalt”, nem volt nehéz azt a koholt gyászjelentést bedobni a köztudatba, hogy meghalt az ördög is, sőt, hogy soha nem is létezett (Herbert Haag, *Abschied vom Teufel*). A lelki harc ezzel önmagában összeroppan. Hitelét veszti az eszme, mely szerint létezik abszolút igazság, és az embernek kötelessége ennek megismerésén fáradozni, cselekedeteit pedig hozzá szabni. Készül a „relativizmus diktatúrája”.

A „bűn” szót, ami az Isten által adott rendre utal, amelytől az ember saját kárára eltávolodott, a „hiba” szóval helyettesítik, és ezzel megfosztják az emberi cselekedetet transzcendens dimenziójától. A jót kiszakítják a rossz polaritásából. Mi mindannyian – példának okáért – a jót, a szabadságot, a toleranciát akarjuk, újra értékeket akarunk teremteni, a rosszat azonban nem szabad nevéen neveznünk. Az olyan szavakat, mint erkölcstelenség, páráztság, vétek, perverzitás, amelyek eddig rossz cselekedeteket juttattak kifejezésre, rossz hírbe keverték. Éppúgy azon szavakat is, amelyek nyelvi-
leg jó cselekedeteket fogalmaznak meg, és ezzel elérhetővé teszik azokat a tudat számára. Ki merne még olyat mondani, hogy az ember erények kibontakoztatására hivatott, a gyerekeket erényre kell nevelni, ki merné még ezeket az erényeket néven nevezni, különösen a szexualitással kapcsolatosakat, úgymint: szüzesség, tisztaság? Ki tud még a becsület fogalmával – mellyel a nációk valóban viszáltak – valamit kezdeni: azzal, hogy az ember

becsületre tesz szert az erényeket gyakorolva, vagyis szabad akaratát arra használva, hogy állati ösztöneit legyőzze, és a jó mellett döntsön?

Ugyanakkor új szavakat találtak ki az ember szexuális alapirányultságának megváltoztatása céljából. Ilyen a *gender* szó is. A politika világán kívül alig ismert ez a szó, bár a szövetségi kormány kitűzte „1999-ben általános irányelvként és mindent átfogó feladatként az egyenlőségpolitika megvalósítását a gender mainstreaming politikai stratégiájának segítségével” (www.bmbf.de/de/532.php). A stratégia része, hogy senki se értse ezt a zagyvaságot, s így keresztülvihessék azt, ami világos megfogalmazásban még mindig ellenkezést váltana ki.

A *gender* fogalmát a kairói és pekingi nemzetközi nőkonferencián a feministák vezették be a *sex* szó helyettesítésére, és amely szó aztán az ENSZ és az EU határozatai révén az egyes államok politikai stratégiájának alapja lett. E nyelvi újítás mögött az a szándék húzódik, hogy minden szexuális orientációt társadalmilag elfogadtasson. Az angol nyelvben a *gender* a nyelvtani nem kifejezésére szolgál. Míg a *sex* a férfi és nő nemi különbözőségét jelöli, a *gender* fogalma mindennemű szexuális orientációt (hetero, homo, bi stb.) egyenértékűként jellemez. A szexualitás efféle felfogása iskoláinkban a szexuális ismeretek oktatásának alapjául szolgál, és átítatta az új nemzedék tudatát. A tempón pedig, amellyel ezek az olyannyira alapvető változások végbemennek, csak csodálkozni lehet.

Látjuk: az alig négy évtizede lezajlott szexuális forradalom összezavarta a nyelvet, amellyel megkülönböztethetjük a jót és rosszat. Ezáltal azonban az „értékekről” való beszéd tompává és üressé vált. Értéke annak van, amit jónak tartunk. Az értékek csak megvalósításuk által nyernek tartalmat. A jó megvalósításához az ember erkölcsi döntésére van szükség, és ez megkívánja tőle a szükségletei közvetlen kielégítéséről való lemondást valami jövőbeli nagyobb jó elnyerésének kedvéért. Itt rejlik az energiaforrás, amelyből a civilizáció épül. Ha hiányzik a reálisan megharcolt erények támogató ereje, akkor az értékek üresen kongó, ideológiailag feltölthető szavakká zülленek. Pontosan ez történt, a szexuális forradalom zászlójára tűzött szabadság, tolerancia és antidiszkrimináció értékeinek jelentése esetében. Az a társadalom, amely mindent megtesz, hogy az embereket szükségleteik közvetlen kielégítésébe hajszolja, és ezt egzisztenciája legbensőbb magjával, ti. a szexualitással teszi, eljártssa a jövőjét.

Szabadság, tolerancia, antidiszkrimináció

Szabadság

Szabadságon ma szokásosan ezt értjük: „Azt tehetek és hagyhatok el, amit akarok.” Ez az egyén önzésére redukált szabadságfogalom, mely elválasztva a felelősségtől és az igazságtól, saját ellentétébe

csap át, és a társadalom szabadságának fokát egyre inkább csökkenti. Az olyan ember, aki nem tanul meg uralkodni természetes ösztönei fölött, különképp szexuális ösztönén, ezen ösztönök rab-szolgájává lesz, és gátlástalanul megsérti mások szabadságát, hogy ösztönvezérelt szükségleteit kielégíthesse. E szükségletek pedig önmagukban hártálatlanok, mert sohasem vezetnek el a szeretet utáni igazi vágyakozás beteljesüléséhez. Következ-ménye ennek a szexuális bűnözés növekedése, mind a visszaéléses bűncselekmények számadatait, mind a bűntények súlyosságát illetően.

Sehol sem mutatkozik meg az igazságtól és felelősségtől eloldott szabadságfogalom halálos következménye világosabban, mint a magzatelhajtás esetében. A dobogó szívű embrió vajon ember vagy sem? Felelősséggel tartozik-e az anya a benne növekvő gyermekért vagy sem? Kötelessége-e az államnak polgárai életét megvédenie – azokét is, akik nincsenek tudatában jogaiknak –, vagy sem? És mi mit teszünk? Feláldozzuk a gyermek élethez való jogát az anya és az apa „szabadságáért”. Az állam a felnövekvő nemzedék tömeges meggyilkolását engedélyező törvényeket hoz, sőt még a költséget is magára vállalja. Bár a magzatelhajtást még mindig törvénytelenségnek mondja, mégis mentesíti ezt a törvénytelenséget a büntetés alól.

Hogyan magyarázható ez a nyilvánvaló örültség? Én csak egyetlen magyarázatot látok: *az elvakultságot*, amely a bűn nyomában jár. Úgy tűnik,

hogy mihelyt engedünk egy kísértésnek, az igaz és jó iránti érzékünk elhomályosul, mígnem végül a rossz a jó báránybőrébe bújva jelenhet meg. Hát nem rossz az, ha az anyaméhben feldarabolunk és a szemétbe dobunk gyermekeket, akik néhány hónap múlva feltétlen szeretettel mosolyognának szüleikre?

Tolerancia

Mi a helyzet a tolerancia nagyra becsült értékével? A tolerancia iránti igény ma folyamatosan szemrehányásokkal illeti a katolikus Egyházat azon bűnök miatt – az inkvizíciótól a boszorkányégetésekig –, amelyeket évszázadokkal ezelőtt követtek el, és amelyeket II. János Pál nyilvánosan elismert és megbánt. Az a törekvés, hogy másokat meggyőzzünk a saját igazunkról, erőszakos fanatizmussá fajulhat, ahogy azt az iszlám terror nap mint nap a szemünk elé állítja. Ez szolgál ürügyként arra, hogy általánosan illegitimmé nyilvánítsák azt a meggyőződést és hitet, hogy létezik igazság, és az ember képes eljutni Isten és önmaga igazi megismerésére.

Ez is zseniális húzása a gonosznak, mert megakadályozza, hogy megkülönböztessük az igazat a hamistól, a jót a rossztól. A tolerancia e kiüresedett fogalma – XVI. Benedek pápa szavaival élve – a „relativizmus diktatúrájához” vezet, amelyben minden megengedett, csak Jézus Krisztus megvallása nem. Ő az általa támasztott igényt: „Én vagyok az

út, az igazság és az élet”, saját kereszthalálával fizette és pecsételte meg. Senki sem követelte meg radikálisabban a toleranciát, mint Jézus Krisztus, aki azt tanította: *Szeressétek ellenségeiteket!* Ez a tolerancia értékének tulajdonképpeni tartalma.

A homoszexuális párkapcsolatok házasságjogi törvényesítéséért folytatott harcot a fentebb kifejtett tolerancia jegyében vívják. Ha kitartunk amellett, hogy az ember, mint férfi és nő, Isten hasonlóságára teremtett, és hogy a szexualitás ehhez a polaritáshoz van rendelve, akkor veszélyes fanatikusként tekintenek ránk. Pedig a tolerancia valójában az az erény, amelynek birtokában én elviselem a másikat a maga másságában akkor is, ha ő nem osztja az én igazról és tévesről alkotott elképzeléseimet. A mai toleranciafogalom ideologikus jellege abban mutatkozik meg, hogy minden bűnt tolerál, az igazságra tartott igény ellen azonban harcol. Ma nem a homoszexuálisokat diszkriminálják, akiknek például Münchenben rendelkezésükre bocsátották a tanácsházát egy melegfelvonulás utáni partihoz. A hitüket vállaló és élő keresztényeket diszkriminálják. „Fundamentalistának”, „szexistának”, „homofóbnak” vagy „rasszistának” nevezik őket. Rocco Buttiglione volt eddig a keresztények elleni diszkrimináció legprominensebb áldozata.

Antidiszkrimináció

Az antidiszkrimináció a harmadik fogalom a homoszexuálisok, biszexuálisok, transzszexuálisok és a többi szexuális irányultság teljes egyenjogúsításáért vívott harcban. Valóban senkit sem szabad diszkriminálni, kirekeszteni, lealacsonyítani, akkor sem, ha súlyos bűnt követett el. Szent Ágoston utánaohatatlanul fogalmazta ezt meg: a bűnt gyűlölni, a bűnöst szeretni kell. Nagyszerű erény ez, melyet az ember önmagával kapcsolatban és felebarátja felé is állandóan gyakorolhat. De azt jelenti-e, hogy az iskolában arra kell tanítani gyermekeinket, hogy szexuális orientációjukat, sőt nemüket szabadon megválaszthatják? Kell-e ennek értelmében a gyermekek megrontását „intergenerational intimacy”-nek (nemzedékek közti gyengédségnek) nevezni, megélését pedig demokratikus jogként kihirdetni? Merthogy ez a cél. Valóban a homoszexuálisok diszkriminációját jelentené, ha az iskolában felvilágosítanák a fiatalokat, hogy a homoszexualitást gyakorló férfiaknak rendszerint több száz szexpartnerük van, hogy jóval magasabb a kockázata, hogy AIDS-szel és nemi betegségekkel fertőződjenek meg, súlyos depresszióba essenek, hogy drogfüggőség és öngyilkosság szempontjából veszélyeztetettebbek, hogy várható élettartamuk kb. tíz évvel kevesebb, mint a heteroszexuálisoké?

Mindhárom fogalom báránybőrnek bizonyul, amelybe napjaink ragadozó farkasa takarózik. Ám,

ahogy a mesebeli herceg aranyruhája előcsillan a medvebőr alól, úgy egyre kevésbé rejtheti el a farkas is báránybőre mögé, „hogya lopni, ölni és pusztítani” (Jn 10, 10) jön. Báránybőre szabadságból, toleranciából és antidiszkriminációból van szöve, tökéletesen hozzá van szabva a kor kollektív pszichéjéhez. Miután a farkas felsőbbrendű emberként fellépett, és egy egész népből tettezt csinált, áldozatként mutatkozik azok előtt, akik nem akarnak többé tettesek lenni. Mivel manapság a farkast mi csak náci egyenruhában ismerjük fel, új öltözékében korlátlanul dühönghet. Azt rágja a jólétben felnőtt tömegek szájába: megkaphatsz, amit csak akarsz. Vedd el, amire szükséged van!

**„Gyümölcsseikről ismeritek fel őket”:
a család szétrombolása és a népesség
előregedése**

Mindenki számára nehéz ellenállni kora sajátos elvakultságának. Az mintegy ködfátyolként telepszik tudatára, és általában csak a fájdalom tépi szét. Milyen lehetőségeink vannak a fátyol fellebbentésére?

Jézus egészen egyszerű tanácsot ad: „Gyümölcsseikről ismeritek fel őket. Szednek-e töviset közül szőlőt vagy bogáncsról füget?” (Mt 7,16)

Melyek tehát a szexuális forradalom következményei, amelyek szűk négy évtized leforgása alatt törekennyé tették a nyugati kultúra erkölcsi alapja-

it, egy olyan kultúráét, amely a zsidó–keresztény hagyomány egyedülálló vívmányán, a családi élet integritásán alapul?

Mindössze tíz év telt el a tabletták bevezetése után, és megduplázódott a válási, valamint felére csökkent a születési ráta. Ennek mindannyiunkat érintő, hosszú távú következményei vannak.

A válási ráta az 1960-ban regisztrált 10,7%-ról 2002-re 40%-ra emelkedett (2004-ben 46,1%-kal Ausztriában rekordot döntött). A házasság nélkül együtt élő szülők különválása – mely az érintett gyermekek számára ugyanolyan rossz – semmilyen statisztikában nem merül fel.

A házasság nélküli együttélés széles körben elterjedt, és általánosan elfogadott. 1968-ban a régi szövetségi államokban a gyerekeknek még 4,8%-a született házasságon kívül, 2002-re ez egész Németország területén 19%.

2000-ben a 30–34 éves nők 7,4%-a Németországban egyedül neveli gyermekét. Gyerekeikkel együtt a szociális segélyre jogosultak egyötödét teszik ki.

Jó gyümölcsök ezek? Növekedett a szabadságunk? Kinek a kárára? Mennyi fájdalom húzódik meg e számok mögött! Mit mondanának az elvált szülőktől származó gyerekek milliói, akik a toldozott-foldozott családokban lehetetlen helyzetbe kerültek? Tudományos tanulmányok mutatják, hogy egyre több gyerek kerül komoly magatartászavarokkal az óvodába és az általános iskolába. Elvált

szülők gyerekeinek visszaesik az iskolai teljesítménye, sokkal jellemzőbb rájuk a depresszió, a szorongás, a drogfüggőség, az öngyilkosság és a bűnözés. A tanárok már alig képesek normálisan dolgozni, mert nevetlenséggel és erőszakkal kell felvenniük a harcot. Nagy a rémület, amikor a PISA-tanulmányban napvilágra kerül az oktatás általános hanyatlása.

Az úgynevezett tablettatöréspont óta a születési ráta, tehát az egy nő által világra hozott átlagos gyerekszám 2,4-ről (1965) 1,4-re (1975) csökkent. Ma a világon Németországban az egyik legalacsonyabb a születési ráta (1,3). Tehát minden felnövő nemzedék egyharmaddal kisebb létszámú, mint szülei nemzedéke. A század közepére Németország népessége a bevándorlók nélkül 82-ről 54 millióra fog visszaesni, feltéve, hogy nem csökken tovább a születési ráta. Mivel egyre kevesebb gyerek születik, a várható élettartam pedig egyre hosszabbodik, felfelé toródik el a népesség életkor-összetétele: a szövetségi statisztikai hivatal legfrissebb becslései szerint 2050-re Németországban a népesség 30 százaléka 65 év fölötti lesz, míg 2000-ben ez 17 százalék volt. Akkor már csak 3 millió 6 éven aluli gyerek lesz, lesz viszont 9 millió 80 év fölötti öreg. A feltartóztathatatlan népességrobbanás prognózisa ellenére az előregedés globális folyamat. Az ENSZ becslései szerint az évszázad közepe táján a 65 év fölötti emberek részaránya világszerte több mint kétszeresére, 7-ről 16 százalékra nő. A népes-

ségellenőrzés, a fogamzásgátlás, a magzatelhajtás, a sterilizálás szigorú programjainak, amelyekhez az ipari államok fejlesztési segélyeiket kötötték, megvannak a következményei.

A születési ráta hetvenes évek elején történt lejtőre óta ez a fejlődés kiszámítható az európai országokban. A politika azonban nem vett róla tudomást. A téma csak most kerül be a köztudatba, amikor a szociális állam összeomlása már nem kerülhető el. 1995-ben száz keresetből előre 36 nyugdíjas jutott, 2025-re kétszer annyi fog jutni. Egyre kevesebb keresetből élőnek kell önmagáról, saját gyerekeiről és egyre több idősről gondoskodnia, egy olyan világban, ahol emberek millióinak munkaereje hever parlagon.

A továbbnemzés károsodása

Hogyan lehetséges, hogy civilizációnkban károsodott az emberi faj továbbnemzési mechanizmusa? A természet semmit sem alkotott meg nagyobb fokú biztonsággal, mint a továbbnemzést.

Mit tesz tehát az ember? Mindenki ismeri a választ, de bizonyos szavakat nem szabad kimondani, mert mindezt, mint a halál kultúrájának okát, néven nevezni, egyszerűen tabutéma. Ezek a szavak a következők:

- Fogamzásgátlás
- Magzatelhajtás

- Homoszexualitás
- Felhasználói embriókutatás

Ha a gyerekek megfogánása ellen védekeznek, nem fognak megfoganni.

Ha a gyerekeket megölik az anyaméhben, nem fognak megszületni.

Ha két azonos nemű ember kölcsönösen kielégíti egymást, nem lesz belőle gyerek.

Az a társadalom, amely embriókat öl meg, hogy idős emberek még idősebbek legyenek, feláldozza az új életet az idős élet meghosszabbításáért.

(Ez utóbbi nem mennyiségi probléma, hanem a halál kultúrájának leplezetlen kifejeződése.)

Ezt az összefüggést nem látni annyira abszurd és irracionális, mintha az embernek nem lenne szabad megállapítania, hogy $2 + 2 = 4$. Ha minden harmadik gyermeket az anya méhében feldarabolnak, szétzúznak vagy megmérgeznek, akkor mi, mint társadalom, egy büntett fogságában vagyunk, melynek következményei a büntett nagyságát tükrözik.

J. D. Unwin kutatásai: A szex és a kultúra

Szemügyre vettük az utóbbi negyven év ilyen irányú fejlődésének sajátos történelmi okait. J. D. Unwin angol antropológus kimutatta, hogy mindez egy általános törvényszerűségnek felel meg. Az Oxford University Press (London) 1934-ben jelen-

tette meg *Sex and Culture* című nagyszabású művét. Unwin azt akarta tudni, igaz-e Sigmund Freud tézise, mely szerint a kultúra a szexuális ösztön szublimációja révén keletkezik, azaz az ösztönkielégítésről való lemondás által. Ebből a célból nyolcvan úgynevezett *civilizálatlan társadalmat* vizsgált meg, valamint a babiloniak, sumérok, athéniak, rómaiak és angolszászok magasan fejlett kultúráit.

Nagy vonalakban ezekre az eredményekre jutott: minél nagyobb a szexuális korlátozás, annál magasabb a társadalmi szint, minél kisebb a szexuális korlátozás, annál alacsonyabb a kulturális szint. *E szabály alól nincs kivétel.* Csak akkor van Isten iránti tisztelet, ha egy társadalomban a nők megőrzik szüzességüket a házasságig. Ahol korlátlan házasság előtti szexuális szabadságot engedélyeznek, nem létezik sem az Isten, sem az ősök iránti tisztelet, hanem kizárólag természetimádat és állatkultusz. Unwin *zoisztikus* társadalmakról beszél. A *zoon* állatot jelent. A civilizált kultúrák azzal tűnnek ki, hogy a házasság előtti szüzesség mellett az abszolút monogámia mellett is kitartanak.

Az egyik lépcsőfokról a másikra való átmenet három nemzedéken át tart, azaz: ha egy társadalom három nemzedéken át teljes házasság előtti szexuális szabadságot engedélyez, akkor a legalsó szintre süllyed.

Unwin így fogalmaz: „A szexuális ösztönkielégítés korlátozását a kulturális fejlődés okának kell tekinteni.” (Unwin, 317. o.)

Nem érdekes ez? Saját tapasztalatunk megerősíti ezeket az eredményeket. Mi kultúránk hanyatlási korszakát éljük. Ha az élet kultúráját akarjuk felépíteni, akkor – így mutat rá ez a kutatás – a palackból kiengedett szellemet, ti. a szexualitást újra vissza kell hozni a férfi és nő közötti házasságba, mert kizárólag ott szolgálhatja az ember tartós boldogságát.

Szívünk vágya

Láttuk: a szexuális felszabadítás és a feminizmus ideológiáinak gyümölcseiről felismerhetjük, hogy rossz fáról származnak. Csak csodálkozni lehet rajta, hogy mindez még mindig nem tépi szét a kultúránkat belepő elvakultság ködfátylát.

Van még egy lehetőség, amely kivezet az elvakultságból, és ez a szívünkben élő vágyakozás.

Mindenki vágyik a szeretetre. Aki csak egyszer is szeretett, az tudja, hogy a szeretet készségessé tesz a szeretett személynek való önátadásra, és semmi másra nem vágyik, mint hogy a szeretett személy erre odaadással válaszoljon. Ha két ember ezt megtapasztalja, akkor azt akarják, hogy ez a kapcsolat örökké tartson. A kölcsönös hűségen kívül nem képzelhető el semmi más, mert két ember a maga egyedülálló lényegében megismerte egymást, és csak ámulni tudnak azon a csodán, hogy egymásra találtak. A szexuális egyesülés az ilyen

szerelem/szeretet legmélyebb beteljesülése. Az emberi, személyes odaadáshoz társul a szexuális dinamikának való közös önátadás, amely még mélyebb lelki rétegeket ragad meg.

Akinek megadatott, hogy meg tudta várni ezt a szerelmet/szeretetet, az örvendező szívvel fogja az esküvői oltárnál az igent kimondani. Ez az igen az alap, amelyre a családot alapítani lehet, az igen, amely mindkettejüket készségessé teszi arra, hogy új emberi életnek teret adjanak. A férfi és nő közötti szeretet az egyedüllét egoizmusának legyőzéséhez vezet, és a gyermekben teljesedik be. Az apaság és az anyaság elfogadásában egy harmadik személy jóléte kerül az egzisztencia középpontjába.

Az első szerelem, bármilyen nagy legyen is, csak előíze a mennyországnak, mindenképpen elmúlik egyszer. Az egoizmus elleni harc megmarad, a szeretet megtanulása pedig egész életre szóló feladat. A házasság szentségében ez isteni kegyelemmel sikerülhet.

Ez a szeretet magasztos útja, amely magas követelményeket támaszt az emberrel szemben. Mindenki vágyik a szeretetre, kultúránk azonban nem mutat utat arra nézve, hogyan teljesülhet be ez a vágy. Ellenkezőleg, mindent megtesz, hogy a korlátlan élvezetkielégítés nyomasztó felhői mögé rejtse el az utat.

Az ifjúság veszélyeztetése a média és a szexuális ismeretek iskolai oktatása révén

Milyen üzenetet kapnak a gyerekek és a fiatalok társadalmunkban a szexualitásról? Majdnem lehetlenné vált megvédeni őket a pornográf képektől. Hacsak nem ellenőrizzük a lehető legszigorúbban a médiafogyasztást, ami komoly problémákat okoz a családban, olyan képeket és filmeket fognak látni, amelyeken az egyik ember a másikat élvezetkielégítésre használja.

Amikor iskoláskorúak lesznek, és már önállóan vásárolnak be, úgynevezett ifjúsági magazinokba botlanak, mint pl. a *Bravo*, a *girl* és a *Popcorn*, amelyek a kilenc év fölötti fiatalokat célozzák meg, és a szexuális erkölcstelenség minden fajtáját normális szórakozásként mutatják be. A fiatalságra káros médiumokat vizsgáló szövetségi ellenőrző szerv a *Popcorn*t felvette a fiatalokra ártalmas kiadványok listájára, mert képi és írásos formában szadomazochista cselekedeteket mutat be. Árusítani mégis szabad.

A mag gyermekszívekbe hull, melyeket talán feltépett és megsebzett a szülők válása. Nincs előtük példa és mérce, amely elrettenthetné őket az ilyen csábításoktól.

Kilencéves kortól, ha a gyerekek maguktól még nem érdeklődnek a szexualitás iránt, megkapják azt a szexuális ismeretek oktatása során az iskolában. Vegyes osztályokban arra oktatják őket, hogy gyur-

mából nemi szerveket formázzanak, és répara óvszert húzzanak. Azt tanulják, hogy a szexualitás élvezetkielégítésre való, a szexuális orientációt szabadon lehet megválasztani, a homoszexuális ösztönzéseket pedig ki kell élni, hogy személyiségük ne károsodjon. A tinédzser-terhességek száma mégis drámaian nő, és legtöbbször magzatelhajtással végződik. Az állami szervek egyetlen válasza: a szexuális ismeretek oktatását még korábban kell elkezdni. Azok a szülők, akik nem akarják, hogy gyerekük ilyen oktatáson vegyen részt, vesszőfutásnak teszik ki magukat, mert legtöbbször hiába reménykednek politikai és egyházi szervek segítségével.

Csodálkozik valaki, hogy egyre korábbra tevődik az első szexuális kapcsolat?

Mi lesz a fiatalokból, akik korai szexuális viszonyba keverednek? Jelentős a kockázata annak, hogy nemi betegségeket kapjanak, amelyek száma egyébként robbanásszerűen emelkedik. Kevés ösztönzésük és energiájuk van baráti kapcsolatok kialakítására és képességeik kibontakoztatására. Ehelyett klikket alkotnak a társadalmi túlélés érdekében, amely igen gyakran alkohol- és drogfogyasztásra ösztönöz. Teljesítőkéességük csökken, mert energiájuk egy „kapcsolat-skatulyába” van zárva.

Némelyek egyik csalódásból a másikba esnek, és soha nem ismerik meg a szerelmet/szeretetet. Elérve azt a kort, amikor meg kellene házasodniuk, olyan sebzettek, hogy már nem is akarják többé. Másoknak van szerelmi viszonyuk, talán még össze is köl-

töznek a partnerrel. Mély kötődés alakul ki a kettejüket összekötő Igen nélkül. Ha aztán az egyikük kész lenne megházasodni (inkább a lányok, mint a fiúk), a másik pedig azt mondja: „Sajnálom, én ezt nem így gondoltam”, a fájdalom olyan nagy lehet, hogy a visszautasított partner nem vállal még egyszer ilyen kockázatot. Janet Smith amerikai filozófusnő, a családokért felelős pápai tanács tagja azt mondja: amerikai vizsgálatok kimutatták, hogy az olyan házasságok, ahol a felek a házasság előtt együtt éltek, 75%-ban felbomlanak az első három év alatt. A kipróbálás tehát nem válik be.

Gyereket szülni mindazonáltal a legrosszabb, ami csak történhet. Minden korban áldásnak tekintették a gyermeket. A bibliai nők Isten büntetésének érezték, ha nem lehetett gyerekük. A mi kultúránkban, amelyben a fiatalokat módszeresen belekergetik a korai szexualitásba, a fiatal lány a gyermekkel először átokként találkozik, amely elől fogamzásgátlással, vagy szükség esetén abortusszal próbál elmenekülni. Az áldás átokká fordulása aztán visszaüt a társadalomra.

A gyermekvállalási kedv hiánya

A válás okozta súlyos sérülések, és a kötődés nélküli fiatalkorú szexualitás láttán nem kell csodálkozni, ha a gyermekvállalási kedv egyre inkább visszaesik.

Eddigi közvélemény-kutatások azt mutatták, hogy a legtöbb ember mindennek ellenére még családot és gyermekeket szeretne. A népességkutatással foglalkozó szövetségi intézet 2005-ös tanulmánya azonban azt mutatja: a gyermekvállalási kedv közelít az alacsony születési rátához. A 20 és 39 év közötti férfiak és nők jelentős része egyáltalán nem akar már gyermeket (a férfiak 26, a nők 15%-a). Ez azt jelenti, hogy a nők közül minden negyedik, aki gyermeket akar, olyan férfira akad, aki azt mondja neki: „Tőlem ugyan nem lesz gyermeked.”, azokhoz a férfiakhoz pedig, akik apák szeretnének lenni, minden hetedik nő így szól: „Nem akarok gyermeket!” A tanulmány arra a következtetésre jut, hogy „a családalapítás visszatartásának az önmegvalósítási faktor az oka”.

Ha a nőket közvetlenül arról kérdezik, milyen okok szólnak a (további) gyerekvállalás ellen, akkor az első helyen ez a válasz áll: „Egyedül élek, és nincs állandó partnerem.” Ezt az indoklást a sorban a jövő miatti aggodalmak és az életszínvonal fenntartásának igénye követik.

Csodálkozunk ezen, ha meggondoljuk, hogy a fiatalok milyen sok csalódást és sérülést élnek át, mielőtt elérnék a házassági kort? A szüleik gyakran nem példaképek számukra, nincs szilárd érzelmi alapjuk, a média és az iskolai szexuális ismeretoktatás korai szexualitásra csábítja őket, soha semmit nem hallottak a házasság előtti szüzesség értékéről, a tisztaságról, és azt hiszik, próbálgatással megtalál-

hatják a megfelelő partnert, végül pedig félnek a kötődéstől és a gyermekvállalás felelősségétől.

Mindezek a megállapítások a társadalmunkban végbemenő fejlődési tendenciákról tudósítanak, de nem érvényesek minden egyes emberre. Bizonyára lehet a csalódásokból tanulni, és némely házasság előtti kapcsolat jó házassággá válhat. És mindenképp mindig és minden helyzetben lehetséges a megtérés. Ehhez mindazonáltal a Szentlélek előtti megnyílásra van szükség.

Tiszta szívek mozgalmára van szükségünk

Az eddig mondottak világossá kell, hogy tegyék mindenki számára, akinek nem fűződik egyéni érdeke az előrehaladó szexualizáláshoz, hogy legfőbb ideje felébredni, felkelni és újra felépíteni az élet kultúrájának alapjait. Az alap megkárosítása azért ment olyan zökkenőmentesen, mert a szexualitást magánügynek tartjuk, mint ahogy az is, és annak is kell lennie, ha az emberélet helyes rendjébe illeszkedik. De mivel társadalmunk szexualizálása és homoszexualizálása e rend minden határát szétrobantja, és lerombolja a családot, mint a társadalom csírasejtjét, szükségessé vált kultúránk erkölcsi territóriumának visszahódítása. A szexualitás nyilvános téma, mint azt városaink főutcáin a melegfelvonulások már régóta megmutatták.

A túlerő láttán, amely népünket (különösen az ifjúságot) egyre inkább a szexualizálásba hajszolja, egy ilyen harc kilátástalannak tűnhet. Unwin mondja: „Az önmegtartóztatás bevezetése egy olyan társadalomban, amely szexuális szabadsághoz van szokva, minden társadalmi forradalom közül a legfontosabb és a legfájdalmasabb.” (Unwin, 354. o.) Megengedtük, hogy ideológiai agymosás menjen végbe, és a félelem léggöre alakult ki, amelyben a legtöbb ember nem mer már a társadalom homoszexualizálása ellen fordulni. Aki ezt a politikában, a médiában vagy a nevelési rendszerben megteszi, azt félreállítják. Az auerbach-i iskolanővérekkel és Rocco Buttiglionéval példát statuáltak: *Ne merészeljétek, mert elvesztitek tisztségeteket és egzisztenciátokat!* A félelem eme léggöre a totalitárius fejlődés jele. Senki se higgye, hogy ez megáll ott, ahol most tart. Amikor a gyermekek örökbefogadásával kapcsolatban a zöldek vezetője és a pedofilok élharcosa, Volker Beck ezt mondta: „Nem fogunk megállni, amíg mindent el nem értünk!” – a hideg futkározott a hátamon.

De legyünk tisztában vele: a népességnek csak egy parányi kisebbsége az, amely értékrendszerünk tönkretételén ügyködik – meglehetősen stratégiai hatékonysággal előrehaladva. Mi, akik családot akarunk, akik gyerekeket akarunk, akik jövőt akarunk, amelyben van hit, és ahol nem hűl ki a szeretet, mi vagyunk többségben. Nem hallgathatunk tovább. Vannak országok, mint az Egyesült Államok és

Spanyolország, ahol már megtört a hallgatás. 2005 júniusának végén százezrek tiltakoztak Madridban a melegek örökbefogadási joggal felruházott házassága ellen, még ha mindeddig eredménytelenül is. A szocialista kormányzat megszavazta a törvényt, az ellenállás azonban kialakult. A szexaktivisták további akciói többé nem fognak úgy átmenni, mint kés a vajon.

Ha a túlerő nyomasztónak is tűnik, az egyes embert a világ semmiféle hatalma sem akadályozhatja meg, hogy szexualitását a szeretetbe, szeretetet pedig a házasságba integrálja. Nehéz, a megtérésnek talán a legnehezebb része, ha valaki rendetlen szexuális kapcsolatokban él, amelyek egy szempillantás alatt szenvedéllyé válhatnak. De van segítség, több és jobb segítség, mint korábban bármikor. „A szükségben kél a megmentő”, mondja Hölderlin. Szent Pál ezt így fejezi ki: „Ahol azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem” (Róm 5, 20b).

A test teológiája

A rossz cselekedet a rossz gondolattal, a jó cselekedet a jó gondolattal kezdődik. II. János Pál a Szentlélek fényét sokkal inkább, mint előtte bárki más, a szexualitásra irányította. Felismerve, hogy bár a *Humanae Vitae* tanítása igaz, mégis újfajta módon kell közvetíteni, pápaságának első öt évében a szer-

dai katekézések során kifejtette a „test teológiáját”. George Weigel, II. János Pál életrajzírója a test teológiáját „időzített teológiai bombának” tartja, „amely valamikor az Egyház harmadik évezredében drámai következményekkel fog robbanni”. (George Weigel, *Zeuge der Hoffnung*, 358. o.) Ez a „valamikor” a nagy János Pál halála után érkezett. A búzaszem földre hullott, és termést hoz. A test teológiája az emberi szív igazi szeretetvágyára felel, és lefekteti a beteljesült emberélet, az élet kultúrájának alapjait.

Az Egyház története folyamán újra és újra voltak a test iránt alapvető bizalmatlanságot tápláló tanok és mozgalmak. A manicheizmus, mely azt tanította, hogy a szellem Istenhez hasonló, a test azonban rossz, katolikusok fejében még mindig jelen van, és még inkább az arra vonatkozó előítéletekben, hogy mi katolikus. De hogyan lehetne a test rossz, ha maga Isten emberi testet ölt, hogy kinyilatkoztassa magát, és megváltsa az embert?

János Pál megmutatja: pontosan a testben nyilatkoztatja ki magát Isten. A test szakramentális jel, az isteni valóságot nyilatkoztatja ki. Isten az embert férfinak és nőnek alkotta, mert szeretetre, a másikkal való szabad önátadásra teremtette. A férfi és nő közötti önátadás csúcspontja és legtokéletesebb megtestesítője a szexuális aktus.

János Pál az ember három létmódjában mutatja meg a férfi és nő közti kapcsolatot, ahogy azt a Biblia kinyilatkoztatja nekünk, ezek a létmódok pedig:

az ember a paradicsomban, az ember a történelemben és az ember az örökkévalóságban.

Az Úr néhány szaván, mint ablakon keresztül irányítja János Pál tekintetünket az ember valódi rendeltetésére. Ádám és Éva szégyenérzet nélkül álltak Isten és egymás tekintete előtt. Szabad önátadásban egy testté lettek.

A szégyen a bűnbeeséssel jött. Ádám és Éva eltakarják magukat egymás elől, és elrejtőznek Isten elől. Mi történt? A sóvárgás belopakodott a szívükbe. A szexuális vonzódás, amelyet egymás iránt éreznek, már nem a másik, mint Isten által alkotott személy szépségének megcsodálásában nyilvánul meg, már nem azt a késztetést váltja ki, hogy a másiknak ajándékozza magát, inkább ösztönös késztetéssé válik, hogy a másikat saját élvezete kielégítése céljából magáévá tegye. Az ember méltósága sérül itt meg, mert tárgyá alacsonyítják. Az emberi szív a szeretet és az élvezet közti csatatérré lesz.

Számunkra, bukott emberek számára, a szív tisztaságának visszaszerzése jelenti a kiutat. Jézus erre gondol, amikor a házasságtörés tilalmát látszólag még inkább kiélezi ezekkel a szavakkal: „Én pedig azt mondom nektek, hogy aki bűnös vággyal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követett el vele” (Mt 5,28).

Jézus nem akar elviselhetetlen igát rakni a nyakunkba. Hiszen megígérte: „Az én igám édes, és az én terhem könnyű” (Mt 11,30). Ő inkább utat mutat arra, hogyan szabadulhatunk ki az élvezet rab-

szolgátságából, hogy az élvezet a szeretet kifejeződése lehessen. Így a pár azért vágyakozik a testi egyesülésre, mert szeretik egymást, és nem azért, mert kölcsönösen ki akarják elégíteni egymást. Férfi és nő tiszta szívvel találkoznak egymással. Ez a jó házasságok alapja.

A szeretet azt jelenti, hogy férfi és nő egészen egymásnak ajándékozza magát, és egészen elfogadja egyik a másikat. Egyenrangúként találkoznak, és lényegi különbözőségükben kiegészítik egymást. „Csak a férfi-nő kettősségnek köszönhetően valósul meg teljesen az emberi”, írja II. János Pál 1996. július 29-én kelt, a nőkhöz intézett levelében (*Levél a nőkhöz*). A szeretet akkor lesz Isten szeretetének tükröződése, ha úgy szeret az ember, mint Isten: szabadon, fenntartások nélkül, hűségesen és termékenyen. Erre hivatott az ember, és csak így teljeseedik be legmélyebb vágyakozása. Ám ez senkinek sem pottyán mulatsággként és szórakozásként az ölébe. Az ilyen szeretetet Isten kegyelmének segítségével meg kell tanulni, és szert kell tenni rá. Ez az emberi szabadság ára. Elhomályosul a szeretet, ha nem nyitott új élet nemzésére. A fogamzás elleni védekezés olyan magától értetődő számunkra, hogy már egyáltalán nem érezzük, hogy így vétkezhetünk a szeretet ellen.

II. János Pál pápa a test nyelvéről beszél, amely lehet őszinte vagy hazug. A szexuális aktusban a testnek meg kell újítania, és ki kell fejeznie azt az igent, amelyet a házasulandók az oltárnál kimond-

tak. A fogamzás elleni védekezés azonban nemmé változtatja az ígéretet: akarlak téged, de termékenységedet visszautasítom.

A *Humanae Vitae* enciklikában ez áll: „A szerető egyesülés és az élet továbbadása közti kapcsolatot az embernek nem szabad önkényesen feloldania.”

A nő termékenységi ciklusára vonatkozó, ma már nagyon pontos ismereteket azonban *szabad* használni, hogy felelős szülőként a gyermekek számát a család javához igazítsák. Ezt a módszert természetes családtervezésnek (TCST) nevezik. Biztosabb a tablettánál, és csak jó mellékhatásai vannak. Ám a természetes családtervezést igen kevesen ismerik, mert ezzel nem lehet terméket eladni. A férfi és nő nem euróban fizet érte, hanem periodikus önmegtartóztatással. A természetes családtervezést felfedező házaspárok arról számolnak be, hogy szeretetük megújult és elmélyült általa.

Láthatjuk: a keresztény erkölcstannak, amely tilalmak kódexének tűnik számunkra, valójában egyetlen célja van: hogy az embert a szeretet magasztos útjára vezesse, a kultúrát pedig felvirágoztassa. Unwin, akinek kutatási eredményei személyes vonalával szembementek, megmutatta, hogy a házasság előtti szüzesség és a monogámia a házasságban a kulturális kibontakozás feltételei. Ha ehhez tartjuk magunkat, akkor beteljesedik Jézus ígérete: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőrségben legyen” (Jn 10,10b).

Ismerjük hibás cselekedeteink következménye-

it, tudjuk, hogyan cselekedhetnénk helyesen, Isten kegyelmére van szükségünk, hogy meg is tegyük.

Mit tehetünk?

A forradalmárok általában a világot akarják erőszakkal megváltoztatni, saját magukon azonban nem akarnak változtatni. Ezért futnak zátonyra a magasröptű célkitűzések, ahogy a világ legutóbb a kommunizmus felemelkedésén és bukásán megfigyelhette. A fiatal nemzedék tisztasági mozgalmát csak olyan emberek vihetik előre, akik ezt a fordulatot saját életükben már végbevitték. Akkor látnak világosan, és akkor van erejük cselekedni. A tisztaság lehetőségének fel kell tündökölnie a társadalomban.

Aki cselekedni akar, annak tudásra van szüksége: meríthet a test teológiájából, a természetes családtervezés ismereteiből, a Tanítóhivatal alapvető írásaiból (*Humanae Vitae, Familiaris Consortio, Evangelium Vitae, Veritatis Splendor*).

Szükségünk van olyan kurzusokra, amelyek ezt a fajta tudást közvetítik, melyek konkrétan rávezetnek arra, hogy fordítani kell az életünkön, valamint felkínálják a gyógyulás útját azok számára, akik lelkileg megsérültek a rosszul megélt szexualitás által.

Ki vezethetné ezeket? Az ember azt hinné, az egyházak, vagy legalábbis a katolikus Egyház,

amelynek Tanítóhivatala van, és amely a katolikus erkölcsi tanítást a világ bosszúságára tévedhetetlenül hirdeti. Jelenléte még elér a falvakig, minden városban van katolikus oktatási intézmény, a papoknak minden vasárnap alkalmuk nyílik az evangélium igazságának hirdetésére. Mióta azonban a „Königsteini Nyilatkozat” a fogamzástól való megtagadást az egyén lelkiismeretére ruházta át, az egyházi föllépés erőtlenné vált. Az utóbbi négy évtized fejleményei anélkül mentek végbe, hogy az Egyház komoly ellenállást tanúsított volna. A kultúrforradalom kultúrharca nélkül zajlott le. Bizonyára az a félelem húzódik meg e mögött, hogy elveszítheti hívei többségét, akik együtt haladnak a korrallal. De hát nem éppen azt lehet felismerni korunkban, hogy pontosan a korszellemhez való alkalmazkodása miatt veszítette el kisugárzását és vonzerejét az Egyház? Ha a korszellem után fut, eltávolodnak tőle az emberek, ha megmarad az igazságban, mágnesessé válik. Nem lehetséges, hogy példátlan hanyatlásának éppen ez az oka?

A nagy János Pál halála, és vele konzseniális utóda hivatalba lépése óta – úgy tűnik számomra – megváltozott valami. Talán akadnak püspökök, akik II. János Pál intézetet alapítanak, ahonnan kiindulva, vissza lehet hódítani a területet.

Addig is nekünk, laikusoknak kell aktívvá válnunk. Mindnyájunknak van szája, amit kinyithatunk a családokban, az iskolákban, a munkahelyen, a baráti körben. Kockáztatnunk kell, hogy nevetség-

gessé tesznek és kirekesztenek minket. Ha nem szedjük most össze ehhez a kellő bátorságot, a totalitárius tendenciák annyira megerősödnek, hogy hősökre lesz szükség az ellenálláshoz.

A szülők, sokszor belső érzésük ellenére, meszszemenően keveset tesznek a média befolyása ellen, és tolerálják gyermekeik szexuális kapcsolatait saját otthonukban. Mivel olyan korban élünk, amelyben törvényes és általánosan elfogadott, hogy a média pornográfiát, erőszakot és blaszfémiát közvetít, ellenőrizni kell a médiumok használatát, a fiatalokat pedig a médiával való felelősségteljes bánásmódra kell nevelni. Nem lehet receptet adni, hogy ezt hogyan kell elérni, és a médiával való bánásmód majdnem minden családban konfliktusforrás. Ha saját otthonunkban nem tűrjük meg a gyerekek szexuális kapcsolatát, talán ritkábban fogjuk látni őket, mert a barát vagy barátnő házában megágyaznak nekik. De mércét kapnak, amely nem hagyja, hogy sötétben tapogatózzanak. Döntő fontosságú, hogy a gyerekek, bármit tegyenek is vagy mulasszanak el, konkrétan tapasztalják meg, hogy szeretik őket.

A külvilág hihetetlen nyomásának vannak kitéve azok a családok, amelyeknek sikerül otthon olyan atmoszférát teremteni, amelyben a házasságra és a családi életre felkészítő erényeket megtanulhatják. Az iskolai szexuális ismeretoktatás pedig lerombolja, amit ők felépítettek. Szülői kezdeményezésekre van szükségünk, amelyek visszautasítják a szexuá-

lis ismeretek oktatását, és alternatívát követelnek. A *Teenstar* programja egy ilyen lehetőség. Nincs szükség arra, hogy a fogamzásgátlási módszerekbe bevezessék őket, sem arra, hogy a szexuális orientáció szabad megválasztására buzdítsanak. Olyan oktatásra van szükség, amely az ifjúságot a termékenység értékének megbecsülésére és az élet iránti tiszteletre neveli, felvilágosítást ad az éretlen szexuális kapcsolatok rossz következményeiről és az abortuszról, valamint a tiszta élet szépségét közvetíti, felkészít a házasságra és a felelősségteljes szülői szerepre.

Nyílt ellenállásra van szükségünk az utcákon, olyan megmozdulásokra, amelyet például Spanyolországban szerveztek a meleg együttlésének házasságjogi törvényesítése ellen. A 68-asok az utcára vonultak, a meleg az utcán vannak, mi keresztények pedig, az emberektől való félelmünkben, egérlyukainkban üldögélünk. Ez megváltozhat, és meg is kell változnia. Ha nem ütköznek meg rajtunk, nem vesznek minket komolyan. Keressünk ehhez szövetségeseket, ahol csak lehet. A katolikusok ebben a kérdésben az evangélikusokkal és a muzulmánokkal is egy táborba alkothatnak.

Minél fiatalabb valaki, annál nagyobb a tekintélye ebben a kultúrharcban. Hogyan reagálna a *Bravo* vagy a *Popcorn*, ha a szerkesztőség épülete előtt ezer fiatal ezt skandálná: „ifjúság-meg-ron-tók, ifjúság-meg-ron-tók”? A szex-cirkusból kiszálló, vagy

még inkább be sem lépő fiatalok kezdetben külön-
cök. Mégis több az energiájuk, több bennük az élet-
öröm, vidám, tiszta kisugárzásuk van – ezek a leg-
jobb előfeltételek, hogy a velük egykorúakat egy
új, tiszta szívű életstílusra lelkesítsék. Különcökből
hamarosan vezéregyéiségekké válnak, előbb saját
társadalmi környezetükben, majd pedig a társada-
lomban. J. D. Unwin megállapította: „Az a társadal-
mi csoport veszi át az uralmat, amely szigorúbb
szexuális normákat követ.” (Unwin, 369. o.)

Az út keskeny és meredek, ám a szív vágyako-
zása, a közelgő szükséghelyzet, a természetes élet-
erők és Isten azok oldalán van, akik a szeretet ma-
gasztos útját akarják járni.

„Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben,
az az Istenben marad, s az Isten is benne marad”
(1 Jn 4,16). Szent János első levelének e szavaival
kezdi XVI. Benedek pápa *Deus caritas est* kezdetű
első enciklikáját. Megmutatja, hogyan kell a szere-
tetet élni ahhoz, „hogyan emberi és isteni ígéretei be-
teljesüljenek”. Az ember test és lélek, és „akkor vá-
lik egészen önmagává, amikor a test és a lélek ben-
ső egységre talál”. A felemelkedést az erőstől az
agapéig a megtisztulás és az érés egy életem át tar-
tó útjaként írja le a pápa, „a magába zárkózó én-
ből az én szabad elajándékozására, az önátadásra,
s éppen ezáltal önmaga megtalálására, sőt Isten
megtalálására”.

Olyan korban élünk, amelyben összezavarodik

és elhomályosul az igaz, a tiszta és a szép. Ugyanakkor II. János Pál életművében felcsillan a férfi és nő közti szeretet útja úgy, ahogyan ezelőtt még soha. Minden embernek szabadságában áll, hogy ezen az úton járjon, és mások számára is ragadós legyen a belőle áradó öröm, amelyet legmélyebb vágyaink beteljesülése ad.

Szexuális tisztaság és evangelizáció

A szexuális forradalom, amely korunkban zajlik, az ember lényegi magját támadja meg. Minden életterületre kihatással van: arra, hogy ki az ember, az embernek Istenhez és felebarátjához fűződő viszonyára, a család és a nemzet jövőjére. II. János Pál, aki a huszadik század „gonosz ideológiáinak” terrorját saját bőrén tapasztalta meg, *Emlékezet és azonosság* c. utolsó könyvében ezt írja az abortuszról és az EU homoszexualizáló politikájáról: „Föltehetjük, és föl is kell tennünk a kérdést, vajon nem a rossz egy új ideológiája működik-e itt, noha kifinomultabb és leplezettebb formában, amely még az emberi jogokat is az ember és a család ellen akarja fordítani”.⁵³

A gender-forradalmat az EU lábujjhegyen, a nyilvánosság háta mögött csempészte be az állami intézményeken, egyetemeken és képzési intézményeken keresztül az iskolákba, sőt az óvodákba. Aki most ijedten felébred, és ellenállást tanúsít, annak lejáratással, kirekesztéssel, zaklatással, egyes

⁵³ II. János Pál, *Emlékezet és azonosság*, Budapest, 2005, 20. o.

országokban pedig már büntetőeljárással kell számolnia. Az elvakultság olyan masszív, hogy még a gonosz mai ideológiájának áldozatai sem lebbentik fel a fátylat a világszerte évi 50 millió abortuszról, a családok rettenetes következményekkel járó összeomlásáról, a tömeges AIDS-megbetegedésekről, a születések számának csökkenéséről és az elöregedés miatti demográfiai fordulatról.

Ha társadalmi normává válna a szexualitással való felelősségteljes bánásmód, mely összhangban van az embernek, mint test és lélek egységének méltóságával, ez átvezethetne a halál kultúrájából az élet kultúrájához. Az abortuszok töredékükre csökkenének; az AIDS-nek nem lenne esélye; a GLBT-k hajlamaikat nem nyilvánosan élnék ki; le lennének fektetve a családi élet alapjai; a megbízható kapcsolatokban pedig növekedne a gyermekvállalásra való készség. Nem bámulatos, hogy mennyi áldozatra képesek az emberek szexuális készítményeik akadálytalan kiélése érdekében?

A szexualitás értelme a szeretet és a továbbnemezés, hajtóereje pedig az élvezet. Ha azonban az élvezet válik a szexualitás céljává, akkor a szeretet és a továbbnemezés megreked. Az a társadalom, amely felhagy azzal, hogy Istent Teremtőként imádja, az emberi teremtőt fogja imádni, és hamis Istenné teszi azt. A bálványok pedig nem szeretik, hanem tönkreteszik az embert.

Ez a harc nem új. Végigvonul az egész Biblián. A szexualitás hamis isteneinek neve Baál és Asera.

A pogány népek, amelyek között a választott népnek fenn kellett maradnia, imádták őket. Az izraeliták újra és újra kísértésbe estek és tévútra tértek, Baált szolgálták, és megharagították Istent.

Illés próféta döntésre kényszerítette ingatag népét. Egész Izraelt összegyűjtötte egy isteni erőpróbára Kármel hegyére. Odahívta Baál 450 prófétáját, valamint Asera négyszáz prófétáját is. „Az Úr prófétái közül egyedül én maradtam meg, Baálnak azonban négyszázötven prófétája van” (1Kir 18,22). Mindent egy lapra tesz fel, arra a hitre, hogy az élő Isten mindenki számára láthatóan kinyilvánítja hatalmát. Ennek érdekében saját életét veti a mérleg serpenyőjébe. Javaslatot tesz a népnek: Baál papjai mutassanak be egy áldozati bikát saját istenüknek, ahogy Illés is a sajátjának. Egyiküknek sem szabad az áldozati tüzet meggyújtania, hanem az égből kell tüzet kiesdeniük. „Az az Isten, aki tűzzel válaszol, az legyen az Isten!” Az egész nép azt felelte rá: „Rendben van!” (1Kir 18,24).

Baál papjai kiabálnak, táncolnak, sebesre karmolják magukat, mígnem vér folyik rajtuk, ám istenük hallgat. Illés gúnyolja őket: „Szólítsátok hangosabban, hiszen isten! Hátha belemélyedt gondolataiba vagy kiment, esetleg úton van, vagy éppen elaludt, és föl kell ébreszteni” (1Kir 18,27). Illés újból felépíti Jahve oltárát, a bikát ráhelyezi a fára, háromszor vizet öntet rá, az oltárhoz lép, és így imádkozik: „Hallgass meg, Uram, hallgass meg! Engedd, hogy ez a nép fölismerje: te, az Úr vagy az

Isten, te téríted meg a szívet.’ Erre tűz hullott az Úrtól, megemésztette az égő áldozatot és a máglyát, még az árokban levő vizet is elnyelte. Ennek láttára az egész nép arcra borult, és így szólt: ‘Az Úr az Isten, az Úr az Isten!’” Ez jelentette – egy ideig – a Baál-papok végét. „Megragadták, s Illés levitte őket a Kison-patakhhoz, s ott megölette őket” (1 Kir 18,37-40).⁵⁴

Az Isten és ember közti kapcsolat drámájában évezredek óta nem sok minden változott. Szemmel láthatólag mi is elfelejtjük Istent, és a szexualitást imádjuk helyette. Egyenesen valóságtól elrugaszkodottnak tűnik az ember megváltozásáról lemondani. Ha a változást nem tartjuk *lehetségesnek*, akkor tudatunkban győzött az uralkodó ideológia. Uganda az egyetlen ország, amely jelentős mértékben csökkenteni tudta az AIDS-rátát, és pedig első sorban nem az óvszernek köszönhetően, amely sehol sem vezet fordulathoz, hanem önmegtartóztató programok által. Az USA-ban van egy erős „Önmegtartóztatás a házasságig” mozgalom, melyet a kormány 800 millió dollárral támogat, és amely a fiatalok szexuális viselkedésében változá-

⁵⁴ Leane Payne, aki patológiás szexuális zavarokat gyógyít, felfedezte, hogy a gyógyulásban nagy szerepet játszik Baál visszautasítása. Lásd könyvét, mely felnyitja az ember szemét: *Heilende Gegenwart. Heilung des Zerbrochenen durch Gottes Liebe*. Neukirchen-Vluyn 1999.

sokat idéz elő.⁵⁵ Miért ne lenne lehetséges, hogy nálunk is létrejöjjön egy ilyen mozgalom, és miért ne támogatná egy olyan kormány, mely bátorsággal tekint a jövőbe?

Szexualizált társadalmunkban elterjedt az a vélekedés, hogy a szexuális ösztönt nem lehet uralni, teljesen kizárt fiatal emberektől azt követelni, várjanak a szexualitással a házasságig, mikor ez az ember természete ellen való, és olyan fokú lehetetlenség, mintha egy folyót arra akarnánk kényszeríteni, hogy felfelé folyjék. Az ember nem állat: szabad akarata van, és képes szabadságával felelősen bántani, különösen akkor, ha döntései odaadó szeretetet tesznek lehetővé.

Egy házat felépíteni tovább tart, mint porrá égetni. Több évezred műve volt a zsidó-keresztény szexuáletikát kultúraformáló erővé tenni, lerombolása néhány évtizedig tartott.

Most fel kell ismernünk: mi keresztények nem térhetünk ki a gender-forradalom elleni harc elől, ha azt akarjuk, hogy mi és gyerekeink keresztény kultúrában éljünk. A szexuális erkölcs a keresztényeket mindig is megkülönböztette a pogányoktól, és éppen ezért mindig is szálka voltak a pogányok

⁵⁵ Három Abstinence-until-marriage-program van: *WAIT* (Why Am I Tempted?), *Why kNOw*, és a *Heritage Keepers*. Lásd a Centres for Disease Control tanulmányát a tinédzserek szexuális aktivitásáról az USA-ban: www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_024FactSheet.pdf.

szemében. A halálíg üldözték őket, mégis volt erejük egész földrészek kultúráját átíttatni.

A keresztények, akiket a korszellem elbizonytalanított, esetleg elcsábított, vagy az Egyház megroppant tartása meggyengített, hagyták magukat védekező állásba kényszeríteni. A Königsteini Nyilatkozattal (hasonló megnyilatkozások más országokban is voltak) a német püspökök megtagadták, hogy a *Humanae Vitae* enciklika elfogadásával VI. Pál pápát kövessék.⁵⁶ Az eredmény: a szexuális erkölcs már alig témája az igehirdetésnek. Aki kitart az Egyház szexuális erkölcse mellett, hirdeti azt, és az ifjúsági munkában aszerint cselekszik, az négy irányból számíthat nehézségekre: a szülők, a plébániai képviselő-testület, a média és talán még az egyházi hierarchia részéről is. Sajátságos helyzet alakult ki: az Egyházat szakadatlanul olyasvalami miatt támadják, amit a hívek nagy része többé már egyáltalán nem él meg.

Ez a nagy engedetlenségi kísérlet az Egyház Tanítóhivatala ellen azonban megbukott. A „light” kereszténység nem működik. Csupán azt idézi elő, hogy az emberek tömegesen pártolnak el a hittől, és drámaian visszaesik a megszentelt életre szóló hivatások száma. A házasság előtti szex, a házasságon kívüli szex, a házasság nélküli együttélés, a mesterséges fogamzásgátlás, a homoszexualitás, a

⁵⁶ Lásd erre vonatkozóan a függelékben a 2006-os „A hit öröme” kongresszus *Határozatát a Königsteini Nyilatkozathoz*.

mindennapi pornográfia – melyek ma teljesen normálisnak számítanak – akadályozzák a Jézus Krisztussal való személyes, élő kapcsolatot. Aki rendetlen szexualitásban él, annak szelektíven kell bánnia Jézus üzenetével. Aki azonban szelektíven bánik Jézus üzenetével, az nem tudja követni őt – ám mindig, egészen utolsó leheletéig, megtérhet.

Jézus olyan igénnyel lép fel, amelyet rajta kívül egyetlen ember sem támasztott, mert ezt csak Isten teheti meg: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem juthat el az Atyához, csak általam” (Jn 14,6). Ha Ő az igazság, akkor nem rendelkezhetünk arról, hogy az igazságnak melyik része kényelmes számunkra, és melyik nem. Ha mégis megteszük, akkor nem azon az úton járunk, *aki* Ő. Ennek következménye, hogy maga az élet kerül veszélybe a magzatelhajtás, az eutanázia, a születek számának csökkenése által.

A langyos kereszténység nem terem gyümölcsöt. A papok gyakran hagyják parlagon heverni a bűnök megbocsátására kapott, valamint gyógyító és szabadító hatalmukat. A keresztény ember fel-foghatatlanul nagy kegyelemben való részesedésének jele így elhalványul.

Pál apostol azt mondja a rómaiakhoz írt levelében: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, általa kiáltjuk: Abba, Atya! A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekei, akkor örökösei is: Istennek örökösei, Krisztusnak társörö-

kösei. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk” (Róm 8,15–17).

Évszázadokon át olyan kultúrában éltünk, amelyben a keresztény hitet automatikusan megkaptuk, és hozzászoktunk, hogy nem kell szenvednünk az isteni örökségre való meghívottságunkért. Ez épp változóban van. Minél erősebbé válik a keresztények kirekesztése, a langyos kereszténység annál jobban feloldódik: egyesek le fognak mondani az örökségről, mert az általa támasztott követelmények túl drágának tűnnek; másokban, akik a teljes üzenetet elfogadják és élik, újra fognak éledni a Szentlélek adományai, és továbbáramlanak a szükségben levő emberek felé.

Ha a Szentlélek lángra gyújtja a Jézus iránti személyes kapcsolatot, lehullik a hályog az ember szeméről. Egyszerre felcsillan a szívében, milyen szeretetre vagyunk meghívva. Lehetségessé és sürgetővé válik saját szeretetkapcsolatait az evangélium rendjébe illeszteni.

Mivel ez így van, az új lelkeségi közösségek az újraevangelizálásban fáradozva, mindent a Jézushoz való személyes kapcsolat felélesztésére tesznek fel. Tudják, hogy a magas erkölcsi követelmények „könnyű igává” lesznek, mihelyt Jézus a segítségükre siet. A lelkeségi közösségek elvárják tagjaiktól, hogy az Egyház parancsai szerint éljenek, de mindeddig a tisztaságot nem tették az evangelizáció témájává.

Lehet-e a tisztaság útja az evangelizáció kiindulópontja?

Az evangélium örömhír minden ember számára, aki az élet súlyától nyomva, Isten nélkül örömtelenné vált. „A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki” (Iz 42,3). Aki azt akarja, hogy az emberek meghallgassák, annak a kor sajátos szükségére kell választ adnia. A tévútra vezetők és a hamis próféták azonnali segítségnyújtást kínálnak, amely nem kíván személyes megtérést. Aki erre a sikamlós talajra lép, megtapasztalja, hogy a félrevezetők saját hatalmuk érdekében visszaéltek a bizalmával. Az örömhír hirdetői a kor szükségére is választ adnak. Ez azonban személyes megtérést kíván.

Korunk legnagyobb lelki szükségét a széttört családok, és a kapcsolatok ebből adódó káosza jelenti. Ez a szükség nem lesz kisebb, ha a családot a posztmodern ideológusok és pártprogramok a történelem szemétdombjára hajtják. A családok főleg azért mennek tönkre – illetve sokan már eleve nem is alapítanak családot –, mert a szexualitás kitört kettős rendeltetéséből, mely a férfi és nő fenntartás nélküli önátadása és az új élet iránti nyitottság. Az olyan ember, aki nem kötődik saját családjához, fogékonyabb a félelemre, a depresszióra, a pszichikai betegségekre, a politikai befolyásolhatóságra. Ezzel szemben – ahogy Frank Schirrmacher *Minimum*⁵⁷ című bestsellerében bemutatja – az olyan ember-

⁵⁷ Frank Schirrmacher, *Minimum. Vom Vergehen und Neuentstehen unserer Gemeinschaft*, München 2006.

nek, akit szolidáris családi kötelékek vesznek körül, akut krízishelyzetben egyértelműen magasabb túlélési esélyei vannak.

A széttört kapcsolatok által támasztott szükség ezért fontos kiindulópontja a fiatalok evangelizációjának. Mindenki ismer fiatalokat, akik a kapcsolati káoszban boldogtalanok, és újabb és újabb kapcsolatokban keresik a megoldást. Meg kell tapasztalniuk, hogy van más út is, a tisztaság útja, amely az ember méltóságát állítja a középpontba. A szexualitás kifordult világunkban a piacon zajlik. Ezért nekünk is ki kell mennünk a piacra, és ott a fiataloknak azt kell mondanunk: nézd, itt az út, amelyen járva beteljesül szeretet utáni vágyad.

A fiatalok jobbat akarják tenni a világot. Jobbat akarják csinálni, mint szüleik. Új partok felé akarnak felkerekedni, határokat akarnak átlépni. Azt akarják, hogy kihívásokat állítsanak eléjük, és hogy valami nagyot vihessenek végbe.

Korunkban a tisztaság útja heroikus vállalkozás. Nem a megtérés privát velejárója, hanem politikai tett, amely az élet kultúráját építi, mert azt az alapot jelenti, amire a család felépíthető, és amire alapozva élni lehet. J. D. Unwin írja: „A részleges szexuális megtartóztatás bevezetése egy olyan társadalomban, amely szexuális szabadsághoz van szokva, minden társadalmi forradalom közül a legfontosabb és a legfájdalmasabb.”⁵⁸

⁵⁸ J. D. Unwin, *Sex and Culture*, 354. o.

A keresztényeknek nem kell igazolniuk magukat, ha hűségesek az Egyház szexuális erkölcséhez. Épp ellenkezőleg! A szeretet magasztos útján járnak. Felemelt fejjel járhatnak rajta, és mindenkinek felvilágosítással szolgálhatnak, aki a sikeres élet receptje után érdeklődik. A tisztaság a keresztények életének szépséget és örömet kölcsönöz, s ez kifelé is sugárzik. Az egyénnek vagy a társadalomnak olyan mértékben van integritása és ereje, amilyen mértékben éli ezt. A tisztaság csillog, a csillogás pedig vonz.

Így történhetne: a lelkeségi közösségek felismerik, hogy milyen központi jelentősége van a tisztaságnak az egyén, a közösség, és a társadalom szempontjából. Ha szükséges, ők maguk is átmennek egy tisztulási folyamaton, s ezáltal a tanúságtételhez energiára és egyértelműségekre tesznek szert. Kiképzik tagjaikat a szexualitás, a házasság és a család kérdéseiben, és előássák azt a kincset, amelyet II. János Pál hagyott ránk (többek között) a *Familiaris Consortio* enciklikával és a *Test teológiájával*. Kurzusokat kínálnak, amelyeken korosztályoknak megfelelően a tisztaság útját tanítják. A tisztaság nyilvános témává lesz. Konferenciák, képzések, evangelizációs alkalmak következnek. A média felfigyel. Felfigyelnek a püspökök is, és anyagi eszközöket bocsátanak rendelkezésre. Megalapítják a II. János Pál Intézetet. Ez multiplikátorokat képez, továbbképzéseket szervez papok és mindazok számára, akik fiatalokkal dolgoznak, társadalomtudo-

mányi kutatásokat végez, olyan hanggá lesz a nyilvánosság előtt, amelyet nem lehet hallatlanra venni. Az egyházmegyékben leányintézményeket alapítanak. Ezek szorosán együttműködnek a lelki közösségekkel és a széles látókörű politikusokkal. Mozgalom jön létre. Ez fejlődik, ösztönöz, és harcol az iskolai tanmenet megváltoztatásáért: családismertet követel szexuális ismeretek oktatása helyett. Felismerhető életstílus formálódik ki. A tisztaság útja a társadalomban láthatóvá válik, és reális választási lehetőség lesz mindenki számára, aki nem akar a családot szétzúzó gender-forradalom kereké alá kerülni.

Álom vagy látomás? Vívjuk meg a jó harcot! Csak akkor kilátástalan harc ez, ha azt hisszük, saját erőnkből kell megnyernünk. A siker Isten kezében van. Minden megtérő személlyel már most Isten országa kezdődik el.

Feltéve, hogy létezik Isten, ég és föld Teremtője, és feltéve, hogy igaz a Szentírás szava: „Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,27), akkor a klónozására tett kísérlettel és a saját nem megválasztására irányuló igénnyel az Isten elleni lázadás elérte abszolút csúcspontját. A Biblia, kezdetétől a végéig dokumentuma annak, hogy az Isten elleni lázadásnak mindig az ember látja kárát. Ha megnézzük, milyen állapotban van a világ, és szemügyre vesszük a Biblia próféciait (töb-

bek között Lk 21, Mt 24, Jelenések könyve), akkor ma e történelem új fejezetét írjuk.

Nem tudjuk, hogy az idő mely pontján állunk, milyen közel vagy milyen messze van az idők vége. A keresztények számára a vég mindig közel van. És mert horgonyunkat az idők végén túlra vetettük ki, reményben élünk. Walter Nigg írja: „Amíg ők [a keresztények] nem adják fel az országba vetett hitet, legyőzhetetlenek.”⁵⁹ „Ez nem a kicsi, világi remények egyike, amelyekkel az emberek általában szegényes életüket próbálják nyomorúságosan felmelegíteni, ez a földön túlra nyúló remény, amely a biztos isteni ígéreten nyugszik, és a legmagasabbat foglalja magába.”⁶⁰

A keresztények, akik hisznek abban, amit a Credóban megvallanak, várják az Úr visszatérését. Abban a bizonyosságban élnek, hogy a történelemnek jó vége lesz, hogy Jézus Krisztus, aki a kereszten a halált és a sátánt legyőzte, győzni fog. A Biblia a remény nagyszerű képeit vési szívünkbe: az örök várost, az új Jeruzsálemet, az örök boldogságot abban az otthonban, melyet az Úr készít számunkra. Minden előttünk élő embernek meg kellett halnia, és az utánunk jövőknek is meg kell halniuk, neked is és nekem is – előbb vagy utóbb, felkészülve vagy készületlenül, kínlódva vagy kegyes

⁵⁹ Walter Nigg, *Das Reich, Geschichte einer Hoffnung*, Zürich 1996, 217. o.

⁶⁰ Ebd., 10. o.

halállal, kétségbeesetten vagy reményteli örömmel. Mint mindig, ma is az a döntő, hogy *most* úgy éljünk, hogy legyünk felkészülve halálunk órájára. Olyan mértékben kerül majd el minket a félelem, és olyan mértékben növekszik majd bennünk az öröm, amilyen mértékben ezt megteesszük.

Isten országa nem csak a halál után kezdődik. Mindenütt jelen van, ahol egy ember benső kapcsolatban van Jézus Krisztussal, és ahol emberek egységre lelnek Krisztusban. Amikor a farizeusok Jézustól azt kérdezték, mikor jön el az Isten országa, ő azt válaszolta: „Isten országa (már) közöttetek van” (Lk 17,20–21). Tegyük láthatóvá a tisztaság ragyogása által.

Függelék

Sürgető kérelem Németország püspökeihez a Königsteini Nyilatkozat revíziójáért⁶¹

„A hit öröme” címmel, 2006. június 16–18. között
Fuldában rendezett kongresszus határozata

1968-ban VI. Pál pápa *Humanae Vitae* – *A helyes születésszabályozásról* (HV) kezdetű enciklikájának kihirdetése után egy hónappal a német püspökök közzétették az erre vonatkozó *Königsteini Nyilatkozatot* (KNY).

Abban az időben, amikor az egész világon a mindenki számára elérhető fogamzásgátló tablettát áldásos előrelépésként ünnepelték, a pápa újra megalapozta az Egyház állandó tanítását, mely szerint a fogamzásgátlás nem egyeztethető össze a Teremtő szeretetének tervével, és ezért „elvetendő”. „Ez a Tanítóhivatal által többször kifejtett tanítás azon az Istentől alapított, feloldhatatlan kapcsolaton nyugszik, amely a nemi aktus egyesülés és termékenységet adó jelentése között fennáll, s amit az ember saját kezdeményezésével nem törhet meg” (HV II./6.).

A *Humanae Vitae* enciklika kihirdetését VI. Pál pápa négyéves vívódása előzte meg. „Segítségül hívtuk a Szentlélek fényét, teljesen és önként meg-

⁶¹ Az előterjesztést fogalmazta Gabriele Kuby

nyitottuk lelkiismeretünket az igazság hangja számára, hogy az isteni normát értelmezzük, amelyet a valódi emberi szeretet belső követelményéből, a házasság lényegi struktúrájából, a házastársak személyes méltóságából, az élet szolgálatában nyújtott feladatukból, valamint a keresztény házasság szentségéből kinőni látunk.” (VI. Pál pápa beszéde Castel Gandolfóban 1968. július 31-én)

A pápa egyenesen könyörögve kéri testvéreit a püspöki tisztségben: „Mindannyiótokat sürgetve arra kérünk, hogy papjaitokkal, munkatársaitokkal és híveitekkel együtt fáradságot nem kímélve és halasztást nem tűrve küzdjete a házasság szent voltának megmentéséért, hogy a házaselet minél inkább elnyerje emberi és keresztény tökéletességét. *E feladatot a jelen pillanatban a legfontosabbnak tartjátok.*” (HV III./11)

A pápa tanítói tekintélyét elismerve mondják a püspökök: „Az enciklikák az Egyház hivatalos tanító megnyilatkozásai. Vallásos engedelmességgel tartozunk irántuk.” Egyetértően idézik erre vonatkozóan a II. Vatikáni Zsinat tanítását: „Az értelem és akarat e vallásos engedelmességét különös módon tanúsítani kell a római pápa Tanítóhivatala iránt, még akkor is, ha nem 'ex cathedra' beszél; azaz tisztelettel el kell ismerni legfőbb Tanítóhivatalát, őszintén ragaszkodni kell tételeihez, az ő elgondolásának és akaratának megfelelően, ami az okmányok jellegéből, ugyanazon tanítás megismétlésé-

ből vagy a fogalmazás módjából ismerhető meg (LG 25)". (KNY 3)

Tehát jöllehet, a házassági aktus kettős jelentéséről és az abból adódó erkölcsi parancsról szóló egyházi tanítás állandó és egyértelmű, s bár a püspökök kifejezetten elismerik saját és híveik engedelmességi kötelességét a pápa iránt, a *Königsteini Nyilatkozatban* a fogamzásgátlás kérdését „kivételnek” nyilvánítják ezen engedelmességi kötelezettség alól, és az egyén lelkiismereti döntésére bízzák. (KNY 12) A papokat még kötelezik is, „főként a szentségek kiszolgáltatásánál, a hívek felelősségteljes lelkiismereti döntésének tiszteletben tartására”. (KNY 16) Ezt az igen nyomós eltérést a pápa utasításától, nem indokolják meg.

A lelkiismeret ítéli meg, hogy egy cselekedet erkölcsileg jó-e vagy rossz. Ha az egyén lelkiismereti döntését a Tanítóhivatal tekintélye fölé helyezik, akkor ennek három oka lehet. Vagy lehetségesnek tartják a püspökök, hogy a pápa téved ítéletében, miszerint a fogamzásgátlás önmagában rossz cselekedet, amelyet semmiféle, még oly jó cél sem igazolhat. Vagy a hívek téves lelkiismeretének cselekvési tekintélyt kölcsönöznek. Az Egyház által a fogamzásgátlásról elvárt lemondás azonban erkölcsileg semmi esetre sem rossz, hanem csupán nehéz, mert önuralmat kíván. A harmadik lehetőség a lelkiismeret fogalmának elhomályosodása lenne. Ezzel kapcsolatban XVI. Benedek pápa / Ratzinger bíboros azt mondja: „A lelkiismeret redukciója a

szubjektív bizonyosságra egyben az igazság megtagadását jelenti.” (*Werte in Zeiten des Umbruchs*, Freiburg 2005, 110. o.)

A *Königsteineri Nyilatkozat* olyan következményekkel járt az Egyház, a hívek és a társadalom számára, amely a püspököknek így nem állhatott szándékában:

1. Elhomályosult a *Humanae Vitae*-ben felragyogó „igazság ragyogása” a házasság és a szexualitás szent mivoltát illetően.
2. Kárt szenvedett az Egyház Szentlélekben való egysége, amelyért a hívek püspök iránti, a püspökök pápa iránti engedelmessége által mindig újra meg kell küzdeni. Papok és hívek megrendültek pásztoruk és a Tanítóhivatal útmutatása iránti bizalmukban, és mindmáig fennálló valódi lelkiismereti konfliktusba kerültek.
3. A Tanítóhivatal kettéhasadása miatt az Egyház nem tudott kellő ellenállást tanúsítani a szexuális forradalommal szemben, amely romba döntötte e társadalom erkölcsi alapjait. A katolikus erkölcsi tanítás hirdetése súlyos károkat szenvedett.
4. A házassági aktus kettős jelentésének önkényes szétválasztása súlyosan megrongálta a házastársi szeretet maradéktalan kifejeződését és az élet továbbadását. Ez a katasztrófális születéshiány legmélyebb oka.

Most, amikor a szexuális forradalom romboló

következményei napvilágra kerülnek, nyilvánvalóvá válik, hogy a *Humanae Vitae* enciklika prófétai dokumentum, mely eleget tesz az Egyház azon küldetésének, hogy a népek világossága legyen.

Tartunk tőle, hogy Németországban a jövőendő nemzedék azzal vádolhatja majd az Egyházat, hogy bűnrészes ama vészterhes örökségben, amelyet utódainkra hagyományozunk: az erkölcs lezüllésében, a család összeomlásában és a születések csökkenésének beláthatatlan következményeiben.

Mivel szeretjük az Egyházat, s püspökeinkkel és a Szentatyával egységben korunk növekvő szorongatásai közepette Krisztus tanúi akarunk lenni, kérjük főpásztorainkat, hogy járjanak előttünk a megtérés útján, és II. János Pál pápa *Test teológiájá-*nak fényében fogalmazzanak meg egy új álláspon-
tot a *Humanae Vitae* enciklikára vonatkozóan.

Felhívás „A hit öröme” kongresszus fiatalokú résztvevőikez

Fulda, 2006. július 16–18⁶²

Kedves fiatalok, akik részt vesztek „A hit öröme” kongresszuson!

Mi, az idősebb nemzedék, örülünk, hogy részt vesztek „A hit öröme” kongresszuson. A Jézus Krisztusba vetett hit öröme vezet, mert Jézus egységet teremt az emberek között, akik már fölfedezték, hogy Ő él – egységet teremt Isten és ember, férfi és nő, fiatal és idős között.

A teljes egység csak Istennél vár ránk. Ám megvalósítását már itt elkezdhetjük, ha megtanulunk rákérdezni Isten akaratára; ha férfi és nő alárendelik magukat egymásnak; ha „újra fiaik felé fordul az apák szíve, és apáik felé a fiak szíve” (vö. Mal 3,24). Micsoda öröm lenne akkor a szívünkben! Micsoda öröm lenne a családokban!

Közülünk, idősebbek közül, igen sokan nem tették ezt meg. Családok összeomlása és demográfiai krízis lett a következménye. *Saját* akaratunkat kerestük, nem Isten akaratát. Hallgattunk, amikor ellenállást kellett volna tanúsítanunk. Sok házaspár a válás mellett döntött ahelyett, hogy hagyták volna, hogy Krisztus mélyebb szeretetre vezesse őket; főképp pedig gyakran önkényesen megtagadtuk,

⁶² Fogalmazta Gabriele Kuby

hogy elfogadjuk Isten kezéből az új életet. Milyen sok szomorúság van a szívekben!

Kérünk titeket: bocsássatok meg nekünk! Akkor a mi hibáink nem lesznek a ti hibáitok, és szabadok lesztek elfogadni azt a feladatot, amelyet II. János Pál pápa és XVI. Benedek pápa különösen rátok, fiatalokra bízott: az élet kultúrájának felépítését, amelynek középpontjában a család áll.

Papként, szerzetesként, megszentelt életet élőként is az élet kultúráját szolgáljátok, amennyiben már itt a földön bizonyosságot tesztek a Krisztussal való jegyesi szeretetegységről. Ne féljete Jézusnál bátran és bizalomteljesen hivatásotok után érdeklődni.

A házasság és a család éppúgy az életszentségre szóló meghívás. A hívő család korunkban Noé bárkája. Te is építhetsz ilyen családot magadnak. Életed jövőendő társa már él valahol. Imádkozz érte, várj rá. Ne hagyd, hogy korunk szexualizáló nyomása félrevezessen. A tisztaság szép, és széppé tesz. A házasság előtti szexualitásról való lemondás befektetés jövőbeli családodba. Nagy dolgok állnak előttetek: együtt egy életen át növekedni a szeretetben, ebben a szeretetben gyerekeknek életet adni, és őket is megtanítani szeretni.

Jézus gyógyít, Jézus megbocsát, Jézus szeret, és megtanít téged szeretni. Családod így az öröm forrásává és egy élhető jövő csírájává lehet.

És ez lehetséges. Ma. A Te számodra.

**„A hit öröme” kongresszus résztvevőinek
a gender-mainstreaminget elítélő nyilatkozata**

Fulda, 2008. szeptember 12–14.

A gender-mainstreaming 1999 óta a német kormány „irányelve és átfogó feladata”.⁶³ Erről a kötelező erejű célkitűzésről nem rendeztek nyilvános vitát, és parlamenti határozat sem született vele kapcsolatban. A „gender” fogalom a választópolgárok számára szinte teljesen ismeretlen.

A „gender-perspektíva” azt állítja, hogy a „társadalmi nem” (vagyis a gender) független a biológiai nemtől; az embernek szabadságában áll megválasztani nemét és szexuális irányultságát, vagyis meghatározhatja, hogy férfi vagy nő akar-e lenni, hetero-, homo-, bi- vagy transzszexuálisként szeretne-e élni. Az esélyegyenlőségi politika leple alatt fokozatosan föloldódik a férfi és női nemi identitás. A „gender tanulmányok”-at szinte minden egyetemen oktatják, sőt egyre inkább kötelező tárggyá válik az összes képzési ágban. A gender-ideológia már beférkőzött az iskolák és az óvodák tanterveibe is. Társadalmi forradalmat kíván megvalósítani, lényege a gyermekek és a fiatalok szexualizálása az államilag előírt „szexuális ismeretek” tantárgy keretében.

⁶³ www.bmbf.de/de/532.php;
<http://www.bmfsfj.de/bmfsfj/generator/Politikbereiche/gleichstellung.html>

A nemzetközi homoszexuális és lesbikus szervezetek kulturális forradalmáról van szó, amely az új „gender-embert” akarja létrehozni. Az ENSZ, az EU és a német kormány minden hatalmi eszközt fölhasznál, hogy ezt a célkitűzést érvényre juttassa. Az ellenállást egyre nagyobb intenzitással számolják föl, a nemzetközi antidiszkriminációs törvényekkel kriminalizálva, homofóbnak bélyegezve minden ilyen törekvést.

A gender-mainstreaming ellentmond azoknak a biológiai, neurológiai és pszichológiai tudományos ismereteknek, melyek a férfi és nő természetes nemi különbözőségét állítják. Az államnak az a kísérlete, hogy az oktatás és a nevelés révén megváltoztassa a gyermekek és a fiatalok nemi identitását, jogszerűtlen hatalmi visszaélés. Ehhez a visszaéléshez kapcsolódik a nyelv stratégiai megváltoztatása is.

A gender-mainstreaming

- a család gyökeres lerombolását célozza, mivel a család a férfi és nő házasságban való egymást kiegészítő egységén és a gyermekvállalásra való készségén alapul, valamint azon, hogy ők, mint apa és anya, a gyermekekből felelősségteljes és munkabíró embereket kívánnak nevelni.
- burkolt kijátszása az alkotmánynak, amely az államot a házasság és a család különleges védelmére kötelezi.
- a nők ellen irányul, mert a feminista, férfias

nőképet juttatja érvényre, az anyaságot pedig eszmei és anyagi szempontból is leértékeli.

- a férfiak ellen irányul, mivel a lányokat és a nőket szisztematikusan előnyben részesíti, a férfiakat pedig elnöközésükre törekedve megfosztja tekintélyüktől és befolyásuktól.
- a gyermekek ellen irányul, mivel az abortuszt „emberi jognak” nyilvánítja, és a család intézményének megszüntetésén munkálkodik.
- korunk ateista ideológiája; lázad a teremtés rendje ellen, és támadja a kereszténységet.
- felgyorsítja a demográfiai krízist és a kultúra hanyatlását.

Minden polgárt arra buzdítunk, hogy álljon ellen a gender-mainstreamingnek, különösen a szexuális ismeretek oktatása terén.

Felszólítjuk a politikusokat, hogy a gender-mainstreaming helyett a család valódi megerősítését tegyék a politika irányelvévé és átfogó feladatává, hogy ezáltal a kultúra hanyatlása és a demográfiai krízis hosszú távon leküzdhetővé váljon.

Felkérjük a püspököket, hogy tegyenek eleget pásztori kötelességüknek, és védjék a népet attól a kísérlettől, amely új embert akar alkotni, aki a nemét meg tudja változtatni.

**Az Európai Parlament állásfoglalása
a homofóbiáról Európában**

B6-0025/2006

2006. január 11.

...

Az Európai Parlament,

- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Egyezményében és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben meghatározott nemzetközi és európai emberi jogi kötelezettségekre,
- tekintettel az Európai Unió emberi jogi rendelkezéseire, és nevezetesen az európai alapjogi chartára és az EK-Szerződés 6. és 7. cikkére,
- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 13. cikkére, amely felhatalmazza az Európai Uniót, hogy intézkedéseket fogadjon el, többek között a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés leküzdésére és az egyenlőség elvének előmozdítására,
- tekintettel Eljárási Szabályzata 103. cikkének (4) bekezdésére

A mivel a homofóbia meghatározható, mint egy alaptalan félelem és idegenkedés a homoszexualitástól és a lesbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LGBT) személyektől, mely a rassz-

izmushoz, az idegengyűlölethez, az antiszemizmushoz és a szexizmushoz hasonló előítéleten alapul,

- B mivel a homofóbia különböző formákban jelenik meg a magán- és a közsférában, mint a gyűlöletbeszéd és felbujtás a megkülönböztetésre, a nevetséges, szóbeli, lelki és fizikai erőszak csakúgy, mint az üldöztetés és a gyilkosság, a megkülönböztetés az egyenlőség elvének megsértésével, valamint a jogok igazolatlan és indokolatlan korlátozása, melyek gyakran a közrend, a vallási szabadság és lelkiismereti kifogás jogának okai mögött rejtőznek,
- C mivel nemrégiben egy sor aggasztó esemény történt számos EU-tagállamban, amiről a sajtó és a nem kormányzati szervezetek is széleskörűen beszámoltak, a meleg büszkeségi vagy egyenlőségi menetek betiltásától kezdve a vezető politikusok és vallási vezetők által használt lázító, gyűlölködő vagy fenyegető nyelvezetig, a megfelelő rendőri védelem biztosításának hiánya vagy akár a békés tüntetések feloszlata, homofób csoportok erőszakos tüntetései, és változások bevezetése az alkotmányokba az azonos neműek egyesülésének kifejezett megtiltására,
- D mivel ugyanakkor pozitív, demokratikus és toleráns reakciók is láthatóak voltak néhány esetben a közvélemény, a civil társadalom, valamint a helyi és regionális hatóságok felől, me-

lyek a homofóbia ellen tüntettek csakúgy, mint az igazságszolgáltatási rendszer részéről a megkülönböztetés legfeltűnőbb és illegális formáinak megszüntetésével,

- E mivel néhány tagállamban az azonos nemű partnerek nem élvezik valamennyi jogot és védelmet, mint a házasság ellenkező nemű partnerek, következésképpen megkülönböztetéstől és hátrányoktól szenvednek,
- F mivel mind uniós, mind tagállami szinten további intézkedésre van szükség a homofóbia megszüntetése és a szabadság kultúrája, a polgárok közötti és jogrendjükön belüli tolerancia és egyenlőség előmozdításának érdekében,

...

1. sürgeti a tagállamokat és a Bizottságot, hogy oktató jellegű tájékoztatás – mint például az iskolákban, az egyetemeken és a médiában a homofóbia ellen tartott kampányok – , valamint közigazgatási, bírósági és jogalkotási eszközök révén erősítsék a homofóbia elleni harcot;
2. sürgeti a tagállamokat és a Bizottságot, hogy határozottan ítélik el a homofób gyűlöletbeszédet és felbujtást, valamint biztosítsák, hogy a tüntetési jogot – amelyet minden emberi jogi szerződés biztosít – a gyakorlatban is tiszteletben tartják;
3. felhívja a Bizottságot annak biztosítására,

hogy minden ágazatban tilos a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés által, hogy új irányelvekre vagy általános ke-retre irányuló javaslatával létrehozza az EK-Szerződés 13. cikkére épülő, a megkülönböztetés minden alapját az összes ágazatban számba vevő megkülönböztetés-ellenes csomagot;

4. megerősíti álláspontját a „2007-es év – Egyenlőséget mindenkinek” programmal kapcsolatban, mely álláspont szerint a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a Szerződés 13. cikkében és az évet létrehozó határozat 2. cikkében hivatkozott megkülönböztetések minden formájával egyformán foglalkoztak és kezelték azokat, amint arra az „Egyenlő lehetőségeket mindenkinek európai éve (2007) – egy igazságos társadalom felé” programról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatra vonatkozó európai parlamenti jelentés is hivatkozik, és emlékezteti az Európai Bizottságot azon ígéretére, hogy szoros ellenőrzés alatt tartja az ügyet, és jelentést tesz a Parlamentnek;
5. felhívja a tagállamokat, hogy tegyenek meg bármilyen, a homofóbia és a szexuális irányultság miatti megkülönböztetés elleni harcban általuk alkalmasnak ítélt lépést, valamint támogassák és hajtsák végre az egyen-

lőség elvét társadalmukban és jogrendjükben;

6. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Bizottságnak, tagállamok, valamint a tagjelölt és felvételt kérő államok kormányainak.

...

(A magyar fordítás forrása: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+MOTION+P6-RC-2006-0025+0+DOC+XML+V0//HU>)

A nevelés államosítása

Úton az új gender-ember felé

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Verstaatlichung der Erziehung
Auf dem Weg zum neuen Gender-Menschen
Fe-Medienverlag, Druck: Pustet, Regensburg, 2007
(1. Auflage)

Fordította:
Dr. Bruncsák István

Lektorálta:
Dr. Roska Péter

Nemrég meglátogattam egy fiatalasszony barátnőmet, akinek hároméves kislányát első alkalommal láttam. Már a lakásban voltam, amikor Sima este az óvodából hazaérkezett, ahonnan a papa hozta el. Bizalmatlanul fürkészett a távolból. Ahelyett, hogy kinyújtott kezemet megfogta volna, felém csapott. Aztán az anyja felé rúgott, amikor az le akarta vetköztetni. Újra és újra minden ok nélkül velőtrázó sikolyban tört ki. Az anyja nem tudta, mitévő legyen. Épp most fejezte be felsőfokú tanulmányait, és a második gyermekét várta otthon. Örült, hogy Sima az egész napot óvodában töltötte, mert, mint mondta: „nem teszünk jót egymásnak”. Úgy véli, Simának nehéz természete van.

Sima még nem volt egyéves, amikor nappalra nevelőanyához került, akinek szintén volt egy kisgyereke. Úgy tűnt, minden rendben megy. Sima megszokta a nevelőanyát, és volt egy póttestvére. Amikor kétéves lett, anyjának egy évet külföldön kellett tanulnia. Most mégsem dobhatott el mindent a gyerek miatt, akkor sem, ha legszívesebben ezt tette volna. Partnerének hivatali helyzete azon-

ban bizonytalan volt, így a család egzisztenciájának biztosítása érdekében be kellett fejeznie tanulmányait. Nem maradt tehát más hátra: Simának meg kellett válnia a nappali anyukától és testvérkétől, s anyjával együtt külföldre kellett mennie. Minden második hónapban másvalaki segített Simát ellátni, míg a mama tanult. Nos, az anyuka letette a vizsgát, szívesen elhelyezkedne a szakmájában, azonban hamarosan érkezik a második gyerek.

Hogyan fog Sima, akinek élete első három évében nem sikerült ösbizalomra szert tennie, kamaszként viselkedni? Hogyan fog viselkedni, ha szülei megöregszenek, és az ő segítségére lesz szükségük?

A szeretettel való alapfelszereltség

A mélylélektan egy évszázada után tudjuk, hogy a személyiség fejlődése szempontjából az első három életévnek döntő jelentősége van. Ha nem stabil az alap, a személyiség is agresszió és depresszió, kisebbségi érzés és hatalmi sóvárgás között fog billegni. A hiányosságok pótkielégülésekkel telítődnek, amelyek szenvedélyekbe torkollhatnak. A traumatikus tapasztalatok, mint például az anyától való korai elválasztás, elraktározódnak a testben és a lélekben, s – a tudattalanba szorítva – a személyiség neurotikus kivetüléseit idézhetik elő. Ahhoz, hogy az ember szeretni tudjon, és az élet során megtanuljon egyre jobban szeretni, meg kell tapasztalnia

azt, hogy szeretik őt. Egy másik személy szemében és karjaiban úgy élheti meg önmagát, mint akire teljesen igent mondanak, mint aki mások számára öröm forrása. Szeretetreméltó vagyok, különleges vagyok, akart vagyok, szép vagyok, jó vagyok – örvendezik ekkor lélekben az, akire így tekintenek. Sőt, olyannyira értékes vagyok a másik számára, hogy áldozatot hoz értem. Ő értem van. Ez az ő az élet kezdetén – az anya.

„Az anyaagy”

Aki követte az utóbbi hónapok bölcsőde-vitáit, az már tudhatja, hogy az agykutatás, a kötődéskutatás, a pszichológiai kutatás, az orvosi kutatás, valamint a kommunista országokban, beleértve az NDK-t is, végzett nagyszabású kísérletek rossz tapasztalatai mind amellet szólnak, hogy a gyermek fejlődését az szolgálja leginkább, ha az első három évben végig saját anyja gondoskodik róla.⁶⁴

A szeretettel való alapfelszereltséget rendes körülmények között az édesanyjától kapja az ember. Az anya gyermek iránti különleges szeretetéről csodálatraméltó hormonális programozottság gondoskodik. Louann Brizendine neurobiológus, a Kaliforniai Egyetem tanára mindenki számára érthető-

⁶⁴ Ezzel kapcsolatos tanulmányok olvashatók a www.familie-ist-zukunft.de honlapon.

en magyarázza el, hogy a nő az anyaság által végérvényesen megváltozik, „mivel az agya szó szerint átalakul”⁶⁵. A terhesség alatt megnő a progeszterontükör, ami a váliumhoz hasonlóan nyugtatóan hat; a szülés alatt eufóriát előidéző hormonok ömlenek ki, a szoptatáskor az anyát és a gyermeket oxitocin boldogsághormon árasztja el. Már a szülés utáni első órákban a szívverés, a szag, a hang alapján megismeri egymást az anya és a gyerek, és a szeretet pillantásában pecsételik majd meg ezt a megismerést. A nő agya „anyaaggyá” (így fogalmaz Brizendine) válik, amelyben az oltalmazó ösztön minden más impulzust háttérbe szorít.

Az anya és a gyermek közti szeizmográfiai kommunikáció rakja le az emberi érzékenység alapjait. A hangokból, amelyek segítségével megértik egymást, lassanként szavak lesznek, és így a gyermek az anyjától kezdi megtanulni a nyelvet. Nem a TV-ből tanulja meg: sokkal nagyobb nyelvi hiányosságokkal fog iskolába kerülni, ha, bár hallja a beszédet, nem tudja, mire gondolnak, és nem tud rá reagálni.

Nincs ebben semmi különös: a biológiai folyamatok nyomást gyakorolnak a nőre, hogy szerető, gondoskodó anya legyen, és így a csecsemő és a kisgyerek agyfejlődése és az egész további személyiségfejlődés számára megteremtse a legjobb előfeltételeket, melyek a következők: ősbizalom, kö-

⁶⁵ Louann Brizendine, *Das weibliche Gehirn*, Hamburg 2007, 153. o.

zösségképesség, tanulási kedv, intelligencia, egészség.⁶⁶ Semmilyen más kapcsolatban nem teszi a természetet a szeretetet olyan könnyűvé, mint az anya és a gyermek közti kapcsolatban.

Kétségtelen, hogy az állattól eltérően az embernek nem szükségszerűen kell engedelmeskednie a biológiai hormonprogramnak. Mivel mi – a teremtmények között egyedül – szabad akarattal rendelkezünk, nem vagyunk az ösztönöknek alávetve. Nagy ára van a szabadságnak: az anya esetében valaminek a szabad döntés alapján való megtagadása a lányánál és annak lányánál a szabadság megnyirbálását eredményezheti. Egy érzelmileg alultáplált kisbabából „hiányos anya” válhat. Ő maga olyan kevés szeretetet kap, hogy amikor anya lesz, nehezebbre esik hormonális impulzusait követni.

Egyetlen anya sem tökéletes, és nem is kell annak lennie, mert a gyerekek nagyon sokat kibírnak, hogy a szüleik iránti szeretetet megmentsék. Azonban még létezik az *anya* szó, és vele együtt a nő azon eszménye is, aki a férjével való szerelmi egysülésben az új élet magját magába fogadja, testében növekedni hagyja, a gyermeket hordozza és megszüli, szoptatja és babusgatja, gondozza és ápolja, óvja és vigasztalja, ösztönzi és tanítja, hogy lépésről lépésre nagyobb szabadságot engedjen neki, míg-

⁶⁶ Christa Meves, *Geheimnis Gehirn. Warum Kollektiverziehung und andere Unnatürlichkeiten für Kleinkinder schädlich sind*. Gräffelfing 2005.

nem megérik arra, hogy önálló emberként lépjen a világba, és helyesen használja saját szabadságát.

A kötődés károsodása

Ha a gyereket idő előtt elválasztják az anyától, akkor az anya-gyermek közti hormonálisan előprogramozott érzelmi kötődést nemcsak a gyermek sínyli meg, hanem az anya is. Az anya a zokogó kisgyereket nem szívesen engedi át egy pótszemélynek. És azt sem akarja, hogy a gyerek egy másik nőt szólítson „anyunak”. A gyermek lelki csecsszopóként tapogatózik egy személy után, akihez kötődhet. Ha az anya nem áll rendelkezésére, akkor találni fog magának egy pótszemélyt. Ha ez kiscsoportban sikerül, ahol egy „jól képzett”, három-négy kisgyereket ellátó gondozó van, akkor, úgy mondják, nem alakulnak ki feltűnő érzelmi károk. De mi ennek az ára? Minél jobb az idegen gondozó iránti kötődés, annál kisebb az érzelmi károsodás a gyereknél, ám annál kisebb az anyjához való kötődés is.

A gondozók cserélődnek. Jobbára négynél több gyerek van rájuk bízva, és nem rendelkeznek azzal a gyermek iránti ösztönös érzéssel, ami az anyáknak megvan. A gyerekek helyett, hogy láthatatlan gumikötéllel az anyjához kapcsolódva, biztos otthonosságból fürkészné a világot, a kiscsoportban meg kell harcolnia a helyéért. Még ha megvannak az idegen személyhez való kötődés

legjobb feltételei is, legkésőbb két év bölcsőde után megszűnik ez a kapcsolat. Mire a gyermek hároméves lesz, már két elválasztást kellett átszenvednie: elválasztották az anyjától és a pótszemélytől.

Ez lenne az a lelki felszereltség, amelyre a gyermekeknek szükségük van, hogy alkalmasak legyenek az életre egy olyan korban, amely az alapvető kötődések – a szülőkhöz, a házastárshoz, a házához, Istenhez való kötődés – szétszakításával fenyeget. „A világ összes nevelői ügyessége sem egyenlítheti ki a kötődési kapcsolat hiányát. A világ összes szeretete sem tud áthatolni hozzá, ha hiányzik a pszichikai köldökzsinór, ami a gyermek kötődése által jön létre.” Gordon Neufeld, amerikai családterapeuta írja ezt *Gyermekeinknek szükségük van ránk* című könyvében.⁶⁷

A gyereknek természetesen szüksége van az apához való kötődésre is, annál inkább, minél idősebb lesz. A kisgyereknél az apa kiegészítheti, és ki is kell, hogy egészítse az anyát, de nem helyettesítheti.

„Egykorú-orientálódás”

Még akkor is, ha a szülők a gyerekeik iránti szeretetköteleket az első életévekben szorosra fűzték, a felnövekvő gyerekeikhez fűződő kapcsolatuk erős

⁶⁷ Gordon Neufeld, Gabor Maté, *Unsere Kinder brauchen uns. Die entscheidende Bedeutung der Kind-Eltern-Bindung*, Bremen 2006.

szakítópróbának van kitéve. Ha azonban a kisgyermekkorból kötődési károk maradtak hátra, akkor kevés esély van a gyermekhez való szeretetteljes kapcsolat megőrzésére. Ennek okát Gordon Neufeld az „egykorú-orientálódásban” látja, és kifejti: „Az emberiség történetében először fordul elő, hogy fiatal emberek nem anyákhoz, apákhoz, tanítókhöz és más felelős felnőtthöz fordulnak eligazításért, példaképert és vezetésért, hanem olyan emberekhez, akik természetükből adódóan soha nem voltak szülői szerepre rendelve – velük egykorú társaikhoz. Nem hagyják magukat többé irányítani, oktatni, és érettségben sem fejlődnek többé, mert felhagytak azzal, hogy felnőttek példáját kövessék.” (8. o.) „Egykorú kapcsolatokban nincs feltétlen szeretet és elfogadottság, hiányzik a szeretettel való körülölelés iránti vágy, ... és a másik növekedése és fejlődése érdekében hozott áldozatra való készség.” (12. o.) Milyen sok szülő sír még ép családokban is gyermekei elidegenedése miatt, amikor azok belépnek a pubertásba. Mivel kultúrát csak vertikálisan, az egyik nemzedékről a következőre lehet továbbadni – a tradíció szó a latin *tradere* (átadni, rábízni, átörökíteni, közölni, tanítani) igéből származik –, a kultúra jelenlegi hanyatlásának itt van a törési pontja.

Az anya szóban még benne cseng az odaadó, áldozatkész, szolgáló szeretet – a legszebb szavak, melyek kortársainkból mindannak a megvetését váltják ki, amire szükségük van. De hát az odaadás

– egészen a mások érdekeinek sajátunk elé való helyezésének készségéig – nemde a szeretet próbaköve? Ennek az eszménynek a feladása veszélyezteti az egyes ember, a család, a társadalom egzisztenciáját. Mert az egyes ember, a család és a társadalom nem gyarapszik, ha a szeretet forrása kiapad.

Szülői öröm

A kicsi gyerekek, tudom három saját gyermekemről, majd kicsattannak az életörömtől és kreativitástól, ha megkapják azt, amire szükségük van. Megtöltik a házat nevetéssel és sírással, feltétlen szeretetükkel és határtalan bizalmukkal a szülők számára újjáteremtik a világot. Megkívánják az odaadást és az áldozatot, mint ahogyan mi is szüleink odaadása és áldozata révén lettünk emberré. (Minden hiányosságnak és minden sérülésnek, amit elszenvedtünk, felhívásnak kellene lennie számunkra, hogy gyermekeinkkel ne tegyük ugyanazt.) De micsoda öröm és beteljesülés – egy ember kialakulása során – anyaként és apaként a legfontosabb személynek lenni! Van-e az életnek értelme? Igen! Igen, van értelme továbbadni az életet, az életet szolgálni. Ez az ember első számú hivatása, mert mindenekelőtt léteznie kell, mielőtt kultúrát teremthetne vagy „karriert csinálhatna”. Nőként az első számú hivatásunk az anyaság, a második a munka. Ha elegendő számú nő utasítja vissza ezt az első számú hiva-

tást, kihal egy nép. A demográfiai adatok ellenállnak az ideológiáknak.

Foglalkozás vagy hivatás?

A németben a foglalkozást (*Beruf*) jelölő szép szóban benne rejlik a hivatás (*Berufung*) szó. Ha a foglalkozás hivatás, akkor az a döntés, hogy hogyan vessük be életenergiánkat, nem önmegvalósítási ambíció és karriertervezés, hanem az Isten akaratára való állandó figyelés eredménye. A vallásos életvitel az, mely a mai idők összevisszaságában annak megtapasztalásához vezethet, hogy létezik számomra egy terv, aminek teljesítése belső békével jár. A karrierista nő azt mondja: „Növekedni akarok.” Az anya azt mondja: „Neked kell növekedned.” A hivatásra való rákérdezés feloldja ezt az ellentmondást, mert az Isten akaratára történő hallgatásban legyőzzük az egoizmust, és így a fejlődést elősegítő élethelyzetek alakulnak ki – számomra és azon emberek számára is, akikért felelős vagyok. És itt nem csak a nagy, meghatározó döntésekről van szó, hanem a hétköznapiakról is. Magam tapasztaltam: annak a döntésnek, hogy a gyerekek szükségleteit tegyem az első helyre, az lett a következménye, hogy a többi szükségszerűség simulékonyan alkalmazkodott.

Nem a gyereknek kell a karrier mögé hátrálnia, hanem a munkát kell hozzáigazítani a gyerek szük-

ségeihez. Ezt az „adaptív modellt”, Prof. Bertram szerint, a nők 60 százaléka részesíti előnyben.⁶⁸ A politikának és a gazdaságnak meg kell teremtenie ehhez az előfeltételeket.

Bölcsőde, hidegség, kollektíva

Az anya három K általi lejárata – *gyerek, konyha, egyház* [németül: *Kinder, Küche, Kirche*] – a véleményformálók alapszókincséhez tartozik. Lebecsmérendő, ha egy nő néhány évig főtevékenységként saját kisgyermekével törődik, családfenntartó közös étkezésekről gondoskodik, pártolja a hit továbbadását gyermekeinek, ingyenesen jót tesz – mikor mindezért az államnak milliárdokat kell kiadnia, ha a nőknek erre már nincs idejük? Ez a munka, például idegen gyerekek gondozójaként egy bölcsődében, jóval tiszteletreméltóbb. Hiszen akkor pénzt lehet keresni, hogy fizethessük saját gyerekeink számára az államilag támogatott idegen-anyáskodást. Itt aztán a túlélési szempontból is fontos három K-t három újjal helyettesítik: *bölcsőde, hidegség, kollektíva* [németül: *Krippe, Kälte, Kollektiv*]. Vagy talán azzal meg lehetne oldani a problémát, hogy a nevelőanyáknak a nevelt gyerekeikkel együtt oxitocint is adunk?

⁶⁸ Hans Bertram, *Nachhaltige Familienpolitik*, 2005. A Családügyi Minisztérium megbízásából készült tanulmány.

A felelősség megosztása

Egzisztenciális biztonság, a gyerekek szükségletei, mindkét fél szakmai kiteljesedése – ahhoz, hogy ezeknek a követelményeknek (ebben a sorrendben!) eleget tegyünk, a legbiztosabb alap a jó házasság, amely rugalmas felelősségmegosztást tesz lehetővé, a biztos krízisek világában adódó helyzetekben. Az ehhez szükséges szerepfixálódások meghaladása már rég megtörtént. Ehhez nincs szükség *gender mainstreamingre*.

Újból és újból érvként hozzák fel a bölcsődei nevelés mellett, hogy a gyermekeknek boldog anyákra van szükségük. Mindeközben hallgatólagosan feltételezik, hogy az anya csak akkor lehet boldog, ha dolgozik. Ám melyik anya boldog, ha érzi, hogy nem adhatja meg gyermekének azt, amire annak az adott fejlődési fokon szüksége van? Semmilyen szakmai siker sem tudja ezt kiegyenlíteni. Mi fog számítani, amikor a szakmai munkának vége, amikor az erőnk gyengül, amikor feltűnik a halál, és megvonjuk az élet mérlegét: a letűnt karrier vagy az élet továbbadása? Saját sikerem vagy a gyermekeimhez fűződő szeretetteljes kapcsolatom? Ha egy pogány társadalomban elfogadják az eutanáziát végső megoldásként, hogy a megnövekedett kiadásokat csökkentsék, és hogy megszabadítsák az embereket a szenvedéstől, ki fog minket megóvni tőle, ha nem a saját gyermekeink?

Anne Sophie-t 2007-ben arról kérdezték egy in-

terjában, hogy mi a legszebb az életében. Nem azt mondta: a zene, az ováció, a barátok. Nem, ő azt válaszolta: „Együtt lenni a gyermekeimmel.” Én is megerősíthetem: semmi sem okoz nagyobb örömet, mint együtt lenni három felnőtt, önálló személyiséggel, akik a gyermekeim, egy asztalnál ülni velük és arról beszélgetni, mi jó, mi helyes, és mi igaz az ő életükben, az én életemben és a világban.

Simone de Beauvoir lejárátja az anyaságot

Aki az anyaság hitelét lerontja, és az anyaságot rabszolgaságként állítja be és járátja le, az a fejszét a társadalom gyökerére helyezi. Ez a jobbára gyermektelen feminista műve. A feminista részéről csak gúny és megvetés irányul az anyák felé, és szisztematikusan aláássák azok egzisztencia-feltételeit. A feminizmus bibliájában, *A másik nemből*⁶⁹ Simone de Beauvoir felszólítja a nőt, hogy szabaduljon meg „az anyaság rabszolgaságából”. Így ír:

„Az ember nem nőként jön a világra, azzá lesz.” (265. o.)

„[A nő a terhességet] egyidejűleg gazdagodásnak és megcsonkításnak érzékeli. A magzat az ő testének egy része, és ugyanakkor parazita is, aki az ő rovására él.” (482. o.)

⁶⁹ Simone de Beauvoir, *Das andere Geschlecht*, Reinbek bei Hamburg, 1968.

„A nő attól fél, hogy egy nyápiccal, egy szörny-nyel lebetegszik, mert ismeri a test utálatos esetlegességét, és ez az embrió, amely benne lakozik, nem más, mint hús.” (483. o.)

„Ha a nő manapság a foglalkozását, amely órákra távol tartja őt otthonától és minden erejét elszívja, jobbra csak fáradtságosan tudja gyermekei érdekével összeegyeztetni, ez egyrészt azért van, mert a női munka még mindig túl gyakran rabszolgamunka, másrészt pedig azért, mert senki sem törődött azzal, hogy a gyerekek házon kívüli gondozását, felügyeletét és nevelését biztosítsa. *Itt egy társadalmi lyuk tátong.* Az azonban álokoskodás, ha ezt a lyukat azzal az állítással próbálják betömni, hogy az égben van megírva, vagy hogy a föld alaptörvénye az, hogy az anya és a gyermek kizárólagosan egymáshoz tartoznának. Ez a kölcsönös egymáshoz-tartozás valójában csak egy végzetes kétoldalú elnyomás.” (508. o.)

Az ember megvetése, ami itt kifejezésre jut, időközben politikává lett, és a terhesség-megszakítási törvény révén társadalmi realitássá válik. Hogy hogyan védi a nők érdekeit az éppen német vezetés alatt álló EU, azt Tina Moll asszony mutatta meg, aki Németország attaséja volt az ENSZ-ben. „A nő státusáért felelős ENSZ-bizottság” 51. ülésén, 2007 márciusában napirenden volt egy határozatjavaslat a „nemhez kötődő születés előtti osztályozás káros gyakorlatára és a lányokon elkövetett gyermekgyilkosságok eltörlésére” vonatkozóan. Ez ugyanis Kí-

nában és Ázsia több térségében bevett gyakorlat. Moll asszony a javaslatot az EU 27 tagállamának képviselőjeként ezzel az indoklással buktatta meg: „ez a határozati javaslat mindenekelőtt az USA titkos támadása az abortusz ellen. Mi ebben nem akarunk részt venni.”⁷⁰

Az állam feloldódik: demográfiai fordulat

„A sokasodási feladattól nagyrészt megszabadulva...” – szerepelt-e vajon Simone de Beauvoir álmaiban, hogy a halál vetése, amit elszórt, néhány évtizeden belül szárba szökken? Egy házat felgyújtani könnyebb, mint újat építeni – egy kultúrát tönkretenni könnyebb, mint felépíteni. Kultúraépítés az erények gyakorlása által történik, a kultúrárombolás a tömegek önző ösztönkielégítésre való csábítása révén.

Németország volt az első olyan ország, amelyik békeidőben zsugorodni kezdett: 1972 óta Németországban többen halnak meg, mint ahányan születnek. A hetvenes években a „tablettá” betörésével az egy nőre eső 2,4 gyerek 1,4-re apadt – ez a folyamat egész Európában viszonylag egyidejűleg jelent meg. Időközben idehaza a kívánt gyermekek száma is messzemenően lesüllyedt, és elérte ezt a szü-

⁷⁰ *Die Tagespost*, 2007. március 13., 3. old.

letési rátát. „Németországban elterjedt az önként vállalt gyermektelenség eszménye.”⁷¹

Ez a népességtizedelés, amely lekörözi a harmincéves háború hatásait, azt jelenti, hogy a 20 és 60 év közöttiek, tehát a keresetképesek száma 1998-tól 2050-ig kb. 16 millióval, a 20 év alattiaké kb. 8 millióval csökken, míg a 60 év fölöttiek száma 10 millióval, a 80 év fölöttieké pedig 7 millióval nőni fog. Ekkor a 20 év alatti gyerekek és fiatalok száma nagyjából ugyanolyan magas lesz, mint a 80 év fölöttieké, ti. 10 millió, a 60 év fölöttiek száma pedig háromszor magasabb, mint a 20 év alattiaké.⁷² Németország idősotthonná válik. A szociális rendszerek a közeljövőben össze fognak omlani. Az EU vészfelhívása szerint 2030-ra húszmillió munkaerő fog hiányozni Európából.

Mivel a német népesség zsugorodik, a betelepülteké pedig a bevándorlás és a magas születési ráta miatt növekszik, a németek saját országukban feltartóztathatatlanul kisebbségbe szorulnak. „A bevándorolt népesség a 40 év alattiaknál néhány éven belül sok nagyvárosban el fogja érni az abszolút többséget”⁷³, mint ahogy Rotterdamban már meg is történt. A külföldi népesség legnagyobb része mu-

⁷¹ Bundesinstitut für Bevölkerungsforschung, *Einstellungen zu demographischen Trends und zu bevölkerungsrelevanten Politiken*, Wiesbaden 2005.

⁷² Herwig Birg, *Die ausgefallene Generation. Was die Demographie über unsere Zukunft sagt*, München 2005, 8. fejezet.

⁷³ Birg, 67. o.

zulmán. Prof. Birg azt mondja: „Nem csak párhuzamos társadalmaink vannak, hanem ellentársadalmaink is.”⁷⁴ Egy öregedő, zsugorodó, depresszív, német (európai) népesség áll szemben egy fiatal, gyarapodó, iszlám népességgel Európán kívül és a saját országában, amely tudja, mire vár, és miért harcol – *minden eszközzel*.

A család a jövő

Ezek azok a folyamatok, amelyeket a politikának, és különösen a családpolitikának szem előtt kell tartania. Ha azt akarjuk, hogy legyen jövőnk, akkor szükség van:

1. olyan feltételekre, amelyeknek köszönhetően férfiak és nők szülők akarnak lenni és
2. olyan feltételekre, amelyeknek köszönhetően gyerekek és fiatalok lelkileg egészséges, teljesítőképes emberekké tudnak felnőni.

Nem kétséges, hogy a család (ma már inkább úgy kell mondani: a hagyományos család), ami különböző nemű, házasságot kötött szülőkből és gyerekekből áll, az a társadalmi alakzat, ami ennek a két követelménynek a leginkább megfelel. Az sem kétséges, hogy minden gyermek hagyományos családot szeretne, és „maradandó” sérüléseket hordoz magával, ha ez az elemi óhaja nem teljesül.

⁷⁴ *Wir haben Gegengesellschaften, A Die Welt* interjúja Herwig Birggel, 2006. február 27.

A családok szétesésének következményei megmutatkoznak a már kisgyermekeknél egyre gyakrabban jelentkező pszichikai zavarok, a nyelvi nehézségek, a teljesítménykiesés, a drogproblémák, az evési zavarok, az erőszakosság, valamint a fiatalkorúak által elkövetett bűncselekmények szüntelenül növekvő számában.

A Német Gyermek- és Ifjúsági Pszichiátriai, Pszichoszomatikus és Pszichoterápiás Társaság (Deutsche Gesellschaft für Kinder- und Jugendpsychiatrie, Psychosomatik und Psychotherapie, DGKJP) 2007. évi ülésén felhívta a figyelmet arra, hogy a kisgyermekek mintegy 25%-a klinikailag jelentős pszichikai zavarokat mutat. A Robert Koch Intézetnek a gyermek- és ifjúsági egészségi állapotról 2007 májusában közzétett tanulmánya megmutatja, hogy a 0 és 17 év közöttiek 20 százalékának pszichikai különösségei vannak, továbbá, hogy a 11 és 17 év közöttiek egynegyede rendszeres fájdalmakra panaszkodik, a 3 és 15 év közöttiek 15 százaléka pedig túlsúlyos. „A vizsgált rizikófaktorok közül mindenekelőtt a kedvezőtlen családi hangulat, valamint az alacsony társadalmi-gazdasági státusz bizonyult jelentősnek” – olvasható a tanulmányban.

Németországban egy 2005-ös mikrofelmérés szerint a családok háromnegyede tartozik a hagyományos családtípusba. Miért meglepő ez a szám? Mert a hagyományos családnak nincs képviselete a médiában és a politikában.

A család: a média mostohagyereke

A hagyományos család alig jelenik meg a beszélgetős műsorokban és a játékfilmekben. Ennek részben az az oka, amiről minden háziasszony ódákat tudna zengeni: a rend és tisztaság normális, csak a rendetlenség és piszok tűnik fel. Vagyis: a tönkrementet látjuk, a teherbírót pedig már észre sem vesszük. Másrészt az ép családok egyszerűen nem szolgáltatnak anyagot a magas nézettséghez. A média révén a tönkrement család mindennapos „példa-képpé” válik; a család fogalmának átértelmezése és lényegétől való megfosztása révén pedig immár minden párt-programban ezt kell normálisnak elfogadni.

A család: az állam mostohagyereke

A hagyományos család az apa-állam mostohagyereke, aki jelenleg von der Leyen családügyi miniszter asszonnyal él házasságban, és ahogy az mostohagyerekeknél lenni szokott, rá sem hederítenek, nem hagyják szóhoz jutni, anyagilag kisemmizik, sőt éheztetik is.

Eközben mindenki veszít: az anyák, az apák, a gyerekek. Eredmény: a család tönkremegy. Az életcélként kitűzött családot egyre nehezebb megvalósítani, mert a szociális rendszerek és az adózási törvények struktúrája a családokat erősen hátrányos helyzetbe hozza.

Az alapprobléma: az állam előnyben részesíti a gyermekteleneket, és hátrányos helyzetbe hozza a gyermekes családokat. Szakemberek a „családok transzfer-kizsákmányolásáról” beszélnek. Az, hogy mit értenek ezen, könnyen megérthető: minden embernek kétszer van szüksége támogatásra: gyerekként és idősként, még a szingliknek is. Ám ők csak egyszer fizetnek, mivel a gyerekekre nincsenek kiadásai. E téma körül fog tombolni a jövőbeli generációs harc, amikor a fiatalok vonakodni fognak az idős emberek nyugdíját fizetni, akik meglehetősen gondtalan életet éltek az ő költségükön.

Már most is a gyerekek és a fiatalok azok, akik a cechet fizetik. A szociális támogatásból élő 15 év alatti gyermekek száma egy éven belül (2005–2006) több mint 10 százalékkal emelkedett.⁷⁵ Tizenöt éve figyelmezteti a szövetségi alkotmánybíróság az államot, hogy állítsa helyre a családi igazságosságot – ám hiába. Az állam vonakodik eleget tenni az alkotmánynak (Art. 6, 1), amely a házasságot és a családot „az államrend különleges védelme alá helyezi”.

Gyermek utáni vágy?

Ahhoz, hogy a nők anyák akarjanak és tudjanak lenni, szükségük van megbecsültségre, időre és pénzre. Amióta az állam egyre inkább a férj és az

⁷⁵ Spiegel Online, 2007. április 23.

apa helyére lép, mindegyik hiányzik: a megbecsültség, az idő és a pénz is. Úgy tűnik, hogy a nők rossz vásárt csináltak. Elveszítik gyermekvállalási kedvüket, ha

1. ezért lenézik őket
2. nincs idejük, mert pénzt akarnak keresni, vagy mert muszáj nekik
3. nem tudnak elég pénzt keresni, mert a gyermekekre kell az időt fordítaniuk.

A 2005. évben a nők 14,6, a férfiak 26,3%-a nem akart gyereket; nem akarják az életet továbbadni, amit ők maguk is kaptak.⁷⁶ Egyre többen nem is képesek rá, bár szeretnék. Ahelyett, hogy a szociális és adórendszer alapstruktúráit úgy változtatnák meg, hogy családi igazságosság jöhessen létre, a nőkből a produktitásnak még az utolsó maradékát is ki-préselik, hiszen a gyerekeiket már egyévesen rábízhatják az államra, és így szabaddá válnak a keresőtevékenységre.

Bölcsődepropaganda

Annak érdekében, hogy ezt elérjék, Ursula von der Leyen családügyi miniszter a bölcsődei férőhelyek háromszorosára, 750 000-re történő felemeléséért harcol.

⁷⁶ Bundesinstitut für Bevölkerungsforschung, *Einstellungen zu demographischen Trends und zu bevölkerungsrelevanten Politiken*, Wiesbaden 2005, 36. o.

Olyan érvek alapján teszi mindezt, amelyek közelebbről megvizsgálva propagandának bizonyulnak, azaz a valódi célok hamis adatokkal történő ködösítésével.

1. Ahhoz, hogy a miniszter asszony által kitűzött 35%-os bölcsődei ellátási kvótát elérjék, nem 500 000 új bölcsődei férőhelyre lenne szükség, hanem legfeljebb 220 000-re.⁷⁷ Ez az az igény, ami a várható születésszámok alapján végzett egyszerű számításból adódik. A miniszter asszony tehát kb. 60 százalékos lefedettségi rátát tűz ki célul.
2. Von der Leyen szerint az 500 000 új bölcsődei hely 3 milliárd euróba kerülne. További 500 000 férőhely finanszírozása érdekében azonban 9,5 milliárd euró kezdőbefektetést és kb. 9 milliárd euró évi üzemeltetési költséget kell előteremteni (a Város- és Község-szövetség számításai). 200 000 új nevelőnőre lenne szükség, akik számára jelenleg nincs elég képzési hely a szakmai főiskolákon.
3. A bölcsődeterveket a „választási szabadság” csalijával juttatják el a nőkhöz. Nincs azonban választási szabadság, ha egy család egzisztenciáját csak két kereső szülővel lehet

⁷⁷ Jürgen Liminski, *Wenn es Wahlfreiheit gäbe...*, *Die Tagespost*, 2007. március 31. A *Heidelberger Familienbüro* számításai, 2007. március 27.
www.daserste.de/ichstellemich/faktencheck_leyen.asp, 2007. április 18.

biztosítani, mert az adók és szociális kiadások miatt egy átlagban kétgyerekes család már a szegénységi küszöb alá csúszik.

4. A bölcsődetervek nem felelnek meg a nők óhajainak. Ha a nők 1000 eurót kapnának kézhez, amennyit az államnak legkevesebb ki kell adnia a bölcsődei férőhelyek szubvencionálására, 69,2%-uk az első három évben legszívesebben otthon maradna.⁷⁸
5. A bölcsődei helyek a születési ráta emelkedését hivatottak szolgálni. Prof. Bertramnak a Családügyi Minisztérium megbízásából készített *Tartós családpolitika* című tanulmányában ez olvasható: a mikrofelmérések azt mutatják, „hogyan adaptív életfelfogású nők, mint a háziasszonyok is, magasabb gyermekszámot realizálnak, mint a teljes munkaidőben foglalkoztatott nők”.
6. Hogy a „választási szabadság” csak bohózat, azt mutatja az is, hogy a nevelési támogatást szülői támogatásra cserélték. Míg a nevelési támogatás minden anya számára két (korábban három) évig 300 eurót jelentett, 2007 januárjától az anyák már csak egy évig kapnak szülői támogatást, ráadásul a keresetüktől függően. Ezen kívül jár még két hónap abban az esetben, ha az apa otthon marad.

⁷⁸ Ipsos-közvéleménykutatás, lásd: www.familie-ist-zukunft.de; Emnid-Studie 4/2004.

Magas jövedelemnél ez elérheti a havi 1800 eurót. Ha egy nőnek nincs saját jövedelme, mivel még tanulmányait végzi vagy gyerekeket nevelt, akkor még kap 300 eurót, de csak egy évig. A szülői támogatás tehát voltaképpen ösztönzés arra, hogy minél nagyobb karriert csináljon az ember, mielőtt a gyerekvállalás mellett döntene. De: minél magasabb a végzettség, annál kisebb a gyerekszám. A nagy számú gyermektelen diplomás nőt, akik éppenséggel nincsenek pénzsűkében, nehezen lehet majd pénzzel megnyerni az anyaság számára.

Kisebbségpolitika a közjópolitika helyett

Országunk politikája tehát nem a nők, az anyák, a gyerekek többségének érdekeit szolgálja. Von der Leyen asszony kisebbségpolitikát folytat, és azt közjópolitikaként próbálja eladni.

- Előnyben részesül az a család, ahol mindkét szülő keres, az egyedül kereső családok rovására.
- Előnyben részesülnek a kereső nők, azon nők rovására, akiknek az anyaság a foglalkozásuk.
- Előnyben részesül a munkaerőpiac az anyák és kisgyermek rovására.

- Előnyben részesülnek az alacsonyabb szülésrátájú nők a magasabb szülésrátájú nők rovására.
- Előnyben részesülnek a magas jövedelmű kereső anyák a kevesebb, vagy jövedelemmel egyáltalán nem rendelkező anyák rovására.

Búcsú az ésszerűségtől

A tudományos racionalitás – az az érték, amelyre felvilágosult kultúránk büszke volt, az ideológia áldozatául esik. Mivel a relativizmus diktatúrája alatt nincsenek többé kötelező érvényű értékek, és ebből kifolyólag a közjó definícióját sem lehet megadni, a társadalom részleges érdekekre esik szét, amelyek közül az jut érvényre, amely mögött nagyobb hatalom áll, többek között a média demokratikusan nem törvényesített hatalma. Mivel a diskurzust nem lehet nyíltan és becsületesen lefolytatni, a tényeket kell elrejtteni.

Ha az, ami ténylegesen történik, egy nemkívánatos mellékhatás lenne, mindenfelé beszéltek volna róla, és a politikát kiigazították volna. A hetvenes évek óta azonban a politika folyamatosan ugyanabba az irányba megy: a hagyományos család eltörlésének és a Simone de Beauvoir által jó hatvan éve követelt „társadalmi lyuk” megszüntetésének irányába. Egyre kevesebb család, egyre több állam:

a bölcsődéből a kötelező óvodába, onnan pedig az iskolába, lehetőleg napközibe is. Az állam ráteszi a kezét a gyerekekre.

A szülőket, akiknek „természetes joga és legelső kötelessége” a gyerekek gondozása és nevelése (Alkotmány 6,2), érdekelnie kellene, hogy az állam nevelési céljai megegyeznek-e a sajátjaikkal.

Milyen nevelési célokat követ az állam?

A bölcsődében kezdődő állami gyermeknevelésről folytatott vitának hallgatólagos konszenzusa az, hogy a nevelés minőségét a nevelők „szakmai képzettsége” garantálja. De milyen célokat is követ az állami nevelés bölcsődéinkben és óvodáinkban? Olyan „semleges” nevelés, aminek minősége csupán a pedagógusok szakmai képzettségén múlik, nem létezik, mivel a nevelők képzése is értékítéleten alapul. Szekuláris, poszt-keresztény kultúrában élünk, s ennek mindinkább pogány a spirituális töltése. Állami nevelési rendszerünk már nem engedélyezi a keresztény hit terjesztését, csak „értékek” közvetítését. De miféle értékeket?

Gender mainstreaming: a politika irányvonala⁷⁹

A Művelődési és Kulturális Minisztérium honlapján a következőt olvashatjuk: „A minisztérium a nemek egyenlőségének érvényesítése érdekében általános irányelvnek és minden területet átfogó feladatnak tekinti a „gender mainstreaming” politikai stratégiát. A kormány ezáltal csatlakozik az egyenlőségi politika hathatósabb érvényesítésére irányuló, világszerte folytatott tevékenységekhez.” www.bmbf/de/532.php

A gender mainstreaming értelmében történő társadalmi átalakulásban élen jár a Családügyi Minisztérium (Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend). Ha az ember a honlapján utánanézi, mi is lehet a családügyi miniszter asszony tulajdonképpeni célja, a sok látszólag üres frázis, valamint az „egyenlőség”, „gender mainstreaming”, „Gender Kompetenciaközpont” fogalmak közt végül is fellelhető a talány megfejtése: a nemek férfi és nő szerinti megkülönböztetésének, és a heteroszexualitás normatív jellegének megszüntetéséről van szó. Erre találták ki a „gender” fogalmat. Az új ideológia a politikai apparátus virtuóz kézbevétele által immár társadalmi valósággá vált, mégpedig a demokratikus struktúrák és a nyilvános viták teljes mellőzésével. Központja a Családügyi Minisztérium

⁷⁹ Gabriele Kuby, *A gender forradalma*

alá tartozó „Minisztériumközi Gender Mainstreaming Munkacsoport” (IMA GM). Itt dolgozzák ki a Családügyi Minisztérium által pénzelt Gender Kompetenciaközpont közreműködésével a stratégiákat: a „törvénykövetkezmenyi prognózist”, a „kormány munkájába való implementálást” a „gender budgeting” (ami nem más, mint az állami költségvetés átformálása) által, amelyek segítségével megteremtik a variálható nemű embert.

A nyelv árulkodik, mert a nyelv megváltoztatása nélkül nem lehetséges a társadalom megváltoztatása. A felszínen frázisokkal találkozunk, amelyek olyannyira semmitmondók, hogy az ember felfigyel rájuk. Ha a honlapon utalásokon és linkeken keresztül mélyrehatóbban átverekedjük magunkat az új ember „melegágyáig”, akkor egészen világos szövegekre bukkanunk.

www.bmfsfj.de

A látszólag üres frázisok így hangzanak:

„Az élet minden területén több esélyt kell adni a nőknek és a férfiaknak.”

Szóval mindenkinek mindenhol jobban kell boldogulnia.

„Modern egyenlőségpolitikánk ismertetőjele, hogy rendelkezéseink során tekintettel vagyunk a nők és férfiak életének Németországban megmutatkozó sokféleségére.”

„Sokféleség”? Mire gondol a miniszter asszony?

„Gyermekes vagy gyermek nélküli nők és férfiak esélyegyenlőségéről van szó, minden életkorban és életszakaszban, valamint különleges élethelyzetekben.”

Családról, gyerekekről egy szó sem esik. Mindenhol egyforma esélyt mindenkinek. De mit értenek „különleges élethelyzeteken”?

„A család és a foglalkoztatás összeegyeztethetőségének javítása nők és férfiak számára ma központi egyenlőségpolitikai szándék: az egyenlő elbánás azonban csak úgy valósulhat meg, ha megszűnik a nemi sajátosságokhoz kapcsolódó felelősség a családban és a munkahelyeken, és ha biztosítva lesznek az ehhez szükséges keretfeltételek.”

Itt jutunk közelebb a dolog lényegéhez: a férfi és női nemi szerepeket meg kell szüntetni. Az anyának és apának azonban nembeli sajátosságához kötődő felelősségei vannak. Az anya nem lehet apa, az apa sem lehet anya, akkor sem, ha két hónapig háztartásbeliként van otthon.

„A szövetségi kormány munkája jelenleg azon egyenlőségpolitikai koncepció irányába orientálódik, amely az egyenjogúság megvalósítását folyamatorientált, mindent átfogó feladatként szemléli. Ez a stratégia azon a felismerésen alapul, hogy a férfiak és nők különféle élethelyzeteiben nem létezik nemileg semleges valóság.”

Korábban a nők és férfiak „egyenjogúságáról” volt szó, most pedig az „egyenlősítésről”, vagyis minden olyan társadalmi valóság felszámolásáról, ami a férfi és nő nemi különbözőségét tükrözi.

„A gender nők és férfiak társadalmi, szociális és kultu-

rális nemi szerepeit jelöli. Ezek – a biológiai nemtől eltérően – tanultak, és ezért meg is változtathatók. A mainstreaming azt jelenti, hogy egy bizonyos tartalmi normaelőírás, ami a cselekvést eddig nem határozta meg, a továbbiakban minden tervezet fontos alkotóelemévé válik.”

A nemi identitás megváltoztatását, ami eddig nem határozta meg a politikát, immár *minden* tervezet esetén meg kell valósítani.

A „Gender Kompetenciaközpontnak” „A nem mint szociálisan konstruált kategória” című cikkében azt olvashatjuk, hogy a „kétneműség duális rendsémáját” meg kell haladni.

De mi az ember, ha nem férfi vagy nő? A Családügyi Minisztérium erre nem ad világos választ. Olyan fogalmak bukkannak fel, mint „transzidentitás”, „interszexualitás” és „queer” [furcsa, különös], amelyeket csak egy meglehetősen elfogult kisebbség tud értelmezni.

ENSZ – EU – Családügyi Minisztérium: ugyanazt a szekeret tolják

Az EU kevésbé ügyel a ködösítésre. Azért harcol, hogy a lesbikus, a biszexuális és a transzgender közösség egyenlő elbánásban részesüljön.

Az állami gender-aktivisták már meghaladták ezeket a kategóriákat, és az új „queer” szóval dolgoznak. Amíg homoszexualitásról van szó, megmarad a heteroszexualitáshoz való poláris mellérende-

lés. Minden nemi identitást fel kell azonban oldani. A „queer” „eldöntött identitás-nélküliséget” jelöl.⁸⁰

„A szövetségi kormány munkájába történő implementálás” című pontban az figyelhető meg, hogy a Családügyi Minisztérium felügyelete alatt álló minisztériumközi munkacsoport „magas fokú kötelemmel” dolgozik, hogy a gender mainstreaminget több lépésben egy nem bürokratikus, hatékony és célirányosan dolgozó közigazgatás elemeként vesse be.

A „törvényi következmények mérlegelésének” eszközével az összes törvényt „nagyon korai stádiumban” a gender mainstreaming-hez szabják.

A „gender budgeting” által meg lehet változtatni prioritásokat, és eszközöket lehet oly módon elosztani, hogy egy „nemiségre érzékeny és igazságos költségvetés készülhessen.” A gender budgeting tehát a gender mainstreaming stratégiáját ülteti át a költségvetési politikába.

A „Gender Kompetenciaközpont”

A Gender Kompetenciaközpont „tudományos” előkészítő munkát lát el. Felállításáról az SPD és a Zöldek a 2002-es koalíciós szerződésben állapodtak meg. Helyileg a Humboldt Egyetem jogi karán

⁸⁰ Ulf Heidel et. al. (Hrsg.), *Jenseits der Geschlechtergrenzen, Queer-studies an der Universität Hamburg*, 2001.

van, vezetője Baer professzor. A Családügyi Minisztérium finanszírozza az alaptámogatáson túl folyósított pénzekből. A „Gender-Studies” elnevezésű mesterképzési folyamatban gender-kádereket képez, és „önmagát a felhasználói, a kutató és a tanácsadó oldal közötti tudás-, ill. információátvitel váltójaként értelmezi”. „A Humboldt Egyetem rektora aktívan síkraszáll a nemiségtanulmányok kutatásáért és tanításáért, valamint a női tudósok támogatásáért.” (A Gender-Studies most már szinte minden német felsőoktatási intézményben végezhető). Az egyházak képviselői tanácsért fordulhatnak a Gender Kompetenciaközponthoz, hogy „hogyan fogalmazzák meg nemre érzékenyen prédikációikat és szertartásaik szövegét, s megtudhatják azt is, hogy mindez miért fontos”.

„Ennek az új koncepciónak – nem utolsósorban a 2007-es német EU-elnökség keretei között – más országok, különösen az északi államok siker-stratégiáit és feltételeit kell befogadnia, és Németországban számottevő eredményeket kell elérnie.” (Hogy ez konkrétan mit jelent, azt Tina Moll mutatta be, lásd fent.)

Az ENSZ leköszönő főtitkára, Kofi Annan, utolsó tetteként, *Delivering As One* címen egy jelentést fogalmazott meg. Ebben síkraszáll azért, hogy „a gender-egyenlőséget a tagállamokban minden ENSZ-tevékenységnél támogassák, valamint állítsák középpontba a fejlesztési költségvetés kialakításakor”.⁸¹

⁸¹ *Friday Fax*, 2006. november 16., 9. évf., 48. szám.

A Gonosz új ideológiája

Látható: a gender mainstreaming a férfi és a női nemi identitás megszüntetésének politikai programja. A család tönkretételének programja. A kereszténység tönkretételének programja. A mi úgynevezett Családügyi Minisztériumunk programja. Micsoda arculcsapás, hogy egy hétgyermekes anya mozdítja elő a gender-forradalmat a Keresztényszociális Unió megbízásából.

A gender mainstreaming a Gonosz új, *globális* ideológiája⁸², amelyet e világ hatalmi elitje társadalmi, emberi valósággá tesz. Országunkban e titkos forradalom központja a Családügyi Minisztérium. A családügyi miniszter asszony nem olyan körülmények megteremtésére törekszik, melyek között nők és férfiak szülők akarjanak lenni, a gyerekeknek pedig jó feltételeik legyenek a felnövéshöz. Számára a *social engineering* fontos, az új ember megalkotása. Az új gender-ember lényegi ismertetőjegye az, hogy nemi identitását és szexuális magatartását minden erkölcsi normától eloldva, „szabadon” határozza meg és éli ki – a gyermekkortól kezdve.

Az új gender-ember megteremtéséhez az ifjúságot kell megkaparintani – amilyen korán csak lehet. A szülői támogatás, mint új támogatási forma és a bölcsőde, mely a gyermeket már egyéves korá-

⁸² Vö. II. János Pál, *Emlékezet és azonosság*, 2. fejezet.

ban kiszolgáltatja az államnak, e cél irányába tett lépések.

De hát nem kell-e a szociális államnak a gyermekgondozást átvennie, ha a családok csődöt mondanak? Úgy érvelnek, hogy a sok tönkrement család miatt a gyerekeknek a lehető legkorábban „szakértő” gondozók kezébe kell kerülniük. A családok egzisztencia-feltételeinek az adó- és szociális törvények miatti folyamatos rosszabbodása által nő a beteg és beteggé tevő családok száma, amit minden ifjúsági hivatal megerősíthet. Ezeknek a családoknak segítséget kell nyújtani. De ha az állam valóban csak ott akarna beavatkozni, ahol az emberek átestek a szociális hálón, akkor a célkitűzés nem 750 000 bölcsődei férőhely lenne, hiszen az az összes kisgyermek kétharmadát érinti, szemben a hivatkozott egyharmaddal. A cél sokkal inkább „a nemi sajátosságokhoz kötődő felelősség megszűntetése a családban és a munkahelyen”.

Ez ugyanaz a dinamika, mint a biztonságpolitika esetében. Mivel létezik terror, az államnak pedig meg kell védenie polgárait a terrortól, egyre jobban kiterjeszti az egyes emberek fölötti ellenőrző rendszert. Mivel egyre több a tönkrement család, ezért kiveszik a szülők kezéből a nevelés jogát. A reális szükség így igazolja a totalitárius állam előkészítését.

Állami útmutató kisgyermekek szexualizálására

Hogyan valósítják meg a gender mainstreaming-et konkrétan a gyermeknevelésben? Az Állami Egészségügyi Információs Központ (Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung, BZgA) írásai tájékoztatnak erről. A szexuális felvilágosítás a Családügyi Minisztérium szakterülete, a többi az Egészségügyi Minisztériumhoz tartozik. A BZgA ingyenes broszúrát terjeszt országszerte milliós példányszámban, amely megrendelhető a honlapjukon. Ez a *Szexuális nevelési tanácsadó 1–3 éves gyermekek szülei számára* (rendelési szám: 13660100) egy részletes útmutató a kisgyermekek szexualizálására. Az anyák és az apák ugyanis még tétováznak „felizgatni gyermekeiket, és attól tartanak, hogy ‘megrontják’ vagy ‘túl korán felvilágosítják’ őket...”, de a rendelkezésre álló vizsgálati eredmények azt bizonyítják, hogy az ez irányú aggodalom alaptalan. A szülők „kapcsolják össze a kellemeset a hasznossal, ... csiklandozzák, simogassák, csókolgassák a gyermek különböző testrészeit a tisztába tevés közben.” (16. o.) „Ritka a hüvely és főleg a klitorisz kényeztetése becézgetés és gyengéd érintés által (anyák és apák részéről egyaránt), és ez megnehezíti a kislány saját nemiségére való büszkeségének kialakulását.” (27. o.) Megtörténhet, hogy a felnőttek nemi szerve iránt érdeklődő gyermek felderítő kísérlete „izgató érzést kelt a szülőben.” (27. o.) „A gyermek egészsé-

ges fejlődésének jele, ha rendszeresen él az élvezet és a kielégülés maga által előidézett lehetőségével.” (25. o.) Ha lányok (1–3 évesek!) ezt különböző tárgyak segítségével teszik, „nem tanácsos emiatt megakadályozni a maszturbációt.” (25. o.) A tanácsadó szerint „örvendetes volna, ha apák, nagymamák, nagybácsik és dajkák is beleolvasnának a buzdító füzetbe, ha megszólítva éreznék magukat”. (13. o.)

A Szexuális nevelési tanácsadó 4–6 éves gyermekek szülei számára (rendelési szám: 13660200) arról ad felvilágosítást a szülőknek, hogy a „genitális játékok ebben a korban az előnyösen zajló pszichoszexuális fejlődés jelei”, hogy az önkielégítést támogatni kell (21. o.), hasonlóan a szexuális játékok minden más formájához, például: „a nemi aktus imitálása”, vagy „a visszavonuló titkolózás óhaja”.

Mindez folytatódik a (kötelező?) óvodában. Egy-két ízelítő az *Orr, has és popsi* című kottás énekfüzetből (rendelési szám: 13702000): *Ha testemet szemlélem és érintem, mindig felfedezek valami különlegeset... Van egy hüvelyünk, hiszen kislányok vagyunk. Itt van a hasam alatt, a lábam közt. Nem csak pisilésre van, és ha megérintem, jaj de jól bizsereg. Mondhatod, hogy „nem”, mondhatod, hogy „igen”, mondhatod, hogy „állj”, vagy azt is, hogy „még egyszer”, „nem szeretem”, „ez tetszik”, „hohó, csak folytasd”.*

Fogamzástáplálásra nevelés

Az óvodából az iskolába, leginkább – az állam óhaja szerint – a napközibe. Ha a pornográfia otthon még nem is része a családi szórakozásnak, a gyerekek majd itt mobiltelefonon megmutatják egymásnak a különböző filmeket.⁸³ Kilencéves korban kezdődik a fogamzástáplálásra nevelés, az ún. szextan, hiszen ebben a korban már nemkívánatos következménye is lehet a kedves gyermekjátéknak: a terhesség. Ezért, mint ahogy az Ingolstadtban megtörtént, buszon szállítják felvilágosító rendezvényekre a gyermekeket, ahol gyakorolhatják, hogyan kell műanyag péniszre kondomot húzni, amivel megszerezhetik az „óvszer-jogosítványt”.

Homoszexuális léghör teremtése az oktatásban

Tízéves kortól kezdődően iktatják be az iskolákban a homoszexualitásra (leszbikus, meleg, bi és transz) irányuló toborzó és tanulási intézkedéseket⁸⁴, nem mindenütt olyan kirívó módon, mint Berlinben, Hamburgban és Münchenben, de egységes irá-

⁸³ *Pornos im Kinderzimmer. Psychologen schlagen Alarm*, ARD-Kulturmagazin: Verwahrlost der Sex, verwahrlost auch die Gesellschaft. 2007. április 6.

⁸⁴ München város iskolai referatúráján van egy „Azonos nemű életmódokat koordináló hivatal”.

nyultsággal. A *Segítségnyújtás középiskolák számára* című tanácsadóban „leszbikus és meleg életformák”⁸⁵ témában részletes útmutatást nyújt a berlini szenátus arról, hogyan kell elárasztani a tanulókat homoszexuális témákkal a különböző tanórákon (biológia, német, angol, etika, történelem, társadalmi ismeretek, latin, pszichológia). Ajánlja információs anyagok terjesztését, a helyi homoszexuális körökkel való kapcsolat kialakítását, lesbikus és meleg aktivisták órákon való szerepeltetését, filmbemutatók és a témával foglalkozó tanulmányi napok rendezését. Az oktatásban szerepjátékoknak is helyet kell kapniuk. Néhány példa:

Egy melegbár pultjánál ülsz, és ma tulajdonképpen szívesen látnál egy csinos férfit az ágyadban. Belép egy csinos férfi az ajtón. Hogyan ragadod meg az alkalmat?

Péter vagy, 29 éves. Barátoddal, Kemallal, bejegyzett élettársi kapcsolatot szeretnétek kötni. Ma szeretnétek elmondani az édesanyjának.

Evelyn Meier vagy, 19 éves. Barátnóddal, Katrinnal, bejegyzett élettársi kapcsolatot akartok kötni. Ma mentek el az evangélikus lelkészhoz, Schulz asszonyhoz, mert egyházi esküvőt szeretnétek.

⁸⁵ http://www.berlin.de/imperia/md/content/sen-familie/gleichgeschlechtliche_lebensweisen/lesbische_und_schwule_lebensweisen.pdf

A jogi hatóságok nem védik az alkotmányos jogokat

Összeegyeztethető-e az alkotmánnyal az Állami Egészségügyi Információs Központ szülőket és nevelőket a gyermekek szexuális stimulálására bátorító szövege? Összeegyeztethető-e a törvénnyel a gyermekek és fiatalok homo- és biszexualitásra való csábítása az iskolai oktatás keretén belül? Ami itt történik, annak semmi köze a szabadsághoz, a toleranciához és a diszkrimináció elleni harchoz. Mindez a gyermekek és fiatalok államilag szervezett szexuális megrontása. Az erkölcs – nem csak a keresztény, de minden valláserkölcs – óvja az embert attól, hogy alávesse magát az ösztöneinek, mert ezek féktelen kiélése tönkreteszi az egyént, a családot és a társadalmat.

A szülőknak a szexuális ismeretek oktatásán való részvétel kényszere ellen a német bíróságokon benyújtott panaszai teljesen eredménytelenek voltak – még a legfelsőbb fórumon is. 2006. május 31-én elutasítottak egy, az iskolai szexuális nevelés kényszere ellen benyújtott alkotmányos panaszt. Merthogy nem lenne szabad „párhuzamos társadalmaknak” létezniük. Ami a mecsetekben zajlik, az persze más. Az otthoni tanítás (homeschooling) tilos ebben az országban, és a bíróságok kíméletlenül üldözik.

A diktatúra új formája: a gender

Naponta érkeznek új hírek a társadalom minden szintjét látványosan elárasztó gender-őrületről. Az EU-Parlament 2008. szeptember 3-án 504 /110 szavazási aránnyal elfogadott egy beadványt „a marketingnek és a hirdetéseknek a nők és férfiak közötti egyenlőségre gyakorolt hatásáról” (A6-0199/2008)⁸⁶.

Az EU-Parlament törvényileg el akarja távolítani a reklámokból, a tankönyvekből, a videós és számítógépes játékokból, az Internetről az ún. „nemi szempontból sztereotíp képeket” - a kisgyermekek szocializálódásának első éveitől kezdve. Szóval nem az asszony van a konyhában, hanem a férfi, nem a férfi van a volánnál, hanem a nő.

A társadalom polgári szabadságába való illetően beavatkozást az EU-Parlament azzal indokolja, hogy a nemi alapú reklámok üzenete megkülönböztető és/vagy megalázó, mert „tükrözi a nemek közötti egyenlőtlen hatalmi viszonyokat” és így gátolja „a modern, egyenlő társadalom kialakulását”. Aki ezzel szemben áll, az gyűlöletet szít, és ezért vonatkozik rá a diszkriminációellenes törvény.

Az új totalitarizmus az 'egyenlőség' régi szocialista csaliját használja, melyre ráharapnak az emberek, hiszen Káin óta vérükben van az irigység. Mégis tudjuk, hogy különbözőek vagyunk, és *va-*

⁸⁶ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+REPORT+A6-2008-0199+0+DOC+XML+V0//HU>

riatio delectat, az egyformaság pedig összetöri emberi mivoltunkat, melynek lényegéhez tartozik az egyediség.

Az EU-Parlament feljogosítva érzi magát, hogy feltörje a kultúra legbenső magvát, a férfi és a nő különböző identitását, amely – és ezt már kimondani sem szabad – természetünk adottsága, és amelynek sokféle formáját éljük a társadalomban. Aki netán továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Isten az embert férfinak és nőnek teremtette, az szemét keresztény fundamentalista.

Akik így tesznek, azok valójában képrombolók. Nem különböznek az afgán táliboktól, akik a Buddha-szobrokat összetörték. Évezredek művészete és kultúrája énekelte meg a férfi és nő szerelmét, melyet minden egyes embernek egészen új módon kell elérnie. Mi marad mindebből, ha az állami törvények miatt nem lehet többé különbség férfi és nő között?

Ezt az emberi szabadságba való politikai beavatkozást az „emberi méltóság” és „emberi jogok” fogalmaival leplezik. Valójában azonban az állam hatalmába keríti a civil társadalmat, törvényi úton szabályoz olyan területeket, amelyekhez semmi köze, amelyekről távol *kell* tartania magát, amennyiben azt akarjuk, hogy a demokratikus, polgári és gazdasági szabadság megmaradjon.

Miért nem veszik észre a nők, hogy kegyetlenül megfosztják őket attól a joguktól, hogy ebben a társadalomban még asszonyok és édesanyák lehes-

senek? Miért nem fogják fel a férfiak, hogy itt a nemek közötti harc dúl, amely le akarja igazni őket, és már most kézzelfogható eredményeket mutat fel abban, hogy keményen kirekessze a fiúkat a képzési rendszerből? (www.spiegel.de, 25.08.08)

Nem akarjuk tudomásul venni, de e világ választott és nem választott hatalmi elitje valóban azon van, hogy „új embert” teremtsen. Tudják is, hogy megy ez. Megtanulták az egyetemen, hogyan kell a tudományt az emberek manipulálására használni. Először a beszédet kellett átalakítaniuk, most a képeket.

Nincs harc a pornográfia ellen

Az EU-Parlament tisztségviselői ugyanezzel a stratégiai elszántsággal azt is elhatározhatták volna, hogy a pornográf és erőszakos képeket tiltják el a nyilvános helyekről. A politikusoknak bizonyos lenne lehetőségük arra, hogy megtisztítsák a társadalmat a pornográf és erőszakos képek mérgező szennyétől. Ebben azonban nem voltak érdekeltek.

Németországban ezekben a napokban nagy hullámokat vert Bernd Siggelko könyve: *„Deutschlands sexuelle Tragödie”* (Németország szexuális tragédiája). Ebben arról van szó, hogy elmaradott környezetben élő gyermekek – és nem csak ők –, szüleikkel együtt nézik a pornófilmeket, és tizenhárom évesen már húsznál több szexuális partnerük volt.

A nyilvánosság krokodilkönnyeket ont. De hát miért nem hagy fel már végre az állam azzal, hogy a gyermekeket már az óvodákban és az iskolai szexuális felvilágosítással szexualizálja?

Nem arra van szükségünk, hogy a gyermekeket és a fiatalokat a szexualitás korai gyakorlására csábítsák, hanem olyan nevelésre, amely alkalmassá teszi őket a házasságra és a családi életre. *Nem szexuális ismeretekre, hanem családismeretekre van szükség.*

A pornográfiával kapcsolatban mindig csak az ifjúság védelme kerül szóba. De rendjén van-e, ha a felnőttek pornófüggők? Egészséges lehet-e az a társadalom, mely a gyermekeket attól a mocsártól akarja állítólag megvédeni, amelyben nyakig ülnek a felnőttek? Thomas Schirmacher: *Internetpornographie* című új könyvében találhatóak a következő számok⁸⁷:

Pillanatnyilag az Interneten 420 millió pornó weboldal van, az összes letöltés 35%-a pornográfia, a munkavállalók 44%-a néz a munkahelyén pornót, és a pornóforgalom világméreteken évi 57 milliárd dollárra rúg. Hát ez az a mocsár, amelyen a gender-ideológia kivirágzik. Ezért nem talál semmi ellenállásra.

⁸⁷ Thomas Schirmacher, *Internetpronografie und was jeder darüber wissen sollte*, Holzgerlingen 2008.

A gender-ideológia áldozatai

Az ideológiák áldozatokat követelnek. Az elmúlt évszázad megtanított minket arra, hogy az a 'új ember' megalkotásának forradalmi kísérlete emberpusztító diktatúrákat hoz létre. Milyen áldozatot követel vajon a gender-ideológia?

A gender-ideológia

- az értelem ellen irányul, mert tagadja a férfi és a nő biológiai, pszichológiai és szociológiai különbözőségét.
- a nő ellen irányul, mert a feminista férfias nő ideálját erőszakolja, és eszmeileg és anyagiilag leértékeli az anyaságot.
- a férfi ellen irányul, mert szisztematikusan előnyben részesíti a lányokat és nőket, a férfiakat pedig elnőiesítve megfosztja tekintélyüktől és befolyásuktól.
- a férfi és nő házastársi egysége ellen irányul, valamint az ő jövőt szolgáló nélkülözhetetlen együttműködésük ellen.
- a meg nem született gyermek ellen irányul, mert emberi jognak nyilvánítja az abortuszt.
- a gyermek ellen irányul, mert szétrombolja a családot, mely nélkülözhetetlen bölcsője az ép személyiség kialakulásának, valamint a kultúra és a hit továbbadásának.
- a család ellen irányul, mert megvonja tőle a létezéséhez szükséges eszmei, társadalmi és gazdasági alapokat.

- az igazság iránti elkötelezettség és a racionalitás tudományt megalapozó eszméje ellen irányul, mert aggály nélkül ideologizálja a tudományt, és társadalmat megváltoztató céljainak eszközeként visszaél vele.
- a médiában és a tudományban a szabad véleménycsere ellen irányul, mert az ellentétes véleményeket elnyomja.
- a demokrácia ellen irányul, mert egy parányi kisebbség érdekét állami hatalommal általános irányelvvé teszi.
- a kereszténység, főképp a Katolikus Egyház ellen irányul, mely a nemzetközi szervezetekben az ellenállás egyetlen bástyája.
- lázadás az Isten és az Ő teremtésének rendje ellen a lehető legradikálisabb módon.

A Biblia első oldalán ez áll: „Isten tehát megteremtette az embert a maga képére; Isten képére teremtette őt. Férfinak és nőnek teremtette őket.” (Ter 1,27)

Az ideológiák nem szolgálni akarják az embert, hanem újjá akarják teremteni, hogy az ember aztán az ideológia érdekeit szolgálja. Csak egy valakinek van joga és képessége arra, hogy az embert újjá alkossa. Ez az egy valaki az ember Teremtője, az Isten.

Az Istennel való szakítás nem válik be, emberi katasztrófába vezet. Ebben vagyunk most: A népesség három évtized alatt egyharmadával csökkent. Seholy se látunk még csak próbálkozást sem a

probléma megoldására. Éspedig azért nem, mert tabuvá lett mindennek az oka, hogy a szexualitást elszakították a termékenységétől, és az élvezetek perverz kielégítésére használva visszaéltek vele, ez a perverzió pedig a kriminalitás irányába halad.

Ellenállás

Egyetértenek-e a megkereszteltek (akik a lakosság 60%-át alkotják) azzal, hogy az állam és a médiu-mok rájuk kényszerítik a szexuális témát? Egyetértenek-e az egyházak? A muzulmánok? Vagy a szü-lők többségének ne lenne vallási kötődése? Bi-zonyosan nem így van, de nagy csend borul az országgra, ami a társadalom diktatúra előtti állapotá-nak a jele.

Azért is nehéz ezt felismerni, mert nem rajzoló-dik ki a diktátorok körvonala. Kisebb-nagyobb fo-gaskerekerek vannak, amiket egy közös akarat egye-sít. A diktatúra előkészítésének ebben a szakaszá-ban nem az emberek elnyomása és kizsákmányo-lása, hanem az ösztönök gátlástalan kiélésének engedélyezése a politikai módszer. Ezt a diktatúrá-ba vezető széles utat már Platón leírja *Az államban*. A morálisan lezüllött embert az őt megrontó állam később kihasználhatja, és szinte mindenre rábírho-tja. Nem lesz ereje és motivációja arra, hogy saját kielégülése lehetőségén túl mást is védjen.

A gender mainstreaming az ENSZ, az EU és bi-

zonyos országok stratégiája – Németország ebben élharcos. A lakosság mit sem sejt, még az újságot olvasó, művelt intellektuális elit sem. A médiumok csak a következmények miatt sopánkodnak: a gyermekek teljesítménye romlik, ellenállnak a tanulásnak, állandó a zűrzavar az osztályteremben és az iskola udvarán, agresszió tapasztalható a diákok között és a tanárok ellen, szexuális erőszak kiskorúak között.⁸⁸ És persze a születési ráta...

Mivel a gender mainstreaming a legmagasabb prioritású globális napirendi pont, megoldhatatlan a családok összeomlásának és a csökkenő születési rátának a problémája. Nyilvánvaló, hogy nem is akarják megoldani. Csak az a kérdés, ki húzza a talpalávalót, amire a politikusok táncolnak. A lakosság szándékos erkölcsi lezüllesztése a bajok forrása. Ezért az egyetlen megoldás az irányváltás, az Istenhez való megtérés, az Isten törvényeihez való visszatérés.

Az ellenállás kriminalizálása

Úgy tűnik, innen már nincs visszaút. A politika, a média és az egyetemi oktatás területén – a társadalom hatalmi elitjének körében – a gender-ellen-

⁸⁸ 1999-ben Zürich kantonban 300 kiskorú követett el nemi erőszakot azonos korúval szemben. *NZZ Online*, 2006. november 28.

állással szemben rágalom, a befolyás elvesztése, szakmai kirekesztés tornyosul, ahogy azt tapasztalatlából tudom. Buttiglione esete volt a leglátványosabb, ám Buttiglionék mindenhol vannak. Véleményszabadság már rég nem létezik a mainstream médiában. Egy új szitokszó válik jogi tényszerűséggé, hogy az ellenállást kriminalizálják: a homofóbia. A fóbia egy beteges félelmi állapot. Azok tehát betegek, akik kitartanak amellett, hogy a szexualitás csak akkor válik az ember és a társadalom javárára, ha az a férfi és a nő közötti szerelmi együttlét kifejeződése, amely nyitott az utódnemzésre. A „homofóbokat” éppúgy kriminalizálni kell, mint a rasszistákat, az antiszemitékat és az idegengyűlölőket. Ezt szolgálják a diszkriminációellenes törvények és a gyűlöletbeszédre vonatkozó jogszabályok (hate laws), amelyek már sok országban léteznek, és amelyeknek megvalósításáért mindenütt folyik a harc.

Az EU 2006. január 18-i B6-0025/2006 határozatával bejelentette, hogy „ki akarja irtani” a homofóbiát. 2007 elején Lengyelországban a tettek mezejére lépett az Unió. Mivel Lengyelország nem akar „homoszexuális propagandát az iskolákban”, az Európai Parlament nagy többségének döntése szerint (2007. április 26.) Lengyelországban egy tényfeltáró akciót kell végrehajtani „a rasszista, idegengyűlölő és homofób intolerancia növekvő tendenciája” miatt, hogy be lehessen vádolni az országot az Európai Bíróságnál.

Lengyelország nem hagyja, hogy megfélemlítsék. A Varsóban 2007. május 11–13. között rendezett Családok Világkonferenciáján Roman Giertych, Lengyelország oktatási minisztere kijelentette, hogy Lengyelország nem fog engedni az EU nyomásának, amely minden tagállamban keresztül akarja vinni az abortuszhoz való jogot és az örökbefogadási joggal felruházott egyneműek közti „házasságot”. Lengyelország meg akarja óvni az iskolás gyermekeket a homoszexuális propagandától. Lengyelország vezető szerepet fog játszani abban, hogy Európában véget érjen a szexuális szabadság miatt kialakult „demográfiai tél”.

Ébresztő!

Ideje felébredni. Túl sokáig bedőltünk a szabadság, a tolerancia és az antidiszkrimináció ideológiai frázisainak. Ezek a szolgaság előkészítését, a vélemény- és vallásszabadság megszüntetését, és mindennemű ellenállás kirekesztését szolgálják.

Különösen a keresztények számára jött el a felébredés ideje. A támadás a kereszténység alapjai ellen irányul, tudniillik az Isten által teremtett ember istenképisége ellen. Amennyiben a gender lesz a trend, eltűnik a kereszténység. A folyamat igen előrehaladott állapotban van.

A harc – amelyet még el sem kezdtünk – kilátástalannak tűnik. Ha azonban nem vesszük fel a

küzdelmet, hanem hagyjuk, hogy a vallást a privát szférába szorítsák, csakhamar ott fogunk tartani, hogy a privát szféra, mint olyan megszűnik létezni. A következő generációt, valamint az ő gyermekeit és unokáikat nemileg variálható gender-emberre formálják át. Amilyen mértékben ez sikerül, olyan mértékben rombolják le a keresztény kultúrát. MIKOR ÉBREDÜNK MÁR FEL?

Tiszta szívek mozgalmára van szükség az ifjúság körében. Az ellenség a szexualitás frontján támad. Ott kell megütköznünk vele, különben veszítettünk. Ha az ifjúságot már kisgyermekkortól fogva ösztönei kielégítése és az erkölcsi züllés felé terelik, akkor nem fogunk tudni segíteni az abortusz-helyzetten, és a család emberi alapfeltételei omlanak össze.

A tisztaság – mely nem más, mint a test és lélek integrációja –, mint kívánatos erény visszaszerzéséért indított harc, kilátástalannak tűnik, ám a mi oldalunkon van a természet, az élet, és Isten, valamint a népesség egy része, amely hallgatásba burkolózik. Az ideológiák a hazugságból élnek, és előbb-utóbb össze is omlanak. A kérdés az, mekkora kell, hogy legyen a szükség ahhoz, hogy elszánjuk magunkat a fordulatra.

Ellenállást tanúsít a Katolikus Egyház a tanítóhivatal révén, a nemzetközi szervezetekben képviselői révén, és néhány püspök révén. Ezért kísérlik meg újra és újra, hogy a Vatikánt kizárják az ENSZ-ből. Mivel a püspököt világi hatóság nem

mozdíthatja el hivatalából, más eszközökhöz folyamodnak: Angelo Bagnasco, Genova érseke és az olasz püspökkari konferencia elnöke, 2007 áprilisának eleje óta rendőri védelem alatt áll. Gyilkossággal fenyegették meg, amiért kinyilvánítja véleményét a homoszexuális élettársi kapcsolatnak a házassággal egyenrangú kezelése ellen. Április végen egy levélben félreérthetetlen utalást talált: egy pisztolygolyót és saját fényképét, amelybe horogkeresztet karcoltak.

A nyugati országokban az Egyház rendelkezik azokkal az intézményi struktúrákkal, melyeknek segítségével fel lehetne ébreszteni a népet. De ehhez először saját soraiban kellene megtörténnie a változásnak. Ebben a témában II. János Pál fáradhatatlanul tanított. Ezt kellene feldolgozni és lefordítani a katekézis, a jegyesoktatás és az ifjúság nyelvére.

Ellenállást tanúsítanak olyan kelet-európai országok, mint Lengyelország, akik nem akarják engedni, hogy az EU beavatkozásai összetörjék a társadalom erkölcsi alapjait. Bátorítsa őket Írország példája, ahogy ellene szegült az EU-alkotmánynak.

Ellenállást tanúsít a „Benedek-generáció”, amely a világifjúsági találkozókra a médiában is láthatóvá válik – fiatal emberek milliói, akik a világ folyását jó irányba kívánják terelni.

Ellenállást tanúsítanak az evangéliumi keresztények az egész világon.

Ellenállást tanúsít a World Youth Alliance, egy világszerte tevékenykedő ifjúsági szervezet, amely-

nek egymillió tagja van (www.wya.net). Az ENSZ-konferenciákon és az EU parlamenti vitáin való állandó jelenlétével harcol a személy méltóságáért, a szabadságért és az igazságosságért – azokért a nagy európai vívmányokért, amelyeket Európa feladni készül.

Ellenállást tanúsítanak mindazok, akik a szorongattatás ellenére családot alapítanak, gyakorolják és továbbadják azokat az erényeket, amelyek a család alapjai: a hűséget, a szolidaritást, a felelősségvállalást. Németországban megalakult a Család-hálózat, hogy a családoknak politikai hangot adjon (www.familie-ist-zukunft.de).

Ellenállást tanúsít minden ember, aki elhatározza magát az Isten parancsai szerinti életre, mert csak így elégítheti ki szeretet utáni vágyát.

Ébredjünk fel! Keljünk fel, hogy a „szép új világ”, amelynek eljövételét Aldous Huxley a múlt század harmincas éveiben megjósolta, ne váljon valósággá. Ezen világ lakói, akiknek soha nem kell sokáig várniuk, „hogy mihelyt észlelik, hogy megkívántak valamit, meg is kapják”, irtózáttal tekintenek vissza arra az időre, amikor még „élve szülő anyák” voltak, akik saját gyerekeiket szoptatták, „akár a kölykeket őrző macska. Egy macska, mely beszélni tudott és folyton sírt, lamentált: 'Kicsi babám, drága gyermekem'.”⁸⁹

⁸⁹ Aldous Huxley, *Szép új világ*, 3. fejezet. (Szinnai Tivadar fordítása)

A szeretet igazi forrása

Mi bizonyosak vagyunk benne: a szeretet igazi forrását nem lehet betemetni. Isten a szeretet, és aki kinyitja az ajtót, amelyen Jézus kopog, megtapasztalhatja, hogy ő élő és irgalmas Isten. Az embert saját hasonlatosságára férfinak és nőnek teremtette, mert szeretetre hívta meg őket. Az Isten elleni lázadás nem lehet radikálisabb, nem lehet örültebb annál, mint amikor az ember férfi és női mivoltát tagadja.

Azt, aki olyan akar lenni, mint az Isten, aki az embert saját képére akarja formálni, vajon soha nem keríti hatalmába a kérdés, hogy mi van akkor, ha mégis van Isten? Vajon mindannyian tévedtek, akik Istent magasztalták a művészetben, a szeretetszolgálatban, s azok a milliók is, akik meghaltak érte?

A keresztények Krisztus győzelmének hitéből élnek. Számukra az a feladat, hogy hűségesek maradjanak akkor is, ha a hűség veszélyessé válik. Jézus előre megmondja: „A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet, de aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni fog.” (Mt 24,12–13)

Utószó

A Test, szerelem, doktorosdi – Szexuális nevelési tanácsadó 1–3 éves, valamint 4–6 éves gyermekek szülei számára című kiadványt a Szövetségi Egészségügyi Felvilágosító Központ (BZgA) 650.000 ingyenes példányban adta ki országos terjesztésre.

Miután nyilvánosságra hoztam, hogy ez a füzet voltaképpen egy botrányos útmutató felnőttek számára kisgyermek megrontásához, a bel- és külföldi média jelentékeny nyomást gyakorolt az ügyletért felelős Ursula von der Leyen családügyi miniszterre, aki így arra kényszerült, hogy a brosúrát 2007. július végén visszavonja.

Ez a siker nem tölthet el bennünket nyugalommal, mert a BZgA összes írása, melyek a szexuális ismeretek nevű tantárgy alapját képezik, olyan szexuális felfogást terjesztenek, amelyben minden szabad, ami az ember számára élvezetet nyújt, az érintettek neme és kora érdektelen. A gyermekeket és a fiatalokat így az erkölcsi mércét nélkülöző korai szexualitás felé sodorják. Ez az egészséges szeméreméret elhalásához, mély lelki sérülésekhez, a nemi betegek számának megsokszorozódásához, korai terhességekhez, abortuszokhoz és a hosszú távú kötődés képességének elvesztéséhez vezet. Felelősségük tudatában lévő szülők nem engedhetik ezt tovább. Az iskolákban nem a szexuális, hanem a családi ismeretek oktatására van szükségünk.

Gabriele Kuby

Szexualitás és boldogság

**Hétféligi kurzus még nem házias fiatalok
(15–30) számára**

Ha szeretne ilyen kurzust szervezni, forduljon
e könyv szerzőjéhez:

Gabriele Kuby

Gänsbach 24

D-83253 Rimsting

Tel: 08051 963 37 80

Fax: 08051 963 37 81

E-mail: gabriele-kuby@t-online.de

Homepage: www.gabriele-kuby.de

Tartalom

A gender forradalma

Akcióban a relativizmus

Ajánlások	7
Előszó	13
A relativizmus diktatúrája	17
Mi a relativizmus?	20
Ki az ember?	22
A totalitárius ideológiák	26
Igazság helyett demokrácia	29
Tolerancia – a relativizmus harci fogalma	33
A szó hat	37
Az idők jelei	40
A média mint „nevelő”	43
A politika tehetetlen	45
„Pogány forradalom”	47
A szeretet személyes Istene	51
Túlhaladott-e a tízparancsolat?	53
A szikla	56
A gender forradalma	59
Férfi és nő – társadalmi konstrukció?	62
A „gender-perspektíva”	65
Az Európai Unió mint a gender-forradalom élharcosa	72

A tanmenetbe való átültetés	75
Keresztények diszkriminációja világszerte	76
Stratégia és taktika	80
Ellenállás?	82
Honnan a dinamika?	88
Cui bono?	90
Gender – határok nélkül	99
A hatalom észrevétlen megszerzése	101
Deus caritas est	103
A szeretet kitörése	107
A 68-as nemzedék szexuális forradalma	112
A nyelv átalakítása	116
Szabadság, tolerancia, antidiszkrimináció	119
„Gyümölcszeikről ismeritek fel őket”: a család szétrombolása és a népesség elöregedése ...	124
A továbbnemzés károsodása	127
J. D. Unwin kutatásai: <i>A szex és a kultúra</i>	128
Szívünk vágya	130
Az ifjúság veszélyeztetése a média és a szexuális ismeretek iskolai oktatása révén	132
A gyermekvállalási kedv hiánya	134
Tiszta szívek mozgalmára van szükségünk	136
A test teológiája	138
Mit tehetünk?	143
Szexuális tisztaság és evangelizáció	149
Függelék	163
Sürgető kérelem Németország püspökeihez a Königsteini Nyilatkozat revíziójáért	163
Felhívás „A hit öröme” kongresszus fiatalkorú résztvevőikhez	168

„A hit öröme” kongresszus résztvevőinek a gender-mainstreaminget elítélő nyilatkozata	170
Az Európai Parlament állásfoglalása a homofóbiáról Európában	173

A nevelés államosítása

Úton az új gender-ember felé

A szeretettel való alapfelszereltség	182
„Az anyaagy”	183
A kötődés károsodása	186
„Egykorú-orientálódás”	187
Szülői öröm	189
Foglalkozás vagy hivatás?	190
Bölcsőde, hidegség, kollektíva	191
A felelősség megosztása	192
Simone de Beauvoir lejárhatja az anyaságot	193
Az állam feloldódik: demográfiai fordulat	195
A család a jövő	197
A család: a média mostohagyereke	199
A család: az állam mostohagyereke	199
Gyermek utáni vágy?	200
Bölcsődepropaganda	201
Kisebbségpolitika a közjópolitika helyett	204
Búcsú az ésszerűségtől	205
Milyen nevelési célokat követ az állam?	206
Gender mainstreaming: a politika irányvonala	207
www.bmfsfj.de	208
ENSZ – EU – Családügyi Minisztérium: ugyanazt a szekeret tolják	210
A „Gender Kompetenciaközpont”	211

A Gonosz új ideológiája	213
Állami útmutató kisgyermekek szexualizálására	215
Fogamzásgátlásra nevelés	217
Homoszexuális légkör teremtése az oktatásban	217
A jogi hatóságok nem védik az alkotmányos jogokat	219
A diktatúra új formája: a gender	220
Nincs harc a pornográfia ellen	222
A gender-ideológia áldozatai	224
Ellenállás	226
Az ellenállás kriminalizálása	227
Ébresztő!	229
A szeretet igazi forrása	233
Utószó	235
Szexualitás és boldogság	236